

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

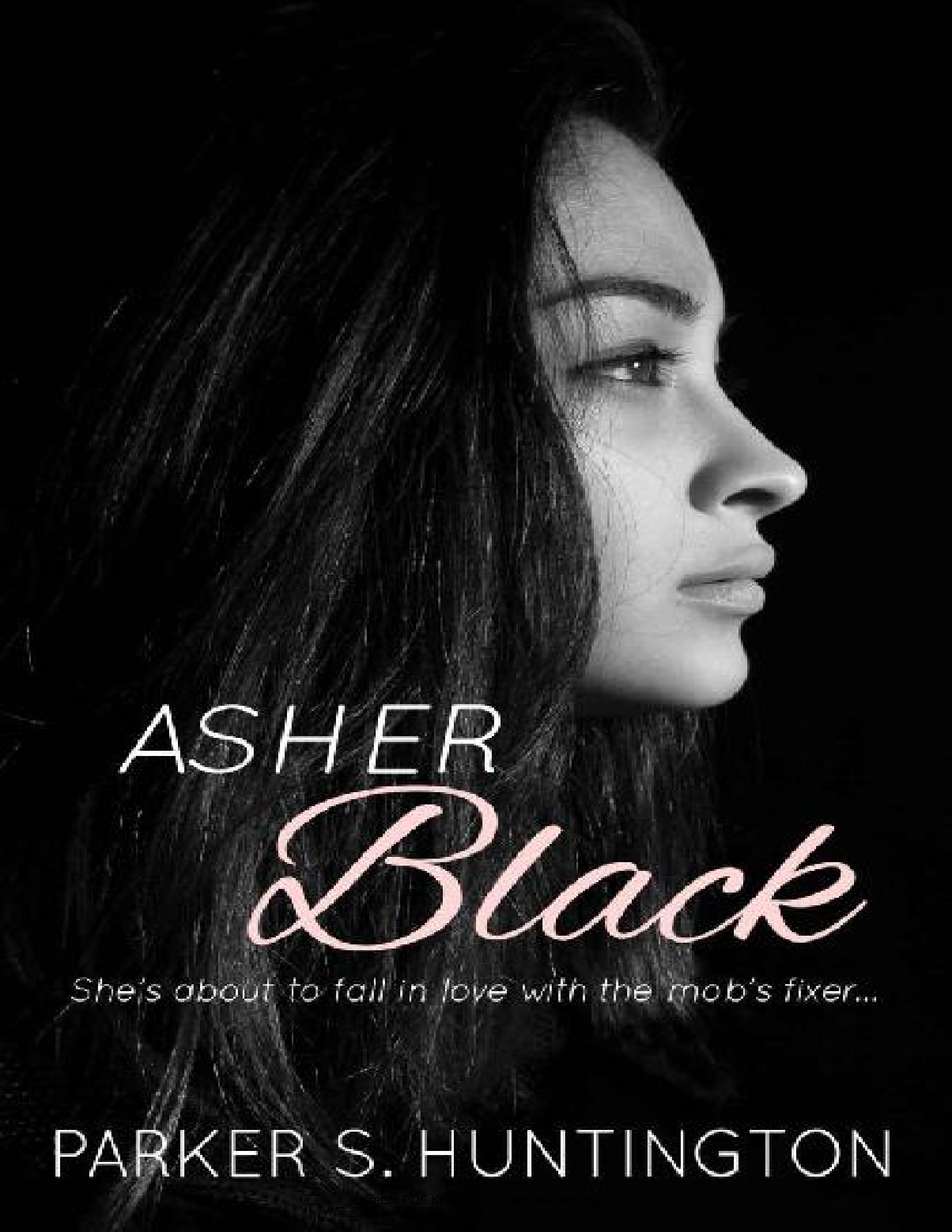
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white profile photograph of a woman with long, dark, wavy hair. She is looking towards the right side of the frame. The lighting is soft, highlighting her facial features against a dark background.

ASHER

Black

She's about to fall in love with the mob's fixer...

PARKER S. HUNTINGTON

Adanmışlık

Aileme: L, Chlo, & Bau.
ve sen de, Elan.

Yazarın Notu

Asher Black benim ilk romanım ve yıllarca yazar olmayı hayal ettikten sonra nihayet yazar oldum! Bu, kalbime çok yakın ve değerli bir hikaye, çünkü Lucy gibi ben de cesur olmakla mücadele ettim. Benim hayatımda cesaret, yazma hayalimin peşinden gitmek şeklinde ortaya çıkıyor.

Doktor olmam gerekiyordu. Tıp öncesi gerekliliklerimi tamamladım, bir sürü gönüllü tıbbi çalışma yaptım ve tavsiye mektubuna ihtiyacım olacağı izlenimi altında bir sürü biyoloji profesörünün kışını öptüm.

İstikrarlı bir kariyer beklentisinden, "ya yaparsın ya bozarsın" mesleğine geçmek, şimdiye kadar sahip olduğumu bilmediğim çok fazla cesaret gerektiriyordu.

Yine de işte buradayım, *yazıyorum*! Umarım hayatta ne olmak istediğinizi bulurken, başkalarının sizin için kurduğu hayallerin değil, kendi hayallerinizin peşinden gidersiniz. Kendi yolunuzu çizmek için cesaret bulun ve hepinizin olduğunu bildiğim korkusuz insanlar olun.

xoxo,

Parker

Önsöz

Bu kitabı satın almadan veya yazarından izin almadan indiren herkes hırsızdır ve bu hırsızlar seksi Brad Pitt, *Ocean's Eleven* türünden değildir. Sizler daha çok *İtalyan İşi*'ndeki Steve gibisiniz.

-yucky.

"Bu hatun gerçek mi?" diye soruyor olabilirsiniz.

Cevap şu: evet, kesinlikle gerçeğim... ve Cerberus da öyle olacak, sizi cehennemin kapısında karşılayıp onuncu çembere kadar eşlik ettiğinde, korsan olarak aldığınız tüm kitaplar lise kabadayılarından, en sevmediğiniz politikacılardan ve kan emici sivrisineklerden oluşan bir screamo grubu tarafından size sonsuza kadar tersten okunacak.

... Seni uyarmaya çalıştım.

Cesaret: /kərij/ (isim) kişiyi korkutan bir şeyi yapabilme yeteneği; acı veya keder karşısında gösterilen gũç

Birinci Bölüm

*Büyümek ve
gerçekte olduğunuz
kişi olmak cesaret
ister.*
E. E. Cummings

Bara doğru ilerlerken aklımdan geçen **tek şey** şu: *Burası eskiden bir striptiz kulübüydü.* Şimdi ise New York'un seçkinlerine ve giriş izni alacak kadar şanslı olanlara hitap eden son moda bir gece kulübü.

Bu gece, buna Aimee ve ben de dahiliz. Nasıl girdiğimizi bilmiyorum ama Aimee'yle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum.

Neredeyse bir metre boyunda, bir modelin vücuduna ve önyükleme yapmak için görünüşe sahip. Amerika'nın kırsal bir bölgesinden gelen küçük bir kasaba kızı, ama ona baktığınızda bunu anlayamazsınız. Minik payetli bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, olduğu gibi görüldüğü büyük şehir kızının her parçası gibi görünüyor. Attığımız her adımda, erkeklerin şehvetle, kadınların da kıskançlıkla ona baktığını görebiliyorum.

"Buranın eskiden striptiz kulübü olduğunu duymuştum," diyor Aimee, benim düşüncelerimi yankılayarak.

Aimee ve ben bugün tanıştık. İkimiz de Wilton Üniversitesi'nde birinci sınıftayız. Wilton'daki üst sınıf yurt binalarından biri olan Vaserley Hall'daki yeni oda arkadaşım. Bildiğim kadarıyla, salonumuzdaki tek transferler de biziz.

Ben uluslararası gönüllülük yaparken geniş kapsamlı gereksinimlerimi çevrimiçi olarak tamamlarken, Aimee memleketindeki yerel toplum kolejine gitti ve sonunda Wilton'daki bursunun karşılamadığı geri kalanını ödemek için yeterli para biriktirdi.

İkimiz de bölgede yeniyiz ve benimle tanıştıktan birkaç dakika sonra Aimee New York'un en gözde kulübü olan Rogue'a gitmemizi önerdi. Daha önce bana büyüdüğü küçük kasabanın çok izole olduğunu ve mümkün olduğunca çabuk bir New Yorklu olmak için heyecanlandığını söylemişti. Ona inandım. Zaten öyle görünüyor ve daha önce benden "su şişesini uzatmamı" istediğine yemin edebilirim.

Ona yan gözle bakıyorum, göz alıcı görüntüsünün ardında ne sakladığını merak ediyorum. Köklerini terk etme arzusunu herkesten daha iyi anlıyorum,

Ama bunu genellikle bir yerden bir yere koşarak, asla bir yere yerleşmeden yapıyorum. Öte yandan Aimee'nin tamamen farklı bir insan olmayı seçtiğini şimdiden söyleyebilirim.

İzlemesi endişe verici.

Aimee, "Ama üst düzey bir tane," diye devam ediyor.

Şaşkın bir kahkaha boğazımı yırtıyor. "Üst düzey bir striptiz kulübü mü? Öyle bir yer var mı ki?"

Striptiz kulüplerini hep keyifsiz yerler olarak düşünmüşümdür ama etrafıma baktığımda Rogue'u şık bir striptiz kulübü olarak hayal edebiliyorum. Bu kelimeler bir arada oksimoron gibi gelse bile.

Tepelerinde insan boyunda kuş kafeslerinden sarkan dansçılar var. Şık, küçük siyah elbiseler giymişler ama Rogue'un striptiz kulübü günlerinde yukarıdaki dansçıların kesinlikle hiçbir şey giymediklerini hayal ediyorum.

Kafesleri çevreleyen parmaklıklar siyahtır ve karmaşık, güzel gotik tasarımlardan oluşan ağlar şeklinde şekillendirilmiştir. Kafeslerin tabanı kapalı olmak yerine kalın camdan yapılmış ve kulüp müşterilerinin aşağıdan kafeslerin içini tamamen görmesini sağlıyor. Umarım dansçılar iç çamaşırı giyiyorlardır ama her ihtimale karşı başımı eğiyorum.

Gece kulübünün geri kalanı, mekâna noir ve yasak bir hava veren modern gotik bir estetiğe sahip. Orada olmamam gerekiyormuş gibi hissettiriyor ama orada olduğum için şanslıyım. Kafeslerin üzerinde asılı büyük avizeler var. Duvarlar mat siyaha boyanmış ve zeminler parlak, siyah epoksi kaplamalı beton.

Avizelerin ve asma kafeslerin üzerindeki tavan, kulübün geri kalanının siyahlığıyla keskin bir tezat oluşturacak şekilde saf beyazdır. Bar alanı da karmaşık, ahşap armatürlerin üzerine boyanmış temiz bir beyazdır. Kulüp boyunca duvara oyulmuş ve yüksek tavanlardan sarkan zengin, kadife kırmızı perdelerle gizlenmiş ve nihai mahremiyet için yere kadar inen birkaç masa var.

Kulübün bir tarafındaki yüksek tavanları kısmen kaplayan bir VIP katı da üstümüzde. Kulübün geri kalanına bakan bir balkon manzarası var, ancak görebildiğim kadarıyla, ki bu çok uzak değil, orada kimse yok gibi görünüyor.

Bara ulaştığımızda yanımdan yaklaşan bir adam, "Eğer üst düzey bir striptiz kulübü varsa, bunu Asher Black'e bırakın," diyor.

Aimee'yi adama ilgiyle bakarken yakaladım. Klişeleşmiş bir şekilde çekici ama benim tipim değil. Ben uzun boylu, esmer erkekleri tercih ederken

ve yakışıklı olan bu adam ortalamanın biraz üzerinde bir boya ve soluk sarı saçlara sahip. Kulüpteki diğer tüm erkekler gibi o da pantolon ve düğmeli bluz giyiyor.

Her ne kadar sevimli olsa da, kalabalığa karışabilecek bir tip ve iki yıl boyunca dünyayı gezdikten ve pek çok farklı insanla tanıştıktan sonra, ilgimi çekecek farklı birine ihtiyacım var. İlgi çekici birine. Hatta gizemli.

Başımı Aimee'ye çeviriyorum ve ağzımı açıyorum, "O tamamen senin."

Bana sırtımdan önce bile ilgilendiğini anlamıştım. Uber'le buraya gelirken bir erkek takıntısı olduğunu itiraf etti. Bu daha çok bir uyarı gibiydi, çok çılgınlaşırsa tek yönlü zihnini görmezden gelmem konusunda beni uyarıyordu. Başa çıkamayacağım bir şey olmadığına dair onu temin ettim.

Eski bir evlatlık çocuk olarak, kendi payıma düşenden çok daha fazla çılgınlık gördüm. Kendi kendini asexual ilan eden ve bir saatten daha kısa bir süre koruyucu annem olan koruyucu annelerimden biri bana seks konuşması yaptı ve bana frenulumun nasıl uyarılacağını anlattı. Üstelik hala bakirdi.

Aimee'nin adama tekrar bakmasını, bakışlarının onu yeni bir ilgiyle taramasını eğlenerek izliyorum. Kız adamın yanına sokulunca adamın yüzü kızarıyor. Topuklu ayakkabılarıyla adamdan en az bir baş daha uzun olduğunu fark ettiğimde irkiliyorum.

Yaşadığı küçük kasabada kendi boyunda erkek bulmakta zorlanmış olmalı. Ben 1.80 boyumla ondan birkaç santim kısayım ve ben bile bazen nereye gidersem gideyim benden uzun erkek bulmakta zorlanıyorum. Kibir diyebilirsiniz ama benden kısa erkeklerle çıkmakta zorlanıyorum.

"Zeke," adam kendini tanıtıyor.

Hâlâ bilinçsizce kıpırdanıyor ama onu suçlamıyorum. Aimee kesinlikle büyüleyici ve dikkati tamamen onun üzerinde. Bunun onun için ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabiliyorum.

"Ben Aimee." Kendini işaret ediyor. "Ve bu da Lucy." Devam etmeden önce aynı eliyle beni işaret ediyor, "Peki, Asher Black kim?"

Zeke'in gözleri komik bir şekilde genişler. "Bu kulübün sahibi o..." Sesi garip bir şekilde kesiliyor. Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama gözleri VIP alanına kayınca hemen gözlerini kaçırıyor ve susuyor. Neredeyse... korkmuş görünüyor.

Zeke'in tepkisi ilgimi çekince başımı VIP katına doğru çeviriyorum. Kulübün ana alanından bir kat yukarıda, bu yüzden üstünü göremiyorum,

ama oraya çıkan büyük bir merdiven var. Bar alanının kenarında durduğumuz yerden en fazla birkaç metre uzakta, bu da merdiven boşluğunun önünde duran iki muhafızı yakından görebildiğim anlamına geliyor.

İkisi de takım elbise giyiyor ve filmlerde gördüğüm gibi sarmal kulaklıklar takmışlar. Gözleri sürekli kulübü tarıyor, her an tetikteler. Ve daha önce, bara giderken yanlarından geçerken, İtalyanca olduğunu düşündüğüm bir şeyler konuştuklarını duydum.

Ayrıca kulübün her yerinde, duvarlara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve gözleri tetikte bekleyen korumalar olduğunu fark ediyorum. Onlarda da havalı sarmal kulaklıklar var. Aslında, Rogue'da çok sayıda güvenlik görevlisi var ve hepsi de yüksek teknoloji ürünü teçhizatla donatılmış ve ne yaptıklarını biliyormuş gibi süper ciddi yüzlere sahipler. Oldukça korkutucu ve abartılı.

Merdiven boşluğunun dibindeki muhafızlardan biri kısa bir süre kulaklığına dokunur. Diğer muhafıza bir şeyler söyler ve aniden ikisi de yan yana dizilişlerini sıkılaştırır. Sarışın güzel bir kadın ikisine yaklaşır.

Uzun boylu ve zayıf, Aimee'ninkine benzer söğüt gibi bir model çerçevesi var. Model *olduğunu* öğrensem şaşırırmazdım. Normalde güzelliği karşısında şaşkına dönerdim ama Aimee'nin yanında durunca buna alıştım. Yine de, yol boyunca iki korumayı da görmezden geldikten sonra merdivenleri zarafetle çıkmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Kim olduğunu merak ediyorum.

Arkasında bir adam onu yakından takip ediyor. Ağzımdan yumuşak bir nefes kaçıyor. Adam nefes kesici. Gözlerim çenesinin belirgin kenarlarında geziniyor, büyülenmiş gibiyim. Beyaz perdeye ait bir yüzü var ama sezgilerim bana onun böyle bir teşhiri asla kabul etmeyeceğini söylüyor.

Bunu bana ileten onun gözleri. Zeki ama aynı zamanda temkinli. Bu mesafeden, ne kadar keskin ve canlı mavi olduklarını görebiliyorum. Derinliklerinde cezalandırıcı bir soğukluk var, yüzündeki karanlık ifadeyi taklit ediyor, bu da bana burada olmak istemediği izlenimini veriyor.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, çünkü gözlerindeki duygusuzluk çok fazla. Neredeyse insani değil. Ondan tamamen uzaklaşmaya çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum.

Bakıyorum.

Saklamaya bile çalışmıyorum.

Siyah saçlarına bakıyorum, yanlardan kısa kesilmiş ama tepede uzun tutulmuş. Kaslı fiziğini gizlemek için hiçbir şey yapmayan özel dikim takım elbisesine bakıyorum. Muhtemelen benim aylık kiramdan daha pahalı olan şık elbise ayakkabılarıyla kaplı ayaklarına bile bakıyorum.

Korumaların yanından geçerken, ikisinden de uzun olduğunu fark ediyorum. En az iki metre on santim boyunda olmalı. Gözleri benimkilere kilitlenmeden önce kalabalığı tararken büyülenmiş gibi izliyorum. Orada normalden daha uzun süre kalıyorlar, gözlerini vücudum boyunca gezdirmeden önce koyulaştıklarını görebileceğim kadar uzun süre, göğüslerimin kısmen açıkta kalan kabarıklıklarında bir süre oyalanıyorlar. Yüzünde gördüğümün şehvet olduğunu düşünüyorum ama neredeyse anında kayboluyor.

Sanki orada değilmiş gibi.

Belki de hayal ettim?

Dikkati, ağzı hareket eden muhafızlardan birine döner. O geçip gitmeden önce birbirlerine başlarını sallıyorlar. Orada on saniyeden az kaldı ama tüm bu olanlar nefesimi kesti. Merdivenlerden çıkıp gözümün önünden kaybolana kadar nefes nefese kaldım.

Aimee'den yan tarafıma sert bir dirsek yiyorum. Kaburgalarımın altındaki bölgeye masaj yaparak ağrıyı dindiriyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu ne içindi?"

"Az önce nereye gittin?" diye soruyor. "Derin düşüncelere dalmış gibiydin." Kan kırmızısı dudaklarından bir kıkırdama süzülüyor. "Gülümse. Bir kulüpteyiz.

Ve herhangi bir kulüp değil. *The Rogue*."

İç çekiyorum. "Hiçbir yerde." Ve sonra Mavi Gözler'de gördüğüm şehveti kendime saklamak isteyerek yalan söylüyorum. "Sadece yarınki ilk ders günü için endişeleniyordum. Neredeyse herkes birinci sınıftan beri Wilton'a gitme avantajına sahip. Bu göz korkutucu."

Doğrusu, aslında endişeli değilim. Ben her zaman çaba gerektirmeyen türden bir kitap zekasına sahip oldum, ancak mecbur kalırsam her zaman sineye çekip çalışabileceğimi biliyorum. İşin o noktaya gelmesi de pek olası değil. Ama yine de yalan söylüyorum.

Mavi Göz'ü gördüğümü bir sır olarak saklamak için mantıksız bir arzu duyuyorum. Gözlerinin vücudumda bu kadar yakından gezinmesi -Birkaç metre öteden bile olsa, sanki aramızda kalması gereken özel bir şeymiş gibi geliyor. Ateşli bir erkek görüp de onu göstermemek kızlık kurallarına aykırı mı?

Ben bilemem.

Aimee benim tek arkadaşım, kız ya da erkek, ve onunla daha yeni tanıştım.

Bu iç karartıcı düşünce üzerinde durmuyorum çünkü Aimee çoktan alay etmeye başlamıştı. "Lütfen. Programını gördüm. Bırak anlamayı, adını bile telaffuz edemediğim derslere giriyorsun."

Bu doğru. Wilton'daki bölümüm Biyoinformatik ve Genomik. Ona programımı gösterdiğimde, Aimee bana bölümümün adının başını ağrıtmaya yettiğini söyledi. Gerçi o işletme okuyor ve bunun tek başına etkileyici bir başarı olduğunu biliyorum.

Wilton, Wharton'dan bile daha iyi, ülkedeki en iyi işletme programına sahiptir. Kabul oranı yüzde birin altında olan programın kabul süreci son derece seçici ve bir yıl boyunca yapılan bir dizi mülakatı içeriyor. Aimee'nin kabul edilmesi, onun sadece çoğu insandan daha zeki değil, aynı zamanda iyi konuşan biri olduğu anlamına geliyor.

Doğal olarak bana ilk söylediği şey, "Biriyle yatmam lazım. Kulüpte bir tur atmaya var mısın? Yoksa benden nefret eden o oyunbozan oda arkadaşlarından biri mi olacaksın?"

Oyunbozanlık etmek istemedim, o yüzden buradayım. Ayrıca, karşılıksız bir gecelik ilişki bulmak kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor. Yıllardır seks yapmadım. Ve vücudumun Mavi Göz'e verdiği tepkiye bakılırsa, bir erkeğin özel ilgisini görmek için çok geç kalmışım.

Zeke ıslık çalarak bana burada olduğunu hatırlatıyor. Tümüyle Amerikalı, sevimli çocuk yüzünde etkilenmiş bir ifade var. "Siz ikiniz Wilton'a mı gidiyorsunuz?"

Ivy League okullarının küçük havuzu arasında Wilton zirvede yer alıyor. İsmi büyük bir prestijle birlikte geliyor. Ve tüm Ivy League okulları arasında Wilton, bir bina bağışlamanın kabul edilmenizi satın alamayacağı veya size iyilik kazandıramayacağı tek okuldur. Akla paradan daha çok değer veriliyor, bu dünyada nadir görülen bir şey.

Zeke'in Aimee'ye neden daha da ilgiyle baktığını anlayabiliyorum. Onun güzel olduğunu biliyordu, ama şimdi akıllı olduğunu da biliyor.

Aimee konuyu kapatmadan önce başını sallıyor. "Evet, ama bu çok sıkıcı." Ona flörtöz bir sırıtış atıyor. "Hadi dans edelim. Zaten sizi zar zor duyabiliyorum." Haklı olduğu bir nokta var. Müziğin bu kadar gürültülü olduğu bir ortamda sohbet edebilmemiz beni etkiliyor. İkisinin arasına bakıyorum.

Aimee, Zeke'e yatak odası gözleriyle bakıyor ve biliyorum ki onları dans pistine kadar takip edersem, sadece üçüncü tekerlek olacağım.

Hayır, teşekkür ederim.

Aimee bana dönüp başını dans pistine doğru salladığında başımı sallıyorum. "Ben tuvalete gideceğim, sonra da belki dans edecek hoş bir erkek bulurum."

Aimee başıyla onaylıyor. "Gitmeye hazır olduğunuzda bana mesaj atın."

Katılıyorum, henüz numaralarımızı değiştirmemiş olsak da. Ve sonra gittiler. Aimee'nin Zeke'i dans pistinin ortasına doğru götürüşünü izliyorum, eli Zeke'in elini sıkıca tutuyor. Kalabalık sanki kraliyet ailesinden biriymiş gibi onun için ayrılıyor. Kesinlikle önemli *biri* gibi görünüyor.

Gülümsüyorum. Aimee'den hoşlanıyorum. Gerçekten severim. Tuhaf biri, ama tuhafılık iyi olabilir.

Ayrıca, kendine güvenen ama ukala olmayan biriyle tanışmak güzel. Nazik ama kolay lokma olmayan. İlgili ama meraklı değil. O benim Goldilocks'umun yavru ayısı gibi. Şimdiden harika bir oda arkadaşı ve hatta belki bir gün arkadaş olacağını söyleyebilirim.

Bir süre daha Aimee ve Zeke'i izliyorum. Benden ayrıldıklarında el ele tutuşuyorlardı ama şimdi birbirlerine sıkıca sarılmış durumdalar. Aimee mutlu ve kendi halinde görünüyor, bu yüzden onu ve Zeke'i gecenin geri kalanında yalnız bırakmaya karar verdim.

Sonra burada sadece ben varım ve nereye gidersem gideyim, kiminle tanışırsam tanışayım, hep ben olacağım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

İkinci Bölüm

*Tüm
hayallerimiz
gerçek olabilir,
eğer
onların peşinden
gidecek
cesarete
sahibiz.
Walt Disney*

"Bir dakikalığına **dışarı çıksam**, sonra tekrar içeri girebilir miyim?" Yan çıkış olduğunu düşündüğüm kapıyı koruyan adama soruyorum. Neredeyse bir saattir hiç ara vermeden kulüpte dans ediyorum. Ayaklarım ağrıyor ve temiz havaya çok ihtiyacım var.

Bana bakıyor, gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek rahatsız edici bir şekilde inceliyor. Bu, fedainin daha önce Aimee ve bana attığı bakışla aynı, sınırsız bir yargıyla dolu, burada olmak için yeterince iyi olup olmadığımızı düşünüyor.

Beni rahatlatmak için başını salladı. "İçeri girmek istediğinde kapıyı üç kez çal."

Dışarı adımımı atar atmaz, New York'un soğuk havası şakaklarımdaki ağrıyı dindiriyor. Dışarıda daha sessiz ama içeride çalan müziği hâlâ duyabiliyorum. Başlangıçta hipnotize edici olan şey şimdi başımı ağrıtıyor ve beni temiz hava için çaresiz bırakıyor.

Sırtımı binanın tuğla duvarına dayayıp durarak etrafımı kolaçan ediyorum. Bir ara sokaktayım, ancak tek giriş ve çıkış az önce girdiğim kapı - şüphesiz başka bir güvenlik önlemi. Dar sokağın her iki tarafı da dağ gibi tuğla duvarlarla kapatılmış.

Duvarlar siyaha boyanmış ve Rogue'un logosu her duvarın ortasına beyaz spreyle boya ile damgalanmış.

Aslında bir sokak olmayan bir ara sokakta olmak garip - daha çok zemini asfalt ve tavanı gece gökyüzü olan bir açık hava odası gibi. Yine de çevredeki duvarların sağladığı mahremiyet için minnettarım çünkü New York'ta karanlık bir sokak, bir kızın geceleri yalnız kalması için pek de

güvenli bir yer sayılmaz.

Kapı yanımda açıldığında telaşla sığıyorum. "Sadece bir dakika kadar. Söz veriyorum," diyorum, fedaiyle yüzleşmek için dönerek.

Onun yerine, önceki adamı buldum. Mavi gözlü.

Yüzünde daha önce tanık olduğum soğukluktan çok farklı bir eğlenceyle bana bakıyor. "Sanırım bu bir dakikadan daha uzun sürecek."

Sözlerini ve içerdikleri karanlık vaatleri içime çekerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözleri beni yutuyor, vücudumun uzunluğunu sıyrıyor ve beni esir alıyor. Ona doğru bilinçsizce bir adım attığımda kendimi korkutuyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Yüzüne, vücuduna, bana izin verdiği her yere dokunmak için.

Yumruklarımı sıkarak kendimi bu saçma düşüncüyü durdurmaya zorluyorum.

Şimdi aşk romanlarındaki kadın kahramanların alfa erkekleriyle tanıştıklarında ne hissettiklerini anlıyorum. Bu anlık aşk değil. Bu anlık bir *tutku* ve o kadar güçlü ve bunaltıcı ki ikisini birbirine karıştırmak çok kolay. Şanslıyım ki, hissettiğim şeyin sadece saf, katıksız bir şehvet olduğunu anlayacak kadar kafam yerinde.

Ve bir çıkışa ihtiyacı var.

Ama bu adam beni bir ara sokağa kadar takip etti. Ne tanıdığım ne de güvendiğim bir adam.

Ona suçlayıcı bir bakış fırlattım. "Beni buraya kadar takip mi ettin?"

"Evet." Sesinde ne bir tereddüt ne de bir pişmanlık vardı.

havada cesurca asılı duran gerçek. İçgüdüsel olarak geri adım atıp kendimi tekrar duvara yasladığımda bana ihtiyatla bakıyor. "Beni burada istemediğini söyle, ben de gideyim. Soru sormak yok."

Acaba doğruyu mu söylüyor? Eğer öyleyse, güvenlik endişelerimi gidermek için harikalar yaratacaktır. Çünkü gerçek şu *ki* onu burada istiyorum. Bunu istiyorum. Gözlerinin bana verdiği zevk vaatlerini istiyorum. O dolgun dudakları öpmek istiyorum. Ellerinin beni mahvetmesini istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Ben de onu test ettim.

"Seni burada istemiyorum," diye yalan söylüyorum, gidip gitmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Başını sallayıp arkasını dönüyor ve kapıya üç kez vuruyor, yani kapıyı açması için işaret veriyor. Doğruyu söylediğini öğrendiğim için rahatladım. Güvenliğim için endişelenmeden bu zevkli geceyi geçirebileceğimi.

Kapı açılıp gardiyan kafasını dışarı uzattığında, "Bekle." dedim.

Ciddiyim. Bunu istiyorum. *Onu* istiyorum.

İster içgüdü deyin ister delilik ya da muhtemelen her ikisinden de biraz ama bana dokunduğunda elektrikleneceğimi şimdiden söyleyebilirim. Sadece ona bakarak, onun istediğini alan bir adam olduğunu görebiliyorum. Şu anda mı? O benim.

Yarın mı? Kimin umurunda? Tek gecelik ilişkiler bunun için değildir.

Mavi Göz kapıyı tekrar kapatan güvenlik görevlisine başıyla selam veriyor. Bana doğru dönüyor ve yüzündeki hayranlık dolu onay ifadesi tüylerimi diken diken ediyor. "Beni test ediyordun."

Başımı salladım. "Öyleydim."

Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Peki ya geçmeseydim?"

Bir parmağımı kemerinin halkasına sokup onu kendime doğru çekiyorum. "Muhtemelen aynı pozisyonda olurduk, sadece bunu istemediğimi söylersem ikimize de yalan söylemiş olurum."

Ellerini başımın iki yanındaki duvara dayayıp beni hapsediyor. "Peki ya şimdi?"

Sol ayak parmağım ayak bileğine sürtünüyor ve beline dolanana kadar bacağının uzunluğunu yavaşça takip ediyor. Birbirimize sıkıca bastırana kadar onu ileri itmek için kullanıyorum.

"Yalan söylememe gerek yok. *Bunu istiyorum.*"

Ben daha gözümü kırpmadan dudakları dudaklarımda, dili vücuduma yapmasını umduğum gibi ağzımı beceriyor. Hevesle karşılık veriyorum, dilim onunkine sürtünüyor ve nane ile amaretonun farklı tadının tadını çıkarıyorum. Bu iğrenç bir öpücük, sert, şiddetli ve dağınık, muhtaç bedenime salması için sabırsızlandığım uğursuz vaatlerle dolu. Bunu ne kadar istediğimi, gözlerim onunkilerle birleştikten ve derinliklerinde gizlenen arzuyu gördüğümünden beri buna ne kadar susadığımı anlamak mümkün değil.

Dudakları kulağımın altındaki deriye doğru hareket ediyor, hafifçe ısırmadan önce hafifçe emiyor ve doğrudan meme uçlarımın sert tepelerine bir acı sarsıntısı gönderiyor. Dili ısırıldığı hassas derinin üzerinde gezinip nefis acıyı dindirirken ağzımdan hayvani bir inilti kaçıyor. Dudakları boğazımdan aşağı iniyor ve elleriyle göğüslerimde buluşuyor.

Bir eliyle bir meme ucunu sıkarken, ağzıyla elbisemin ince kumaşının arasından diğer çakıllı tomurcuğu kabaca emiyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, onu aşağıya doğru itiyor, *orada* olmasını istiyorum. Sabırsızlığıma kıkırdarak izin veriyor, bir yandan da parmaklarını yavaşça iç uyluklarımın uzunluğu boyunca alaycı bir dokunuşla takip ediyor.

İnliyorum, beline doladığı bacağımı alıp omzunun üzerinden geçiriyorum. Bu hareket elbisemin eteğini yukarı kaldırıyor ve

Sonbaharın keskin havasına karşı tenimi daha fazla okşuyor. Öne doğru eğiliyor ve burnunu hassas tenime sokarak iç çamaşırımın pamuklu kumaşının arasından yarığıma daldırıyor.

Parmaklarımı külotumun elastik bandına geçirip aşağı doğru itiyorum, tensel temas için bekleyemeyecek kadar istekliyim. Karşılık veren hırıltısının titreşimleri kalçalarımı öne doğru itiyor ve dudaklarımızı çarpışmaya zorluyor.

Tümseğimin üzerinde gezinen dilini hissedince haykırıyorum. Dudaklarımdan birini tamamen ağzına alıyor, bırakmadan önce usulca emiyor. Başparmağının pedi klitorisime sürtünüyor, açıklığımdaki ıslaklığı üzerine yayıyor ve yavaş daireler çizerek ovuyor.

Dudakları başparmağının klitorisimdeki yerini aldığı anda neredeyse kendimi kaybediyorum. Dilini etrafında döndürüyor, yavaş temposuyla beni kızdırıyor. Parmaklarından biri içime girdiğinde nefes nefese kalıyorum, vücuduma kolaylıkla pompalıyor. İkinci bir parmak birincisine katılıyor ve ikisine de biniyorum, sıcak ağzının klitorisimdeki ve uzun parmaklarının vücudumdaki hissini tadını çıkarıyorum. Dilinin her itişinde, kenara ulaştığı hissedebiliyorum, umutsuzca ihtiyacım olan serbest bırakmaya daha da yaklaşıyorum.

İşte bu kadar. Yıllardır beklediğim an geldi. Kurak dönemimin sonu. Coşkunun başlangıcı. Boşalmaya çok yakınım. Bunu kalp atışlarımın hızlanmasında, dilinin ağzımdaki hayali tadında, dudaklarının dudaklarıma değmesinde ve tırnaklarımın ensesine sürtünmesinde hissedebiliyorum.

Yüksek sesle inliyorum, sesim zevkten kalınlaşıyor. "Yaklaştım. Çok yakınım. Çok yakınım," diyorum her nefes alışımında soluk soluğa.

Aniden geri çekiliyor ve kaybettiği sıcaklığın yerini havanın durgun serinliği alıyor. "Bekleyebilir mi?" diye soruyor, sesi keskin ve talepkâr.

"Ne?" Şehvetin yoğun sisi içinde kendimi toparlamaya çalışarak soruyorum.

Gidilemez.

O..?

Görüş alanını takip ederek ona bakıyorum. Hâlâ aşağıda açıkta duran etime bakıyor.

Çenem düştü.

Az önce vajinama bekleyip bekleyemeyeceğini mi sordu? Gelmek için mi?

Çünkü cevabım kesinlikle *hayır*. Kendi elim olmayan birinin eline gelmek için iki yıl kadar bekledim.

Uzanıyorum ve iç çamaşırımı dizlerimin üzerindeki yerinden çekiyorum. Beni tam olarak koruduğunda, çıplak, pamuklu iç çamaşırının ne kadar çirkin olduğunu geç de olsa fark ederek hemen elbisemle örtüyorum. Büyükanne külotu da giyebilirdim.

Artık örtülü olan kasıklarına bakmayı bırakmasını beklerken yankılanan bir sessizlik var. Yakışıklı yüzüne bir göz attığımda, bana bakmadığını fark ediyorum. Boşluğa bakıyor - bir zamanlar çirkin kış külotumun olduğu yöne. Aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koyarak dikkat çekmeden yan adım atıyorum.

Gördüğüm en ateşli adam olabilir ama ben delilerle takılmam. Akıl almaz zevkler verebilen bir ağzı olsa bile. Gözlerim kapıya kayıyor, acaba o gittiğimi fark etmeden hızlı bir kaçış yapabilir miyim diye düşünüyorum.

"İyi," diyor ve anlıyorum ki benim kızlık organlarımla konuşmuyor.

Bir kulaklığa konuşuyor. Muhafızların taktığı sarmal kulaklıklardan daha küçük. Onları daha büyük ve kablolu iken, onunki kablosuz ve küçük, tamamen kulağına oturuyor ve ete benzeyen rengiyle kamufle oluyor.

Ayağa kalkıyor, takım elbisesini düzeltiyor ve "Bir dakika içinde orada olacağım" diye bağılıyor.

Bununla birlikte, kapıya üç kez vurdu ve açılır açılmaz kulübe girdi, beni kendi başıma aval aval bakmaya bıraktı, kuru büyüm hala bozulmamıştı.

Özür dilemek

yok.

Vedalaşmak

yok.

Pislik herif bana bakma nezaketini bile göstermiyor.

Üçüncü Bölüm

*Cesaret, baskı
altında zarafettir.*
Ernest Hemingway

Öfkemi yatıştırmam birkaç zayıflatıcı anımı **alıyor**.

Çünkü, cidden, *bunu kim yapar?*

Bana otuz saniye daha veremez miydi?

Çok yaklaştım!

Ne kadar yeni sikilmiş gibi görüldüğümü fark ettiğimde hâlâ kızgınım. Saçlarım her yöne doğru uzuyor, tepeden tırnağa kızarmışım ve neredeyse yaptığım ama yapmadığım seks gibi kokuyorum. Aimee'yi bulup bu iğrenç yerden kaçmadan önce tualete gitmeli ve bununla ilgilenmeliyim.

Kesin olan bir şey var: Bir daha asla Rogue'a gitmeyeceğim.

Mavi Göz'le bundan yüz yıl sonra cehennemde karşılaşsam bile yine de çok erken olacak. Onun da oraya gideceğinden eminim. Aklımda hiç şüphe yok ki, kadınları bu şekilde gelmenin eşğinde bırakan erkekler için orada özel bir yer var.

Kapıyı üç kez çaldım. Kapı açıldığında hırlamak için acele ediyorum ve gardiyanın eğlenen sırtışıyla karşılaşıyorum.

Siktir et onu.

Mavi Gözleri sikeyim.

Bu aptal yeri de sikeyim.

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak banyoya doğru ilerliyorum.

Derin nefes al.

İçin

de.

Dışa

rı.

İçin

de.

Dışa

rı.

İçin

de.

Dışarı.

Dahi seviyesinde IQ'ya sahip yeşil bir canavara dönüşmenin eşiğinde olduğumu hissetmeyene kadar bu mantrayı tekrarlıyorum.

Kadınlar tuvaletine giden koridora ulaştığımda, daha önce Mavi Gözlü ile VIP katına çıkan sarışın kadınla bir adamın yanından geçiyorum. Tartışmakla o kadar meşguldüler ki beni fark etmediler.

Aslında beni hiç görmüyor gibiler, bu yüzden başımı eğip yüzümü ve vücudumu onlardan uzağa çevirerek kendi işime bakmaya çalışıyorum. Bu Koruyucu Aile 101: Çeneni kapalı tut, başını eğ ve fikirlerini kendine sakla. Onların yanından geçerken, yaşımın dolmasının üzerinden iki yıl geçmiş olmasına rağmen, Koruyucu Aile 101'in benim için hala ikinci doğa olduğunu fark ediyorum.

Yine de, arkamı dönmeden önce adama iyice bakabiliyorum. Bir ağır sıklet şampiyonu gibi yapılı ve baştan aşağı siyah giyinmiş, süper korkutucu. Ürkütücü. Gömleğinin altına inen ve traşlı kafasına kadar uzanan yılan dövmeleri tüylerimi istenmeyen bir şekilde diken diken ediyor. Sadece sert yüz ifadesine katkıda bulunuyorlar.

İçimden korkunç bir ürperti geçiyor ve ikiliden uzaklaşmak için hızla kadınlar tuvaletine giriyorum.

Kendimi düzeltmeyi ve saçlarımı dağınık bir at kuyruğu yapmayı bitirdiğimde sakinleşiyorum. Tuvalete gittikten sonra lavaboya döndüğümde dışarıdaki tartışmanın daha da şiddetlendiğini fark ediyorum. Sessizce ayrılmak istiyorum ama ikisi tuvaletin kapısına daha da yaklaşmışlar. Dikkatleri üzerime çekmeden oradan ayrılmamın imkanı yok ve içimden bir ses kesinlikle dikkatleri üzerime çekmemem gerektiğini söylüyor.

Bir gümbürtünün ardından keskin bir çığlık geliyor. Nefesim kesildi. Kapıyı hafifçe aralayıp dışarıya bir göz attım. Korkunç adamın bir elinde silah, diğerinde kızın boynu vardı. Adamın vücudu kızınkiyle aynı hizada ve kızın geri kalanını duvara bastırıyor. Elinde silah olmasaydı, davranışlarını cinsel olarak sınıflandırabilirdim.

Ama hayır, onun gözünü korkutmaya çalışıyor ve işe yarıyor... benim üzerimde.

Çenem düştü. Evet, boş bir koridordalar ama yine de halka açık bir yer. Kulüpte çok fazla göz var ve koridorun kapısı yok. Herkes geçip neler olduğunu görebilir. Katta bulunan tüm güvenlik görevlilerine rağmen yakalanmamış olmalarına şaşırıyorum. Bu adam birilerinin onu kızı tartaklarken görebileceğinden endişelenmiyor mu? Hem de silahla!

Sessiz ve görünmez kalmaya dikkat ederek kapıyı biraz daha itiyorum. Bu açıdan kulüpteki kalabalığı görebiliyorum.

Ne oluyor be?

İnanamayacağım kadar şaşırdım. İkili kalabalığın görüş alanındaydı ama insanlar onları görmezden gelmek için neredeyse kendi yollarından çıkıyorlardı. Bakanlar da bir saniyeden kısa bir süre sonra sanki hiçbir şey görmemiş gibi gözlerini kaçırıyor.

Yumruklarım sıkıldı. Bu adam korkutucu, evet, ama hiçbir şey yapmadıkları için hepsi korkak. Ama ben de öyleyim. Tuvalette saklanan benim. Ona yardım etmeliyim ama ne yapabilirim? Tanrı aşkına, silahı var.

Bir silah.

Üçüncü dünya ülkelerine yaptığım seyahatlerden sonra silahlara ve tehlikeye alıştım. Ama burası *Amerika*. Dünyanın en zengin ülkesi. Buranın güvenli olması gerekiyor. Döndüğüm ilk gün silahla ilgili bir durumun içinde olmamam gerekiyordu.

Banyo kapısını kapatıyorum, sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum. Seçeneklerimi tartışırken kalbim güm güm atıyor. Açıkçası, kıza yardım etmeliyim. Ama dışarı çıkıp onunla dövüşürsem, ikimizi de riske atmış olurum. Kendimi savunma eğitimim lisedeyken eli sopalı bir gencin hayalarına tekme atmaktan ibaret, başka bir şey değil. Bir silahı yenemem! Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Güvenlik görevlileri de söz konusu değil. Onları uyarmak için bu adamı geçmek gerekecek. Tekrar *söylüyorum, silahı var*. Ben aptal değilim ve ölmek istemiyorum. Bugün kahramanlık yapmayacağım.

Elimdeki telefonu hatırlıyorum. Polisi arayıp zamanında gelmelerini umabilirim. Ben de öyle yapacağım. *En iyi seçenek bu*, kendime güveniyorum. Telefonumu çıkarıp 9-1-1'i çeviriyorum ve çevir sesini nefesimi tutarak bekliyorum. Sessiz kalmak için tuvalete daha da geri çekiliyorum.

"9-1-1. Acil durumunuz nedir?" Operatörün sesi derin ve erkeksi, sakın ve güçlü.

Beni son derece rahatlatıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sesinin bana kısa bir an için güç vermesine izin veriyorum. "Uh..." Tereddüt ettim, ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce hiç 911'i aramamıştım. "Bir kulübün tuvaletindeyim ve kapının dışında silahlı bir adam var. Bir kızı boğuyor. Ne yapmalıyım?"

"Öncelikle hanımefendi, sakın olun. Kulüp kalabalık mı?"

"Evet," diyorum sesimdeki kuşkuyu bastırmaya çalışarak.

Ciddi mi? Birleşik Devletler'in en kalabalık şehrinde, üniversite bölgesinde bir Cuma gecesi. Tabii ki kalabalık.

"Hangi kulüptesin?"

"Rogue."

Operatör kendini toparlamadan önce hatta sendeleyeni bir soluklanma oluyor. Zayıf bir sesle de olsa, "Silahlı bir erkek var mı?" diye sorar.

"Evet."

Bu konuda içimde kötü bir his oluşmaya başladı. Zaten içimde kötü bir his vardı ama o daha çok kız için endişelenmekti. Şimdi benim için de endişeleniyorum.

Alacakaranlık Kuşağı'nda *mi*
kaldım? Eğer öyleyse, Bruce
Willis nerede?

Peki nasıl çıkacağım?

Operatör sonunda tekrar konuştu: "Bunu bildirmek istediğinizden emin misiniz?" Çenem düştü.

Ne? Gerçekten mi?

Birisi korkunç bir adamın elinde silah olduğunu ve bir kadını boğduğunu ihbar ettiğinde polislerin bunu sormasına izin var mı? Bu garip ötesi. Böyle bir şey var mı? New York'ta silahlar ön sevişme sayılıyor mu? *Grinin 50 Tonu* beni buna hazırlamadı.

Oh, Tanrım.

Ya sapıkça seksi yarıda kesersem?

Bu beni Mavi Göz'den daha kötü yapmaz. Ve o bir pislik. Pislik olmak istemiyorum. İğrençler, çirkinler ve kokuyorlar... Kendimi zihnimdeki gergin gevezeliği durdurmaya zorluyorum. Bu benim kötü alışkanlıklarımın biri.

Korkunç Adam'ın ellerini kızın vücudunun yan taraflarında gezdirdiğini görmek için tam zamanında kafamı tekrar dışarı çıkarıyorum. Yavaş ve şehvetli ama silah hâlâ orada. Işık tetikten yansıyor, ölümcüllüğüne rağmen bana göz kırptıyor. Her an patlayabilir.

İçimden geçen belirsizlik sistemimden geçiyor. Doğru şeyi yaptığımdan emin bir şekilde tuvalete geri çekiliyorum. Ayrıca, daha önce kadın için korkuyordum ama şimdi bu olaydaki rolümden giderek daha fazla rahatsız oluyorum. Bir cinayetin birincil tanığı olmadan mümkün olan en kısa sürede ayrılmak istiyorum ve polisler hala en iyi seçeneğim.

"Evet," diyorum kararlılıkla, şüpheye yer bırakmadan. "Güvenlik görevlisi olmadığına emin misin?"

Kulübün etrafındaki tüm korumaların giydiği takım elbiseleri hatırlıyorum. Elbise pantolonu ve lacivert bir düğme ile bu

Adam Zeke'e benzer giyinmiş ama Zeke ona kıyasla küçük bir çocuk gibi görünüyor. Bu adam kesinlikle muhafızlar gibi yapılı ama onlar gibi giyinmemiş.

"Sanmıyorum," diyorum.

"Tamam," diye kabul eder santral memuru. "Yakınlarda bir devriye birimim var. Birkaç dakika içinde orada olacaklar. Lütfen hatta bekleyin ve olduğunuz yerde kalın." Tereddüt eder. "Ne yaparsanız yapın, dikkatleri üzerinize çekmeyin."

Hadi canım.

Nefesimi bırakıyorum ve onunla birlikte öfkem de gidiyor. Bu adama karşı gereksiz yere kaba davranıyorum, iğnelemelerim sadece kafamın içinde olsa bile. Alaycılık benim savunma mekanizmam olabilir ama pek de hoş bir mekanizma değil.

Bir kaç dakika.

Bunu yapabilirim.

O kadar bekleyebilirim.

"Tamam," dedim

operatöre.

Telefon hâlâ kulağımdayken kapıdan daha da uzaklaşıyorum. Ama hemen ardından kapıya geri dönüyorum, merakım beni yeniyor.

Bu kızı saklıyorum, böylece onu gözetleyebilirim, diye düşünüyorum.

Gözüm kapının anahtar deliğinde, adamın boştaki eliyle onu sıvazlamaya başlamasını izliyorum. Adamın vücudu hâlâ kızın vücuduna değiyor ve kızı duvara bastırıyor. Kızın yüzünde öfkeli bir ifade var ve korkmuş olmaktan çok kızgın görünüyor. Bu durumla ilgili tuhaf olan şeylerin uzun listesine eklenecek bir başka şey daha.

Burada bir terslik var. Kararımı yeniden gözden geçirmeye başladım. Belki de polisi aramakta çok aceleci davrandım. Son iki yılda pek çok tehlikeli bölgede bulundum, bu yüzden şiddet bana en bariz sonuç gibi göründü. Ama şimdi, adamın öfkeli yüz hatlarının yerini hızla alan muzip bir sırıtışla geri çekilmesine bakılırsa, bir hata yaptığımı biliyorum.

Elimdeki telefona bakıyorum. Operatör hâlâ hatta.

Hay sikeyim. Bir devriye ekibi gönderdi ve çoktan yola çıktılar. Her şeyi iptal etmek için çok mu geç? Acele bir karar vermeden önce iki saniye daha seçeneklerimi tartışıyorum.

Telefonu polise kapattım.

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonu silip üzerindeki tüm parmak izlerimi temizliyorum. Birkaç yıl önce aldığım uluslararası ön ödemeli bir telefon.

Mozambik'te. Bana kadar izini sürebilmeleri pek mümkün değil.

Daha önce hiç arama bile yapmadım. Arayacak kimsem yoktu ve zaten sadece acil durumlar için almıştım. Ulusal bir sağlayıcıdan yeni bir telefon almak istiyordum ama tembel kığım henüz buna fırsat bulamadı. Şimdi bunun için mutluyum.

Telefonu ters çevirdikten sonra bataryayı ve SIM kartı çıkarıyorum. Batarya çöpe, SIM kart ise tuvaletlerden birine atılıyor. Parmak izlerim çıkmasın diye hala kağıt havluyla tuttuğum telefonu alıp lavaboya, suyun altına koyuyorum. Suyun sesini dışarıdan duyamayacakları kadar alçak olduğundan emin oluyorum, ancak bunun olma ihtimali çok düşük. Ne de olsa kulüp gürültülü.

Islak telefonu alıp çöpe atıyorum. Sonra da ıslak kağıt havluyla dokunmuş olabileceğim her yeri siliyorum. Paranoyaklaştığımı biliyorum. Polislerin beni teşhis etmek için her yerinde bir sürü parmak izi olması gereken bir banyoda parmak izi aramaya zaman ayırmasına imkan yok.

Her neyse.

Tedbirli olmak üzölmekten iyidir.

Paranoyamı tatmin etmeyi bitirdiğimde, bir adamın yaklaştığını görmek için tam zamanında anahtar deliğine dönüyorum. Yaklaşana ve ışık muhteşem, taşlı yüzünde parlayana kadar yavaşça hareket eden karanlık bir gölge. Hemen tanıdım.

Bu o. Mavi

gözlü.

Pislik.

Cehennemlik. Adı her

neyse.

Hala ona ne isim vereceğime karar vermedim.

Dünyayı kendi ekseninde döndürme gücüne sahip birine nasıl bir isim verirsiniz? Çünkü şu anda böyle hissetmemin tek yolu bu olabilir. Sanki dünya içe doğru yuvarlanıyor ve beni orgazmın eşiğine getirip sonra da terk eden bu adam birdenbire onun merkezinde yer alıyor.

Belki de sadece deliyimdir?

Bilmiyorum ama hâlâ kızgın olduğumu da biliyorum. İlk içgüdümlü kapıyı itip onu tokatlamak ama kendimi tutuyorum.

Zar zor.

"Üstünü aradınız mı?" diye soruyor hemen.

Merhaba yok. Numara yok.

Sadece dört kelime söyledi ama sesini tekrar duymanın keyfini çıkarıyorum. Sert, erkeksi ve seksi. İçinde boğulmak istiyorum ve sonra o dolgun dudaklarıyla beni yeniden canlandırmasını istiyorum.

Bana bak.

Yarım yamalak bir durumdayım ve hâlâ azmış durumdayım. Daha da utanç verici olan, beni yüzüstü bıraktıktan sonra bile beni azdıran kişi o. Aimee'nin kitabından bir sayfa alıp sevişmeliyim. Bu sefer sonuna kadar. Bu durumdan kurtulduktan sonra bunu zihnimdeki yapılacaklar listesine ekliyorum.

Korkunç adam başını sallar ve "Evet, patron" der. Patron.

Korkunç Adam Mavi Gözler için mi çalışıyor?

Ne yaptıklarını merak ediyorum. Şık takım elbisesinden süslü saatine, Mavi Göz zenginlik içinde yüzüyor gibi görünüyor. Her ne yapıyorsa kazançlı olmalı.

Kız gözlerini devirir ve kollarını kavuşturur. Daha bir dakika önce tartaklandığına dair hiçbir belirti yok. Umursuyor gibi bile görünmüyor. Onun yerine, "Evet Asher," derken kibirli bir havası var. Şimdi, bana düşmanmışım gibi davranmayı bıraktıysan, başlayabilir miyiz?"

Asher.

Bu Mavi Göz'ün adı.

Zeke'in kulübün sahibi Asher Black hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Bu o mu? Eğer öyleyse, mantıklı. VIP alanına erişimi var ve harcayacak çok parası var gibi görünüyor. Ve kulüpteki hiç kimse "çalışanının" bu kızı tartaklamasını umursamıyor gibi görünüyor.

Lanet olsun.

Ben ne yaptım? Şimdi rızaya dayalı bir iş anlaşması gibi görünen bir şey için polisleri aradım. Elbette işin içinde bir silah vardı ama şimdi her şey yolunda görünüyor. Aimee benden nefret edecek. Bunun için beni Rogue'dan kara listeye alacaklar.

Bu benim kulüp günlerimin sonu olacak. Artık erkeklerle Tinder'da tanışmak zorundayım. Kaydırma yapabilen bir telefonum bile yok.

Aptal, su dolu kapaklı telefon.

Ve sanki daha kötüsü olamazmış gibi, Asher'ın muhafızlarından biri gelip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Söylediği her neyse Asher'ın vücudunun kaskatı kesilmesine neden olur.

Diğer ikisine dönüyor, gözleri zarıfçe dizginlenmiş bir öfkeyle dolu ve homurdanıyor, "Polisleri kim aradı lan?"

Kimse ona cevap vermiyor.

Asher kendini düzeltir ve maskesi bir anda yerine oturur.

Sakin ama aynı zamanda buz gibi. Yüzündeki hayal kırıklığı çabucak bir kenara itiliyor ve emirler yağdırmaya başlıyor.

"Bastian," der Korkunç Adam'a, "onu arka taraftan çıkar. Dikkatleri üzerinize çekmeyin. İkinizi kimse göremez. birlikte."

Sonra aniden ayrılıyor ve korumaları, kız ve artık adının Bastian olduğunu bildiğim Korkunç Adam da onu takip ediyor. Rahat bir nefes alıyorum, yalnız kaldığım için mutluyum.

Dördüncü Bölüm

*Cesaret
korkunun bir
dakika
dayanmasıdır
daha uzun.*
George S. Patton

Tuvaletten çıkmadan önce **birkaç** dakika **bekliyorum**. Aimee'yi aramak için kulübün ana alanına tekrar girdiğimde kulüpteki müzik çoktan kesilmişti. İçeride kulübü temizleyen birkaç polis memuru var. Kalabalıktaki bazı yüzler şaşkınlık gösteriyor ama genel olarak herkes heyecanlı görünüyor, geceleri polisler tarafından kısa kesilse de.

Şaşırtıcı.

Ama bunun üzerinde duramıyorum çünkü bir çift el beni tutuyor. Koridordaki olaydan dolayı zaten gergin olduğum için telaşla sıçradım.

"Sakin ol! Sadece benim." Aimee başını arkaya atar ve güler. "Her yerde seni arıyorduk! Polis geldi, Lucy! Bu çok heyecan verici."

Zeke onun arkasından başını sallar. "Gitmeliyiz. Çapraz ateşe yakalanmak istemeyiz."

Çapraz ateş mi?

Bu tuhaf gecenin geri kalanı gibi onun sözleri de bana tuhaf geldi.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve Aimee ile beni kapıya doğru götürmeye çalıştığımda yerimden kıpırdamıyorum. "Çapraz ateş. Ne demek istiyorsun?" Sesime sinen suçlamayı dizginleme zahmetine girmiyorum.

İç geçiriyor ve sanki bizi burada bırakmayı düşünüyormuş gibi düşünceli bir bakışla kapıya baktığını görüyorum.

Aklından bile geçirme, dostum.

Bütün erkekler mi pisliktir yoksa sadece New Yorklular mı?

Bana dönüyor ve inanmayan bir bakış atıyor. "Bu Rogue," diyor sanki her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ona boş bir bakış attım. "Ve?"

Aimee aramızda bir ileri bir geri bakıyor, kırmızı dudaklarının kenarları kaşlarını çatıyor.

"Ve mafyaya ait," diyor Zeke, *tekrar* iç çekerek. Bugün herkesin başının belası mıyım?

Ve sonra Zeke'in söylediklerini düşündüm.

Mafya mı?!

Ama işi bitmedi. "Romano ailesi, tam olarak." Oh.

Oh.

Oh, hayır.

Romano ailesi.

Ülkenin öbür ucunda büyüdüm ve birkaç yıldır yoktum ama Romano ailesinin kim olduğunu ben bile biliyorum. Amerika'nın beş büyük suç ailesinden biri. Birleşik Devletler'in kuzeydoğusu ve Kanada'nın bir kısmı onların bölgesidir. Çok büyükler ve Romano ailesinin sahibi olduğu bir kulüpte olma fikri kesinlikle korkutucu.

Koridor Olayı lanet mafyayla bağlantılı olabilir mi?!

İşte o zaman gerçekten sıçıp batırdığımı anladım. Bundan geri dönemem. Mafyanın işine karıştım. Tek umudum kimsenin beni görmemiş ya da bulacak kadar önemsememiş olması. Asher'ın yüzündeki öfkeyi hatırlıyorum ve bu anı omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayılmasına neden oluyor.

Gerçekten buradan çıkmam gerek. Şimdi. Ve evrendeki *tüm* tanrılara dua et ki kimse *mafyayı* polise ihbar ettiğimi öğrenmesin. Romano ailesi.

Aman Tanrım.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Gardiyanlar. Asher'ın parası. Üst araması. Silah. Olanları görmezden gelen insanlar. Bastian. 911 operatörü. Şu anda burada bulunan çok sayıda polis.

Kurtuluşummuş gibi kapıya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam, hadi gidelim buradan." Zeke, Aimee ve beni dışarı çıkarırken dışarıda sakın davranıyorum.

Rogue, tıksık tıksık kalabalığın arasından ilerliyor ama ben içten içe ölüyorum. Gerçek anlamda. Kafamda, bunun ölümümle sonuçlanabileceği milyonlarca farklı yolu, tekrar eden hastalıklı bir film makarası gibi oynatıyorum. Ayrıca zihinsel olarak işlerimi düzene koyuyorum. Ama gerçekten, kimse beni özlemeyecek ve geride bırakacak değerli hiçbir şeyim yok.

Kaliforniya koruyucu aile sisteminde büyüdüm, yaşımdan önce evden eve atladım ve dünyanın dört bir yanında gönüllü olmak için ayrıldım. Hiç kimse

New York'ta olduğumu biliyor, okul kayıtları ve daha bugün tanıştığım Aimee hariç. Mafya beni kolayca ortadan kaldıracaktır ve kimse gözünü bile kırpmaz. Bu iç karartıcı bir düşünce.

Kapılara ulaştığımızda, koridora girdiğimi kimsenin görmediğine dair kendimi en az bir düzine kez ikna ettim. Bastian ve kız tartışmakla o kadar meşguldüler ki beni fark etmediler. Rogue'dan çıktığımızda, bir sıra polis arabası gözüme çarpıyor. Küfür ettim ve Aimee'nin bana şaşkın bir bakış atmasına neden oldum. Ama ben fark etmedim bile. Yalan söylediği için polis operatörüne çok kızgındım.

O pislik bana bir devriye arabasının geldiğini söyledi. Bir tane.

Sekiz değil!

Kulüpte insanları dışarı çıkaran kaç polis memuru olduğunu gördüğümde bunu düşünmediğime inanamıyorum. Romano ailesinden önce inlemek ve bu ızdıraba son vermek istiyorum. Sekiz polis arabasının burada olmasının sebebi benim. Bu işin peşini bırakmaları mümkün değil.

Aslında dışarıda sadece iki polis memuru var. Diğerleri muhtemelen hâlâ gece kulübünde, insanları dışarı atıyor ve her ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar. İki memur, kayıtsız yüzüne yayılmış bir şeytan umursayabilir tavrıyla bir polis aracına yaslanmış olan Asher ile konuşuyor. Polislerin çağrıldığını öğrendiğinde ne kadar sinirlendiğini görmesem, onu hiçbir şeyin yıldıramayacağını düşünebilirdim.

Asher ve memurların etrafını saran hevesli bir kalabalık var. Hatta bazıları akıllı telefonlarını çıkarmış, her şeyi kaydediyorlar. Aimee, Zeke ve beni durduruyor, yuvarlak gözleri açlık dolu bir ifadeyle Asher'a sabitlenmiş. Kaşlarımı çatıyorum. Onun tehlikeli olduğunu göremiyor mu?

Ama ben bile onun karanlık mafya bağlantılarının ona olan ilgimi azaltmadığını kabul etmek zorundayım. Bu adamın ne kadar çekici olduğunu kimse inkar edemez.

Beni asılı bıraksa bile.

Oh, hayır.

Bunun farkına varmak beni derinden yaraladı.

Bir gangsterle takıldım.

Memurlardan birinin elinin silah kılıfının yanında seğirmesini izliyorum. Asher'ın gözleri bu hareket karşısında kısılıyor ve polis arabasına yaslandığı yerden doğruluyor. Bu hareket bir alay gibi geliyor.

Geriliyorum, kendimi Asher'ın kazanacağını düşündüğüm bir savaşa hazırlıyorum. Ama o an gelmiyor, çünkü memurun telsizi çalışıyor. Telsizden biri arka girişten kaçan iki şüpheli hakkında bir şeyler söylüyordu. I

Asher'ın Bastian'a arkadan geçme konusunda söylediklerini hatırlıyor ve Bastian ile kızın olduğunu hemen anlıyor.

Asher'ın vücutu artık rahat değil. Yüzünde nötr bir ifade var ama omuzlarının gerildiğini ve boynundaki kasların endişeyle kıvrıldığını görebiliyorum. Acaba başka kimse görebiliyor mu diye merak ediyorum ama polisler Rogue'un arkasına doğru gittiler ve onlarla birlikte kalabalığın çoğu da gitti.

Eğer daha fazla kalırsak, sadece biz ve Asher olacağız. Bu kesinlikle olamaz. Bir elimi Aimee'nin, diğerini de Zeke'in sırtına koyarak ikisini de ileriye doğru itiyorum. Neredeyse koşuyoruz.

"Dostum! Senin sorunun ne?" Aimee kaşlarını çatıyor. Başı hâlâ Asher'a dönük, yüzünde huşu ve şehvet dolu bir ifade var.

"Yok bir şey. Ben sadece... Bu *mafya*." Rogue'dan rahat bir mesafeye gelene kadar Zeke ve Aimee'yi itmeye devam ediyorum.

Aimee gözlerini devirir. "Sakin ol, Lucy! Varlığımızdan haberleri yok." Sonra gözleri parlıyor ve ciyaklıyor. "Ama ohmigosh, bunu gördün mü?! Bu çok havalıydı. New York'u seviyorum!" Memnun bir şekilde iç geçiriyor. "En iyisi. Gece. Şimdiye kadarki."

Zeke gözlerini deviriyor ve bizim için bir Uber çağırıyor ama ben neler olup bittiğine dikkat edemeyecek kadar kendimde değilim. Zeke kendi taksisiyle ayrılmadan önce uzaktan numaralarını değiş tokuş ettiklerini görüyorum. Bir araba geliyor ve beni içine alıyorlar.

Aimee ve ben arabanın arkasında yalnızız, şoför aracı kendi tarafına çeviriyor ve kapıyı bizim için kapatıyor.

"Sakin ol," diyor yine.

Ama rahatlayamıyorum. Yurda dönüp yatağa girdiğimizde bile rahatlayamıyorum. Gözlerimi kapatmaya gittiğimde ellerimin kanadığını fark ediyorum. Gecenin son yarısında yumruk şeklinde kıvrılmışlardı. Onları o kadar sıkı sıkımsım ki tırnaklarım derimi delmiş, avuç içlerimde hilal şeklinde oluklar bırakmış.

O gece hiç uyumadım.

Beşinci Bölüm

*İnsanoğlu yeni
okyanuslar
keşfedemez.
sahili gözden
kaybedecek
cesarete sahiptir.
André Gide*

Ertesi sabah, hiçbir şey olmadı. Sınıfa gidiyorum ama zar zor odaklanabiliyorum. Wilton'daki ilk günüm için heyecanlı olmalıydım. Burası ülkenin en iyi okulu ve buraya gelebilmek için çok çalıştım. Ama mükemmel bir eğitimin heyecanı, onu tamamlayacak kadar uzun yaşayamayacağım korkusuyla gölgeleniyor.

Ertesi gün de olaysız geçti. Hala hayattayım, Romano ailesiyle uğraştıktan sonra bu bir mucizeden başka bir şey değil. Sıra dışı hiçbir şey olmuyor. Olması gerektiği gibi derslere gidiyorum ve hatta New York'a taşınmadan önce internet üzerinden başvurduğum kampüs kafesinden bir mülakat talebi alıyorum.

Ve ertesi gün yine normal. Derslerime gidiyorum. Hatta mülakatta başarılı oluyorum ve işi alıyorum. Günler geçiyor ve sonunda normal nefes alabiliyorum. Ölüm korkusu azalıyor ama o geceyi hala hatırlıyorum. İlişkiden polis aramasına kadar aklımın bir köşesinde duruyor ama en azından hayatıma devam edebiliyorum. Bir parçam beni yalnız bırakacaklarını düşünmeye başladı. Romano ailesinin misilleme yapacak kadar umursamadığını.

Bu benim düşünmemem gereken safça bir düşünce.

Olayın üzerinden bir ay geçti ve ben kafedeki işimden ayrılmak üzereyim. Küçük yeşil önlüğümü çalışan dolabıma tıktırıyor ve deri sırt çantamı omzuma atıyorum. Koridor olayında kaybettiğim ucuz kapaklı telefonun yerine yeni bir iPhone ile birlikte ilk maaş çekimden bir savurganlık. Tinder uygulamasını bile indirdim,

ancak henüz bir hesap oluşturmam. Ancak oluşturduğumda, bir numaralı kriterimin ne olacağını biliyorum - mafya yok.

Mola odasından çıkarken dikkat etmiyorum ve birine çarparak elimdeki kahveyi üzerime döküyorum. Kahvenin sıcak değil de buzlu olmasına şükretsem de lanet ediyorum.

"Nereye gittiğine dikkat et."

Bu sesi tanıyorum.

Acı verici bir şekilde tanıdık.

Minka Reynolds benim koridorumda oturuyor. O ve Aimee okul yılının başından beri birbirlerine ters düşüyorlar, bu yüzden Aimee'nin oda arkadaşı ve arkadaşı olarak ben de varsayılan olarak düşmanım. Ve bundan bıkmaya başladım.

Onun ya da kibirli arkadaşlarının yanından geçerken kıyafetlerimle, saçım ya da o gün neyle dalga geçmeye karar verdilerse onunla alay etmeden geçemiyorum. Sinirlerimi bozuyor ama kendime onları görmezden gelirim duracaklarını söylüyorum.

Yanılıyorum.

Durmadılar.

Aksine, durum daha da kötüleşti.

Minka'ya bakıp yüzündeki ifadeyi gördüğümde bana bilerek çarptığını anlıyorum. Dudaklarında memnun bir gülümseme var ve "Bu konuda ne yapacaksın?" der gibi kaşlarını kaldırıyor.

Tabii ki, hiçbir şey yapmıyorum.

İçimi çekiyorum ve arkamı dönüp dinlenme odasına gidiyorum. Duracakları umuduyla onu görmezden gelmeye başlamış olabilirim ama artık çok geç. Sessiz kalmaya çok kararlıyım ve kendimi aptal planımın içinde kapana kısılmış hissediyorum.

Sanki şimdi konuşursam, bu onun için bir zafer olacakmış, beni kırılma noktama kadar zorladığını doğrulayacakmış gibi.

Yani tek alternatifim umursamıyormuş gibi davranmak.

Mola odasının kapısını yüzüne kapattıktan sonra kahvenin kalanını lavaboya boşaltıyorum ve boş bardağı çöpe atıyorum. Kapının arkasında asılı duran ucuz boy aynasına bakarak hasarı değerlendiriyorum.

Kahve kapüşonumu tamamen ıslatıyor. İyi ki bir işim var ve artık yeni bir tane alabilecek param var, çünkü tamamen mahvoldu. Onu da çıkarıp atıyorum, çünkü Signature Mocha Prevent a Nap Frappe™'imin lekelerini çıkaramayacağımı biliyorum - bu şeyin adını kim koyuyor?

-süt yerine yoğun çırpılmış krema ile, iki pompa fındık

şurup, ekstra bir shot, bir buçuk kaşık java cipsi, bir karamel çiselemesi ve bir sap vanilya fasulyesi. Ve ekstra çırpılmış krema.

Evet.

Ben de o iğrenç içki siparişçilerinden biriyim ama kendi içkimi kendim yapıyorum, kimin umurunda?

Göğüs dekolteme kadar inen ipeksi spagetti askılı kaşkorsemin içinde kendimi çıplak hissediyorum. Belli ki bir iç çamaşırı uyku setine ait gibi görünüyor. Aslında son koruyucu babamın bana verdiği cimri pijama takımının bir parçası.

Ürkütücü biri ve bunu bana sadece vücudumu görebilmek için aldığını biliyorum ama yine de sakladım. Dilenciler seçici olamaz. O zamanlar çok fazla kıyafetim yoktu ve elime ne geçerse ona ihtiyacım vardı.

Aslında üzerimdeki görüntüsünü sevmeye başladım, bu yüzden muhtemelen atmam gerektiği halde hiç atmadım. Yani, kim sinir bozucu üvey babası tarafından kendisine alınan iç çamaşırı pijamalarını saklar ki? Görünüşe göre ben saklıyorum. Ve hoşuma gidiyor. Kıyafetleri, üvey babamı değil. O adamdan sosyal hizmet uzmanımın izin verdiği kadar hızlı kaçtım.

Ama bu sabah geç uyandığımda üzerimde kaşkorse ve külot vardı. Üzerimi değiştirecek vaktim bile olmadı. Dünkü kapüşonlu tişörtümü ve siyah dar kot pantolonumu giydim ve olabildiğince hızlı bir şekilde işe gittim.

Şimdi kararımdan pişmanlık duyuyorum ama yurtlar kampüsün karşısında ve Dr. Rolland'ın dersine yetişmek için beş dakikadan az zamanım var. Derse zamanında yetişmek istiyorsam üzerimi değiştirecek zamanım yok. Ve öyle de yapıyorum. Dr. Rolland tükürük saçarak konuşuyor, bu yüzden sıçrama alanının dışında bir koltuk istiyorsam sınıfa erken gelmeliyim.

Minka'dan kaçmayı umarak aceleyle arka kapıdan çıkıyorum. Bundan sonra arka kapıdan çıkmayı aklıma not ediyorum. Korkakça ama en son kahraman olmaya çalıştığımda mafyaya polis çağırmıştım. Hâlâ geceleri rahat uyuyamıyorum. Gözlerimin altındaki torbalar bunun bir kanıtı.

Koridor Olayı'ndan önce belki sekiz yaşımdaydım, ama şimdi daha çok altı yaşımdayım. Penceredeki yansıma bir an gözüm takılıyor ve irkiliyorum. Daha çok beş buçuk gibiyim. Gerçekten bitkin görünüyorum. Misilleme stresi, üst bölüm derslerim ve kafede geçirdiğim uzun saatler arasında, öyle olmak için nedenlerim var.

Mucizevi bir şekilde derse zamanında geldim. Ders başlamak üzere, bu yüzden orta ve arka sıralardaki tüm iyi koltuklar dolu. Sanki günüm daha da kötüleşememiş gibi, bugün sıçrama bölgesinde oturmaktan başka seçeneğim yok. I

Ön sıranın ortasına oturun. Zaten sıçrama bölgesinde oturuyorum, o yüzden hazır oturmuşken tahtayı da en iyi şekilde görebilirim.

Biri yanıma oturduğunda şaşkınlıkla sıçradım. Buradaki son kişinin ben olduğumu sanıyordum. Maksimum kapasitede, sıçrama alanında sadece bir kişi oturmak zorunda. O da benim, peki bu kim? Her kimse onu sıçrama alanı konusunda uyarmaya hazır bir şekilde ona doğru döndüğümde tanıdık mavi gözlerle karşılaşıyorum. Kim olduğunu hemen anladım.

Asher Black.

Oh, Tanrım.

Paniğin anında devreye girdiğini hissediyorum.

Beni öldürmek için mi burada?

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü yüzündeki ciddi ifade yerini eğlenceye bıraktı. Bu onun soğuk tavrını nihai buz kırıcı gibi kesiyor ama endişemi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

"O kadar korkutucu muyum?" diye soruyor, kaşları şüpheyile kalkıyor. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

Eğer bu bir çizgi film olsaydı, benden duyulabilir bir yutkunma sesi gelirdi. Kaşları normal pozisyonuna döndü. "Hak ettiğimi buldum."

Asher'ın gözleri kararıyor, buz mavisi bir anda laciverte dönüşüyor ve ben oradaki tehlikenin ipucunu görüyorum. Her zaman oradaydı, ama gölgeler onu başka hiçbir şeye odaklanamayacağım kadar vurguluyor.

"Dürüst olmak *gerekirse*, ben buraya..." Gözleri odanın içinde geziniyor, muhtemelen kulak misafiri arıyor.

Bu sonuçsuz bir çaba. İkimiz de biliyoruz ki, onun burada olduğunu fark eder etmez herkes dikkat kesilecek.

Birine ters ters bakıyor ve ben duymak için zorlanana kadar sesini alçaltıyor. "... sana *iyi bak.*"

Yorgun yüzüme kazınmış dehşeti görmemesi için ona sırtımı dönüyorum. Hallway Olayı sonrası araştırmalarım sırasında izlediğim ve okuduğum milyonlarca mafya filmi ve kitabının bana öğrettiği bir şey varsa, o da "ilgilenmek" kelimesinin bir şifre olduğudur:

Seni öldüreceğim ve cesedini bir inşaat alanının bir metre altına saklayacağım, orada senin üzerine Section 8 konut kompleksi inşa edecekler ve elli yıl sonra zengin, Trump özentisi bir milyarder kompleksi satın alana, yoksulları tahliye edene, onu yerle bir edene ve üzerine bir apartman kulesi inşa edene kadar cesedini bulamayacaklar.

Hatta azınlıkların orayı kiralamasına izin vermeyerek hatıranıza daha da saygısızlık edecek.

Oh, ve Shawn Spencer senin cinayet davanı çözmek için gelecek, böylece en azından kimin yaptığını bulacaklar ve komik olacak.

Boşver onu.

Psych iptal edildi.

Böylece Reese ve Harold yapay zeka makinelerinden sosyal güvenlik numaranızı alacak ve cesedinizi bulup katilinizi adalete teslim edecekler.

Onu da geç.

Person of Interest iptal edildi.

Neden en sevdiğim diziler hep iptal ediliyor?!

Televizyon kanallarından nefret ediyorum. En sevdiğim dizileri hep iptal ediyorlar ve beni uçurumun kenarında bırakıyorlar.

Bununla ne yapmam gerekiyor? Kendi lanet sonumu mu yazayım? Kimsenin buna vakti yok-

Lanet olsun, saçmalıyorum.

Aslında, *zihinsel olarak saçmalıyorum*, ki bu daha da kötü, çünkü zihinsel olarak saçmaladığımda, düşündüğüm kelimeleri ağzıma alma eğilimim var. Lanet bir kaçı gibi. Asher'dan uzağa baktığım için memnunum, çünkü bugün onun eliyle ölmezsem, kesinlikle utançtan öleceğim.

Nefes nefese kaldım, kendimi durdurdum. Onun sözlerini düşündükçe panik atağın yaklaştığını hissediyorum. Nefes alamıyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Nasıl bu kadar yüzüstü olabiliyor? Sınıfıma geliyor, yanıma oturuyor ve herkesin içinde beni öldürmek için burada olduğunu söylüyor. Bunu herkesin içinde mi yapacak?

Saate bakıyorum. Saat tam 9:10. Ders başlamak üzere. Gitmeden önce bunu düşünmek için 50 dakikam var. Beni sınıftan çıkarken takip edeceğini bilmek için düşünmeme bile gerek yok. Bu bilgi, bir öncekinden kurtulma fırsatı bile bulamadan yeni bir panik atağın başlamasına neden oluyor.

Asher'ın bana doğru eğildiğini hissedebiliyorum.

"Hey," diyor, sesi şaşırtıcı derecede nazik ama sert.

Ona bakamıyorum. Bu durumu daha da kötüleştirir.

"Hey," diyor tekrar, ama bu sefer parmaklarını çeneme koyuyor ve yüzümü ona çeviriyor.

Sonunda bunu yaptığımda, tekrar arkamı dönmek istiyorum. Kaşlarının arasında daha önce olmayan bir kırıksıklık var. Taş gibi yüz hatlarına hiç yakışmayan bir endişe ifadesi ama *benim için* mi yoksa benim *yüzümden* mi bilmiyorum.

Muhtemelen ikincisi, çünkü Asher Black'in benim adıma endişelenmesine imkân yok.

Değil mi?

"Sakin ol *Lucy*," diyor, ismimi bilmesi beni korkutuyor. Sesi küçümseme ve kızgınlık dolu, bu da teorimi doğruluyor. Benim için endişelenmiyor. "Dikkatleri üzerimize çekiyorsun ve bunu yapmak istemezsin."

Titrek bir nefes alıyorum. "Neden yapmayayım?" Yutkunuyorum, kelimelerim kekelemelerle dolu olsa da tekrar konuşmak için cesaretimi topluyorum. "Bana neden çığlık atmamam gerektiğine dair tek bir neden söyle."

Bana fırlattığı bakış, tekrar konuşacağıma dair tüm umutları yok ediyor. "Bunu aklından bile geçirme. Seni burada takip ettim. Seni her yerde takip edebilirim, ama bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

O haklı.

Sahip olduğu kaynaklarla beni her yere kadar takip edebileceğinden bir an bile şüphe duymuyorum. Rogue'daki olaydan sonra onu Google'da arattım. New York'ta sadece yeraltı dünyasında değil, iş dünyasında da önemli biri olduğunu, Fortune 500'de yer alan bir şirkete sahip olduğunu ve bu şirketin onu şehrin en zengin adamlarından biri haline getirdiğini öğrenince şaşırmadım.

Yasadışı işleriyle ilgili pek bir şey bulamadım, sadece bazı spekülasyonlar ve hiçbir zaman resmi olarak suçlanmadığı saçma hikayeler. Ancak, Black Enterprises adlı şirketi aracılığıyla kontrol ettiği yasal işleri hakkında epeyce bilgi edinebildim.

İnsanlar Asher Black'in burada olduğunu fark ettiklerinde havadaki değişimi hissediyorum. Sadece başarılı bir şirkete sahip olmakla kalmıyor, olası mafya bağlantıları ve muhteşem görünüşü onu medyanın sevgilisi haline getirdi. Paparazziler onun her hareketini takip ediyor gibi görünüyor ve internetin her yerinde gün boyu onun fotoğraflarını yayınlayan hayran blogları var. Hiç kuşku yok ki bu sınıftaki insanların çoğu onun kim olduğunu biliyor ve burası üç yüz kişilik bir amfi.

Daha önce sessizce Dr. Rolland'ı bekleyen sınıf şimdi fısıltılarla uğulduyor. Birkaç kişinin ayağa kalktığını duyuyorum ve köşeden

birkaç kızın merdivenlerden inip ön sıraya doğru ilerlediğini görüyorum. Neredeyse dolmuştu.

İri gözlü ve boğucu bir gülümsemeye sahip güzel bir kız Asher'ın yanına oturur. Kıza doğru bakmıyor bile. Yüzünde hafif bir kaş çatmayla hâlâ bana bakıyor. Yutkunuyorum, çığlık atmayacağımı teyit etmek için başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Birisi yanımdaki koltuğa oturdu. Minka'nın uşaklarından biri. Adı Nelly ya da Nessy gibi bir şey olabilir. Asher'a merakla bakıyor, ilgisini gizleme zahmetine bile girmiyor. Bu beni rahatsız ediyor.

Bu adam muhtemelen beni öldürmek istiyor ve kız da ona evlenmek, bebeklerini doğurmak ve yanına gömülmek istiyormuş gibi bakıyor. Ve bu sırayla olması gerekmiyor.

Asher'ın muhtemelen beni öldüreceğini bilmek bana "Neden yanımda oturuyorsun Nelly?" deme cesaretini veriyor. Benden hoşlanmıyorsun bile." Asher'ın yanımdaki koltuğunda kaydığını hissediyorum ama ona bakmadığım sürece konuşacak cesareti buluyorum.

Çenesi düştü. Muhtemelen bir ay boyunca ona sessizce eziyet ettikten sonra ona bir şey söylediğim için şaşkına dönmüştü. "Ben Nella," diyor sertçe. Gözleri Asher'a kayıyor. "Ben de Asher'a onu rahatsız edip etmediğini soracaktım."

Neredeyse homurdanacaktım. Saçmalıyor. Bana yaklaşan o olduğunu görmemesine imkan yok. Kimin sıçrama bölgesinde oturma talihsizliğine sahip olduğunu görmek herkes için bir sınıf geleneğidir. Burada ilk beni görmediğine bir saniye bile inanmıyorum. Muhtemelen bundan zevk bile almıştır, Dr. Rolland'ın tükürüğünün elli dakika boyunca bana doğru uçtuğunu görmek için sabırsızlanıyordur.

Bu yüzden, uzun bir ay tahammül ettikten sonra nihayet ona saçmalıklarını söyledim. "Saçmalık." Kollarımı kavuşturdum. "Beni burada, su sıçrama alanında tek başıma otururken gördün." Asher'ın nefesinin altında sıçrama alanını sorguladığını uzaktan duyuyorum ama aldırmiyorum. Bir yuvarlanıp gidiyorum ve o bile bunu bozamıyor. "Muhtemelen bunun komik olduğunu bile düşündün. Sonra onu gördün," Asher'a doğru başımı salladım, "oturdu ve pantolonunun içine girmek için masum ve ağırbaşlı bir şekilde buraya geleceğini düşündün." Bunun kaçmak için bir fırsat olabileceğini fark ederek derin bir nefes alıyorum. "Benim yerime oturup deneyebilirsin."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Muhtemelen gittiğimi düşündüğü yön bu değildi. Kahretsin, ben bile kendime şaşırdım. Onu utandırmak istedim. Bunu yapmak için mükemmel bir fırsattı, ama kaçmak

Asher'dan çok daha önemli. *Hayatım*, Minka ve ekibiyle olan bu önemsiz kavgalardan daha önemli.

Çantamı aldım ve gitmek için hareket ettim. Tam yerimden kalkmışım ki bir kol belime dolanıyor ve beni sandalyeme geri çekiyor. Asher kolunu omuzlarımdan gevşekçe sarkacak şekilde kaydırıyor, uzun parmakları rahatça ince kaşkorsemin yan tarafına dalıyor.

Sütyen giymediğimin çok net farkındayım. Hızlı kalp atışlarımı ve boynumun onun koluyla temas eden bölgesini kaplayan hafif ter tabakasını hissedebildiğini biliyorum. Hatta nefesimin hızlandığını bile duyabiliyorum.

Kendimi onun avıymışım gibi hissediyorum, öldürmeden önce oynayabileceği uysal küçük bir hayvan. Ve kulağıma eğilip "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi?" diye fısıldadığında Haklı olduğumu biliyorum.

Eğleniyor.

Piç kurusu korkumla eğleniyor.

Onu omuzlarımdan silkmeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. Parmakları şimdi göğsümün yan tarafını kazıyor, meme uçlarımdaki ellerinin ve ağzının anılarını geri getiriyor. Garip bir şekilde erotik ama yine de istenmeyen bir saldırı.

Korku ve aptal, aptal şehvetim birlikte yabancı hissettiriyor ama aynı zamanda tamamen tatsız da değil.

Artık resmileşti.

Ben bir aptalım.

Mezar taşımda, "Burada yatan Dumbass: azgın, yalnız ve kafası tam olarak yerinde değil" yazabilir ve hiç de yanlış olmaz.

Nella oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturuyor, kolunun omuzlarımda sıkılaşmasını küçümseyerek izliyor. Benden istediği kadar nefret edebilir. Nasıl olsa yakında öleceğim. Saate bakıyorum. Sadece iki dakika geçti.

Lanet olsun.

Buna 48 dakika daha katlanmak zorundayım ve şimdi kelimenin tam anlamıyla yakında katil olacak kişinin kollarındayım.

Dr. Rolland içeri darmadağın bir halde ve ceketini ters giymiş olarak girdiğinde kimse şaşırmaz. Dr. Rolland kuantum mekaniği öğretir ve her zaman kendi dünyasındadır. Kuşkusuz zeki bir adamdır, ancak derse zamanında gelememesi ve öğrencileriyle göz teması kuramaması onun parlaklığını gölgede bırakır.

Heisenberg'in Belirsizlik İlkesi hakkındaki dersine çoktan başladı ve daha sınıfın önüne bile gelmedi. Gömleğine takılı küçük amfi mikrofonu bile yok henüz. Burası genellikle ne söylediğini duymak için zorlanacağım yerdir, ancak ölümüm üzerimde belirirken, bugünkü derse dikkatimi vermeyeceğimi biliyorum.

Kahretsin, karmik adaletin büyük bir eyleminde, Dr. Rolland ağzını açar ve tükürük Nella'nın yanağına doğru uçar. Hak ettiğini buldu.

Sonraki yarım saat boyunca Asher kolunu omuzlarıma dolayarak beni yerimde tuttu. Bana dikkat etmediğini düşündüğümde daha önce kalkmaya çalıştım ama o sadece tutuşunu sıkılaştırdı. Artık neredeyse acı veriyor. Parmağı göğüs ucuma değdiğinde bile bir daha denemedim.

Bunun kasıtlı olup olmadığından hâlâ emin değilim.

En kötüsü de bir yanımda sadece bunun gerçekleşiyor olmasına şükrediyor. Saate bakıyorum, 14 dakika daha güvende olacağım garanti, her ne kadar parmakları göğsümdeyken buna katlanmak zorunda kalsam da. Tanıklarla dolu bir odada bana zarar veremeyeceğini bilmek beni rahatlatıyor, ama gerçekten, ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorum.

Hayatımın son bir ayı cömert bir hediye oldu. Aklımın bir köşesinde bunu biliyorum. Aksini düşünmek aptallık olurdu. Romano ailesi hafife alınacak bir aile değil. Benden çok daha büyük insanlar denerken öldü.

Sığ ve anlamsız yanımda bana Asher'ın kim olduğunu unutmamı söylüyor. Hayatımın yakında sona ereceğini kabul etmemi istiyor. Bu parçam, bu gerçekleşmeden önce muhteşem bir adamın dokunuşunun tadını çıkarmam için beni cesaretlendiriyor.

O muhteşem adam sonunda benim katilim olsa bile.

Yıllardır biriyle yatmamış olan yanımda. *Yıllardır*. Onun parmağının içimde, dilinin klitorisimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayan yanımda. Aynı zamanda, şu anda kaşkorsemnin altında sivri tepeler halinde olan sertleşmiş meme uçlarımdan sorumlu olan parçam.

İşte o zaman Dr. Rolland gözlüklerini takmaya karar verir. Odaklanmadan önce gözlerinin alışması biraz zaman alır.

Doğr

u.

Açık.

Ben.

Ya da daha spesifik olarak, meme uçlarımda.

Gözleri yüzümde gezinmeden önce garip bir an endişe içinde bakıyor. Gözleri ürkek değil. Sadece şaşkın. Sonra omzuma dolanan kolu görüyor ve sahibine doğru takip ediyor. Elindeki tıkırtı hemen yere düştüğünde şaşırmıyorum.

Bu çok utanç verici. Sınıfın ortasında meme uçlarımla oynayan bir gangster, az önce söz konusu meme uçlarına bakan ve söz konusu gangsterden korkan bir profesör ve üzerimde 299 çift göz var. Dr. Rolland ve Asher'inkileri de sayarsan 301.

Dr. Rolland'ın tıklayıcıyı almasını dikkatle izliyorum. Sesi gibi elleri de titriyor. Şu anda Heisenberg'in ölüm döşeginde söylediği söylenen bir şey hakkında saçmıyor, ama sözleri gerçekten bir anlam ifade etmiyor. Odadaki gerilimi hissedebiliyorum, yarı sempatik yarı beklenti içinde. Öğrencilerin çoğunun yüzünde Dr. Rolland'ın ne yapacağını görmeye hazır hevesli bakışlar var.

Kalın bir dizi kâğıt alıyor ve onları tarıyor. Hâlâ Heisenberg hakkında saçmıyor ve elleri hâlâ titriyor. Parmaklarının arasından bir kâğıt kayıyor ve yerde kayarak ayaklarımın dibine düşüyor.

İçgüdüsel olarak onu almak için izin istediğim için kendimden nefret ederek Asher'a bakıyorum. Bana, gözlerindeki soğuklukla büyük bir tezat oluşturan memnun bir ifade veriyor ve başını sallıyor. Ve sonra, aptalın teki olduğum ve beni kontrol edebileceğini düşünmesini istemediğim için dilimi ona doğru uzatıyorum. Çok hızlı, saniyenin çeyreğinden uzun sürmeyen bir dil parıltısı ama yine de...

I. Sıkıştım. Benim. Dilimi. Dışarı.

Ben 20 yaşında bir kadını ve az önce bir mafya babasına dilimi çıkardım.

Tabii ki yaptım.

Gazeteyi almak için öne doğru eğildiğimde utandım. Kendime engel olamayıp kağıda baktım. Sınıf listesinin bir parçası. Tahminime göre Dr. Rolland listede Asher'ın adını arıyordu. Bulamayacak ama yine de kâğıdı Dr. Rolland'a geri veriyorum.

Dr. Rolland terli alnı ve korkudan kızarmış yüzüyle kâğıda başını sallayıp derse devam ettiğinde bir yanımda eğleniyor bile. Asher'ı dersten atmak yerine derse kayıtlıymış gibi davrandı ki bu Wilton'da şaşırtıcı derecede yaygın olan, derse girmeyenler için üniversite politikasıdır. Dr. Rolland korkunç bir aktör ve

verdiği tepki, Asher'ın toplumun her kesiminden saygın insanlarda uyandırdığı korkuyu gereksiz bir şekilde hatırlatıyor.

Dr. Rolland'ın kötü oyunculuk becerilerine olan şaşkınlığım, Asher'ın kolunun omuzlarıma dolanmasıyla azalıyor, olacakların ağır bir hatırlatıcısı olarak. Etrafımızdaki insanlar eşyalarını toplamaya başladığında kaskatı kesiliyorum. Saate bakıyorum. Saat tam 10'du. Ölüm çanlarının çaldığını duyabiliyorum, kendi kafamın mahremiyetinde benimle alay ediyor.

Öleceğim.

Öleceğim.

Öleceğim.

Altıncı Bölüm

*Cesaret korkuya
karşı dirençtir, korkuya
hakim olmaktır -
korkunun yokluğu değil.*
Mark Twain

Diğer herkes ayağa kalktığında, ön sırayı dolduran kızlar oyalanıyor, gözleri Asher'dan bana kayıyor. Hatta Nella, Asher ayağa kalkıp sırt çantamı geniş omzuna atana ve elimi tutana kadar yanımda oturmaya devam ediyor. Biz kalkıp giderken, Nella da dahil olmak üzere bir düzineden fazla kız peşimizden geliyor.

Nella'nın arkadaşlığına minnettar olacağımı hiç düşünmezdim ama oldum. Bu, bir tanışım olduğu anlamına geliyor. Ama yüksek perdeden gelen kıkırdama sesleri üzerine Asher arkamızdaki kızlara tehditkâr bir bakış fırlattı. Anında fırladılar, yüksek topuklu ayakkabılarıyla tahmin ettiğimden de hızlıydılar. İşte şahitlerim gidiyor.

Asher ve ben el ele çıkıyoruz. O sığ yanımda bir ilişkide olmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ediyor, iki insan el ele tutuşmuş ve sınıftan yürüyor. Ama bir çift olmaya yakın bile değiliz ve dışarıdan berbat görünmemek için kendimi toparlamak için gerçekten çok çabalıyorum. Asher'ın ne kadar savunmasız olduğumu bilmesine ve bunu bana karşı kullanmasına ihtiyacım yok.

Ayrıca neredeyse iç çamaşırı gibi olan gömleğimin içinde gülünç görünmeliyim. En azından kot pantolonum bacaklarımı örtüyor. Ve Asher, her ne kadar muhteşem olsa da, gözlerindeki tehlikeli parıltı ve ikinci bir deri gibi giydiği özel dikim takım elbisesiyle yerinde görünmüyor.

Tamam, normal bir çiftte hiç benzemiyoruz.

Hiçbir zaman gerçek bir ilişki yaşama fırsatına sahip olamayacağımı bilmek beni üzüyor. Kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Hayatımda yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, hiç deneyimlemediğim ve şimdi ölürsem deneyimleme şansım olmayacak şeyler. Oyalanmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim.

Asher'a dönüp "Gitmem gereken bir ders daha var" diyorum.

Başını salladığında afalladım. Ama elimi bırakmadı. Onun yerine, sanki yolu göstermemi ister gibi başını eğiyor. İçimi çekiyorum ve genetikte istatistiğin ileri uygulamaları konulu dersimin yapılacağı Sproul Hall'a doğru ilerliyoruz. Bu sınıf daha küçük, on kişiden az var ve Asher yanımdayken sınıfa girdiğimde ne olacağını merak ediyorum.

Yürürken, çok sınırlı olan seçeneklerimi düşündüm. Asher'ın yakın zamanda gözünün önünden ayrılmama izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden ne yaparsam yapayım, bunu onun dikkatli gözleri altında yapmalıyım. Kimseyi dünyanın en seksi erkeği tarafından öldürülmek üzereyim bakışlarını atacak kadar iyi tanımıyorum.

Ayrıca, birine söylersem, bana inanmama ya da bu konuda bir şey yapamama ihtimalleri çok yüksek. Ve sonra aynı durumda kalacağım, sadece Asher'ın benden nefret etmek için daha da fazla nedeni olacak. Kaçmak için daha iyi bir fırsat kollamaya karar veriyorum.

Bir yanım kaçmaya çalışmamam gerektiğini bile düşünüyor. Azgın Lucy canlandı ve kışını tekrar yerine oturttum. Aklımda yeterince şey varken bir de Azgın Lucy'yi ekledim.

Aklı başında Lucy, şu anda olanlardan daha kötü bir şey yapılamayacağını düşünüyor. Eğer ölmemi isteseydi, çoktan ölmüş olurdu. Ondan saklanamam. Ondan kaçmak ve Wilton'ı terk etmek istemiyorum. Buradan bir diploma almak hayatımı neredeyse kesinlikle daha iyi hale getirecek ve bunu feda etmemin hiçbir yolu yok.

Ben de polise gidemem. Yeterince film izledim ve Romano hayran blogları okudum, muhtemelen maaş bordrolarında çok sayıda polis memuru olduğunu biliyorum. Kime güveneceğimi bilemem. Onlara başvurmak bir kumar olur. Ayrıca hayatımda Aimee'den başka kimse yok, onun tavsiyesi de Asher'la yatmak olurdu.

İçimde, Azgın Lucy kafasını kaldırıyor. Zihinsel olarak ağzını bantlıyorum ve Azgın Lucy beynimi ve bedenimi ele geçirip aptalca bir şey yapmadan önce Asher'ı düşünmemem için kendimi zorluyorum. Kemiklerinin üzerinden atlamaya çalışmak gibi.

Sınıfa girdiğimizde Dr. Lance Asher'ı sıcak bir gülümsemeyle karşılayınca şaşkına dönüyorum. Beyaz saçlı, yuvarlak vücutlu ve keskin gözlü yaşlı bir kadın. Ama Asher'a taparcasına baktığı için zekâsını sorgulamak zorunda kalıyorum.

"Asher! Ne hoş bir sürpriz!" diye selamlıyor. Birleşen ellerimize merakla bakıyor. "İstatistik bilgini tazelemek için mi geldin? Ne yazık ki bu istatistik fen bilimleri için, iş dünyası için değil."

Ah.

İnternette Asher'in Wilton Jefferson İşletme Okulu'nda altı yıllık ortak lisans ve yüksek lisans programını sadece üç yılda tamamladığını okudum. Okuduğumda inanmamıştım ama şimdi inanmaya başladım. Dr. Lance, iş dünyası da dahil olmak üzere birçok disiplinde ileri istatistik dersleri veriyor. Eğer Asher'ın Wilton İşletme Fakültesi'nden lisans ve yüksek lisans dereceleri varsa, yolları daha önce kesişmiş olmalı.

"Oturabilir miyim?" Asher soruyor. Sesinde her zamanki sertlik yok. Sesi neredeyse... hoş geliyor.

Ama ona baktığımda yüzü her zamanki gibi donuk.

"Elbette, elbette. İstedığınız yere oturabilirsiniz."

Dr. Lance'in bize gösterdiği ilgiden dolayı elimi geri çekemeyeceğini bildiğim için elimi Asher'ın tuttuğu yerden usulca çekiyorum. Böyle bir şeyi fark etmeyecek kadar zeki. Kısa bir süre için ona polis çağırması için bir işaret göndermeyi düşünüyorum ama asla zamanında gelmeyeceklerini biliyorum.

Ve Dr. Lance, Asher'la başa çıkmak için çok yaşlı. Herhangi bir yaştaki birinin bunu yapabilmesi pek mümkün değil. Vücudu, muhtemelen dolu bir silahtan daha ölümcül olan tehlikeli bir silaha dönüşmüş. Kesinlikle daha korkutucu ve ben bilirim, ikisiyle de tecrübem var.

Dr. Lance'e arkası dönük olan Asher bana uyarıcı bir bakış gönderiyor. Görmezden gelmeye çalışarak koltuklara doğru ilerliyorum. Bu koltuklar amfidekiler gibi stadyum tarzı değil. Bunlar, cılız ahşap masalara metal vidalarla tutturulmuş plastik sandalyelerden oluşan küçük bireysel sıralar.

Herkes çoktan yerine oturmuş, farklı inançsız bakışlarla bize bakıyor. Asher korkunç bir adam olduğu için mi yoksa sınıfa bir flört getirdiğim için mi emin değilim. Her tarafı insanlarla çevrili boş bir sıra buluyorum. Eğer bu sıraya oturursam, Asher yanıma oturamayacak. Sıraya oturuyorum, yüzümde bir çeşit kendini beğenmişlik var. Yanımda o olmadan oturarak 50 dakika daha huzur bulacağım. Günümün gidişatına bakılırsa, bu umabileceğimden de fazla.

Asher yanımda oturan öğrenciye ters ters bakınca sırtışıma kesiliyor. Yerinden fırlıyor ve sınıfın diğer tarafındaki boş sandalyeye koşuyor. Asher yeni terk edilmiş sandalyeye oturuyor. Uzanıp bir eliyle benim sıramı kavlıyor ve kendi sırasına değene kadar kolayca kendisine yaklaştırıyor. Sonra kolunu omuzlarıma doluyor.

Tepki vermedim. Hala çok şaşkırım. Az önce zavallı bir adamı korkuttu ve tek eliyle 50 kiloluk bu masayla birlikte 125 kiloluk beni de sürükledi.

Biliyorum ki 150 kilo daha ağır olsaydım bile bunu yapabilirdi. Boku yedim.

Ve bu, onun yanında ve kolunun altında oturmak, çok saçma. Bu gereksiz. Kolu üzerimde olsa da olmasa da hiçbir yere gitmiyorum. Cesaretim yok. Bunu ikimiz de biliyoruz. İkimiz de kaçmanın mantıksız bir hareket olduğunu biliyoruz. Bunu bana inat olsun diye yapıyor ve ben de bir derse daha dikkatimi veremeyeceğimi biliyorum.

Önemli olduğundan değil.

Muhtemelen bu dersten sonra ölmüş olacağım.

Elbette dersin tamamına dikkat etmiyorum ama Dr. Lance sorular sorduğunda ve Asher hepsine cevap verdiğinde hayretler içinde kalıyorum. Her *şeyi biliyor*. Asher başka bir cevabın ortasındaiken Dr. Lance'in yüzünde nadir görülen bir gülümseme beliriyor.

Lance'in yüzü, çünkü Asher sadece sorulara cevap vermiyor.

Cevaplarını hem etkileyici hem de taklit edilemez bir derinlik ve titizlikle açıklıyor. Wilton'da çoktan emeritus statüsüne ulaşmış olan Dr. Lance bile kavramları Asher kadar iyi açıklayamıyor. Ve sınıftaki aptal çocuklar da bunu yalayıp yutuyor.

Sınıftaki tek kız benim, ki bu çok da şaşırtıcı değil çünkü STEM alanları her zaman erkeklerin ağırlıkta olduğu alanlardır. Biyoinformatik ve genomik çok özel bir alan olduğu gerçeğiyle birleşince, Wilton'da bu bölümdeki tek kız benim.

Yalnızım ve berbat bir durum ama ne yapabilirim? İncil satıcısı gibi kapı kapı dolaşıp kızlardan din değiştirmelerini mi isteyeceğim?

Hayır, teşekkürler.

Birkaç dakika sonra sınıftaki çocuklar Asher'ın göz korkutucu biri olduğunu ve Romano ailesine bağlı olduğunu umursamamaya başlıyor. Bu çocukların derslerine ne kadar odaklandıkları göz önüne alındığında, bazılarının bilmemesine bile şaşırmazdım. Asher da onlara karmaşık kavramları profesörlerinden daha iyi açıklayabilen biri.

Gözlerindeki tapınmayı

görebiliyorum. Bu beni kızdırıyor.

Ders sonunda bittiğinde, Asher'ın korkutup kaçırdığı çocuk Asher'ın yanına gelip güvene dayalı çıkarım hakkında bir soru sorma cesaretini gösterir. Ve Asher gerçekten cevaplıyor. Güvene dayalı çıkarımın mucidi Ronald Fisher bile bunu tam olarak anlamamıştı. Ama Asher anlıyor. Şaşkına döndüm.

Kim bu adam?

Bir ünlü gibi birkaç soru daha sorduktan sonra Asher bana döndü ve "Benimle konuşacak mısın yoksa dikkatini vermeyeceğin bir derste oturarak bir saat daha mı harcayacağız?" dedi.

İçimi çektim, planımı anlamasına şaşırmadım. Zaten bugün başka dersim yok. Sonra sözlerini tekrar gözden geçiriyorum.

"Konuşmak mı? *Konuşmak mı* istiyorsun? Buraya 'benimle *ilgilenmek*' için geldiğini sanıyordum." Sesim sonuna doğru alçalıyor, onun derin tonunu başarısız bir şekilde taklit ediyordum. Kurabiye Canavarı ile Arnold Schwarzenegger'in ergenlik öncesi çocukları gibiydim.

Sonunda kolunu omuzlarımdan çekip onun yerine elimi tutuyor. Şimdi ayaktaız ve sırt çantam bir şekilde onun omuzlarından birine geçmiş durumda.

"Öyle *olduğumu* söylemiştim," diye itiraf ediyor. "Ama artık değilim."

"Artık değil," diye papağan gibi tekrarlıyorum, inançsızlığım sözlerimi renklendiriyor. "Neden olmasın ki?"

Tanrım, ben aptalım. Bunu ben söylemedim. Hediye atın yüzüne bakıp tükürmek gibi bir şey. Ayak parmaklarına basıp "yo mama" şakaları yapmak gibi.

Neden sessiz olamıyorum?

"Özel bir yere gidelim," diyor.

İşte o zaman herkesin dikkatini çektiğimizi fark ettim. Dr. Lance'in bile. Asher'in mafya bağlantılarını bilmiyor ya da umursamıyor olabilirler ama drama yine de dramadır ve bu çocuklar bizimkine bayılmış görünüyorlar. Fısıldaştığımızı sevindim.

Ona başımı salladım. Zaten hayır dersem Asher elimden tutar ve beni sürükleyerek götürür. Ben de kendi isteğimle gidebilirim. Sproul'dan çıkıyoruz ve Asher elimden tutup beni varlığından bile haberdar olmadığım başka bir binaya ve koridora çekiyor.

Beni bir asansöre götürüyor, orada ani ve hızlı bir ışık parlaması beni ürkütüyor. Geri sıçradığımda beni sabitliyor ve ona izin veriyorum çünkü onu durduramayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Sonra aşağı doğru inmeye başladık. Asansör binanın bodrum katına açılıyor.

Korkutucu olmalı - bir katille birlikte bir bodrumdayım, hemen hemen her korku filminin klasik kurgusu - ama tehdidi fark edemeyecek kadar büyülenmiş durumdayım. Bodrum, Wilton haritasında ya da rehberinde hiç görmediğim devasa bir gizli laboratuvar.

Ve bu mükemmellik.

Genomik binasında bulunan pahalı santrifüjlerden daha güzel, son teknoloji ürünü bir santrifüjün yanından bile geçiyorum. Bu inanılmaz bir şey. Tumblr pornosundan bile daha iyi.

Aklından bile geçirme, Azgın Lucy.

"Burayı nereden biliyorsun?" diye sormadan edemedim.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Keskin sesi beni hayret dolu hayallerimden koparıyor. Sesi duyunca aniden duraklıyorum, sonra merakımı bir oyalama taktiği olarak kullanarak etrafa bakmaya devam ediyorum. Laboratuvarı görsel olarak keşfetmeye devam ediyormuşum gibi davranarak çıkışları arıyorum.

Asher'ın anlayışlı gözleri benim tiyatrom karşısında kısılıyor ve ne yaptığımı bildiğinden şüpheleniyorum. Yine de orayı keşfediyormuşum gibi davranıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde bana izin veriyor.

Merdiven boşluğuna açılan bir kapı var ama yanında bir kimlik tarayıcısı var. Buna erişimim olduğundan şüpheliyim ve öğrenci kimlik kartım cüzdanımda, o da zaten Asher'ın hâlâ tuttuğu sırt çantasında. Diğer tek çıkış asansör, o da zaten üçüncü katta.

İçeri girmek istiyorsam, bodruma inmesini beklemem gerekecek. Ayrıca, asansördeki flaş muhtemelen çılgın bir güvenlik önlemiydi, biyometrik tarayıcı gibi bir şey. Emin olamam ama bu riski göze alamam.

Bu da kapana kısıldığım anlamına geliyor.

Asher'ın yüzündeki ifade bana bunu bildiğini söylüyor. Muhtemelen beni buraya getirmesinin sebebi de buydu. Buranın varlığından nasıl haberdar olduğumu bile bilmiyorum ama bu başka bir zamanın gizemi, her ne kadar araştırmamak beni öldürse de. Tabii önümüzdeki birkaç dakika daha yaşarsam. Şimdi düşünüyorum da, burası beni öldürmek için mükemmel bir yer; gizli, izole ve kimyasallarla dolu.

İncelememi tamamladıktan sonra hiçbir şey söylemiyorum ve Asher'ın konuşmasını bekliyorum. "Düşündüğümden daha farklısın."

Gözlerim şaşkın bir ilgiyle onunkilere kayıyor. "Nasıl biri olduğumu düşünüyorsun?" "Senin bir bitki olduğunu düşünmüştüm. Ailelerden biri için çalışan bir casus. Hatta belki bir Şirket casusu, sırları çalmak için bir bal küpü. En azından gündemi olan biri. Ama sen değilsin, değil mi?"

Gözlerim açıldı. Casus olduğumu mu düşündü? Beş aileden biri için mi? Bu fikir o kadar saçma ki gülmek zorunda

kalıyorum. "Casus olduğumu mu sandın?"

Bal küpü yorumuna dokunmayacağım bile.

... Çünkü, ciddi mi? *Ben mi? Bal küpü mü?*

Eğer ben bir bal küpü olsaydım, orgazm olmadan beni terk etmezdi.

Bunu düşünmemeliyim.

Bunu düşünmemeliyim.

Bunu düşünmemeliyim.

Sesi zihnindeki mantrayı yarıp geçiyor. "Ne düşünmem gerekiyordu?" Gözleri öfkeyle sertleşiyor. "Önemli bir işin ortasında polisleri aradın-" Kendini durduruyor. "İki yıl önce Mozambik'in ücra bir şehrinde parasını nakit olarak ödediğin uluslararası bir kullan-at telefonda polisleri aradın."

O böyle söyleyince, aslında sesim çok kötü çıkıyor.

Ama işi bitmemiş. "Sim kart tuvaletteydi. Teknik ekibimin onu kurtarması biraz zaman aldı. Yapabileceklerini bile düşünmediler ama sonunda yaptıklarında içinde hiçbir şey yoktu. Tek bir bağlantı bile yoktu."

Çünkü o zamanlar kimseyi tanıımıyordum. Ailem yok ve koruyucu aileden koruyucu aileye dolaşmak arkadaş edinmeyi zorlaştırıyor.

Şu anda bile sadece Aimee'nin ve patronumun numarası var. Gönüllülük yaptığım süre boyunca tanıştığım hiç kimsenin telefon alacak parası da yoktu. Bu, Amerika'daki çoğu insanın lüks olduğunun farkında bile olmadığı bir lüks.

"Telefonda ciddi su hasarı vardı ve seri numarasının çoğu çizilmişti."

İrkildim. Bilerek çizilmedi. Sadece elektronik eşyalarım bakma konusunda berbatım. Ayrıca, telefon gerçekten ihtiyacım olmayan on dolarlık bir kapaklı telefonda. Sadece yurtdışındayken acil bir durum olursa diye bir önlemdi. Dikkatsizliğim ve elektronik eşyaları mahvetme eğilimim yüzünden onu zarar görmeden saklamayı düşünmedim bile.

Sözlerine şöyle devam ediyor: "Elimizdeki tüm kamera görüntülerinde başın ya aşağıda ya da o arkadaşının arkasındaydı. Aimee. Nasıl görüldüğünü biliyordum ama dağıtmak için gerçek bir fotoğrafa ihtiyacımız vardı. Eskiz ressamınıninki yeterince iyi değildi."

Aimee'nin adını bildiğini bile fark etmedim. Kameralardan kaçtığım için ne kadar şanslı olduğuma odaklanmışım. Onlardan kasıtlı olarak kaçmadım. Aslında, şu ana kadar kameraları düşünmemiştim bile.

Aimee gerçekten çok uzun, özellikle de topuklularla. Boyunun beni kameralardan korumuş olması beni şaşırtmadı. Aşağı bakmaya gelince, kafeslerde üstümüzde asılı duran dansçılar yüzünden yukarı bakmaktan kaçınıyordum.

"Bu senin dansçılarının hatası!" Ben ağlıyorum.

"Onları suçla!" Kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İç çamaşırı giyip giymediklerinden emin değildim! Bu yüzden yukarı bakmadım!"

Asher alnını sertçe ovuşturuyor ve bıkkınlıkla tavana bakıyor. Bu evrensel bir "seninle ne yapacağım" bakışı. Açıkçası ben de kendime aynı soruyu çok soruyorum.

İç çekmekle homurdanmak arasında bir ses çıkarıyor. "Video görüntülerini izlediğimizde, polislerin çağrıldığı sırada tuvaletlerin yakınında bile olan tek kişi sendin. Bu kısmı kolaydı. Seni teşhis etmek işin zor kısmıydı. Yüzün kamerada yoktu ve yalnızmışsın gibi görünüyordu. Aimee ile hiç dans etmediniz ve birbirinize yakın olmanıza rağmen bir araya gelmiş gibi görünmüyordunuz."

Hatırlıyorum. Kafamın içinde kaybolmuş, Rogue'u bir striptiz kulübü olarak hayal ediyordum. Sonra Asher'a odaklanmıştım ki gözlerim onun VIP alanına doğru ilerlediğini gördü. Ondan sonra Aimee bir adamla dans ederken ben de yabancılarla dans ettim.

"911 çağrınız çıkmaz sokaktı. Kendinizi hiç tanıtmadınız. Telefonunuz çıkmaz sokaktı. İzini sürmek sonsuza kadar sürdü ve sonunda bulduğumuzda, nakit olarak satın alındığını öğrendik." İçinden kuru bir kahkaha yükseldi. "Peşimde biri var sandım. Sen lanet bir hayalettin. Geçen hafta, polislerle karşılaşmamı filme alan birinin video görüntülerini ele geçirdik."

İki polisin ve Asher'ın etrafını saran kalabalığın içindeki insanların anıları gözümün önünden geçti. Kameralarını çıkarmış insanlar görmüştüm ama yüzümü saklamayı akıl edememiştim. Çok aptalım.

"Yüzün yoktu. Arkadan çekilmişti ama ellerin arkadaşının ve yanındaki adamın sırtındaydı. Sen olduğunu biliyordum. Elbiseden tanıdım. Ondan sonrası daha kolaydı. Adamın bilgilerini bar hesabından aldık. Orada tanıştığın önemsiz bir avukattı. Onu sorguladık ama hiçbir şey bilmiyordu."

Şok oldum. Onu sorgulamışlar mı? Suçluluk duygusu midemi dolduruyor ve umarım benim yüzümden incinmemiştir. *Bekle...* Aimee ile numaralarını değiş tokuş ettiğini hatırlıyorum. Huh. Bizi ispiyonlamadı. Ona deli gibi destek veriyorum ama adını bile hatırlamıyorum.

"Ama oda arkadaşını bulmak daha da kolaydı. Instagram'da o gecedен düzinelerce fotoğraf paylaştı." Gülüyor. "Rogue'u bile coğrafi olarak etiketlemiş. İçlerinden birinde senin yüzünü gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin et."

Yurt danışmanımız Rogue'a gitmeden önce benim ve Aimee'nin bir fotoğrafını çekti ve Aimee bunu hemen Instagram'da paylaştı-#Rogue #Exclusive #Roomies4Lyfe.

Bana alaycı bir kahkaha attı. "Tek yapmamız gereken Rogue'un Instagram akışına bakmaktır. Seni dakikalar içinde tanıyabilirdik. Onun yerine bir ay sürdü. Lanet bir tehdit bile olmayan birini bulmak için lanet bir ayı ve neredeyse bir milyon doları boşa harcadım."

Dur bakalım. *Bir milyon dolar mı?! O kadar parayı düşünemiyorum bile.*

"Biliyor musun, senin bir tehdit olup olmadığından bile emin değildim. buraya geldi. Geçmiş kontrolünden bir şey çıkmadı. *Sadece* temiz değil. *Boş*. Yani geçen aydan bu yana seninle ilgili hiçbir şey yok."

Çünkü bana şu anda giydiğim tişörtü veren son üvey babam Steve deli bir herifti. Bana karşı sağlıksız bir takıntısı vardı. Belki hâlâ vardır. Geceleri gizlice odama girip bana bakarak bunu göstermeye başlamıştı.

Bir keresinde tuvalete gitmek için uyandım ve o oradaydı, yatağımın ayak ucunda kendini okşuyordu. Gözlerimi kapattım ve uyuyormuş gibi yaptım, uyanık olmaktansa uyumanın daha güvenli olduğunu düşündüm. O gece bana dokunmadığında rahatlamıştım ama geçmişte dokunup dokunmadığını ve benim buna hiç uyanmamış olup olmadığını hep merak edeceğim.

Ertesi sabah bavullarımı topladım, okulu astım ve doğruca beni oradan çıkaran sosyal hizmet uzmanıma gittim. Reşit olmadığım son bir ayı, Steve'in polisler tarafından uyarılmasına rağmen beni ziyaret etmeye çalıştığı boktan bir grup evinde geçirdim.

Sosyal hizmet uzmanım ona karşı acil bir koruma emri bile çıkarttı ama bu Steve'i denemekten alıkoymadı. Bu yüzden yasaklama emriyle hiç uğraşmadım. Fırsatını bulduğum anda ayrıldım.

18 yaşıma girdiğimde, sosyal hizmet uzmanım dosyayı mühürlemeyi ve eskiden Elena Lucy Reeves olan adımları değiştirmeme yardımcı olmayı kabul etti. Şimdi Lucy Ives. İkinci adımları ve biyolojik annemin kızlık soyadını değiştirdim. Sonra da apar topar ülkeyi terk ettim.

İki yıl boyunca gitmiştim. Ve şimdi buradayım, yine tehlikeyim ve Steve'in bana aldığı tişörtü giyiyorum.

Bu ironi benim için kayıp değil.

Asher yine gülüyor. Cansız bir ses. "Sen lanet bir hayaletsin ama mafyayla bir bağlantın olduğunu sanmıyorum. Daha önce emin değildim ama seninle tekrar karşılaştıktan sonra sanmıyorum." Gözleri vücudumu inceliyor ve

titremeye başladı. Dolgun dudakları tiksintiyle kıvrılır. "Kendine bir baksana. *Titriyorsun*, Tanrı aşkına. Acınacak haldesin." O ürpertici mavi gözlerini bana diyor ve tehditkâr bir adım daha yaklaşıyor. "Neden polisleri aradın?"

Bir adım geri çekiliyorum ve yere bakarak kendimi oyalıyorum. Gerçekten ilginç bir zemin.

Zemin gibi
görünüyor. Zemin
gibi hissettiriyor.
Zemin.
Zemin

.
Zemin

. Kat.

Floo-

Asher yere yaptığı güzel övgüyü yarıda kesti. "Eninde sonunda bana cevap vermek zorunda kalacaksın."

Gözlerimi kirli arkadaşşıma, yere diktim. "Ben... Ben o iri adamın o kızı incittiğini sanıyordum."

"Öyleydi."

Bunu itiraf etmesine şaşırarak ona bakıyorum.

Şöyle devam ediyor: "Ama mesele de buydu. O bunu biliyordu. Ben biliyordum. O da biliyordu.

Yanlarından geçen herkes bunu biliyordu. *Sen* hariç herkes."

Bir adım daha yaklaşıyor, ben de bir adım geri atmaya çalışıyorum ama zaten duvara yaslanmış durumdayım. Artık o kadar yakın ki nefesini alnımda hissedebiliyorum. İçindeki nanenin kokusunu bile alabiliyorum, gözlerindeki kayıtsızlık kadar soğuk.

Kayıtsız bakış yerini neşeye bıraktı. "Lucy, senin işini bitirmediğim için mi polisleri aradın?" Elleri vücudumda geziniyor ve kalçalarımın altında duruyor. "Bunu kolayca düzeltebiliriz."

Parmakları jean giymiş kıcıma değdiğinde "Hayır!" diye bağıryorum. Sorusuna bir cevap mı yoksa dokunuşuna bir tepki mi emin değilim.

Bu adama dokunmaya cesaret edebildiğime inanamıyorum, gerçi bu onun mafyanın içinde olduğunu öğrenmeden önceydi. Sanki öğrendiğim anda korkum cesaretimi tamamen söndürdü ve bir güneş tutulması gibi içine aldı. Tek umudum, dünyanın dönmeye devam etmesi ve bir gün güneşin kendini göstermesi - benim cesaretimle birlikte.

Yüzündeki eğlence kayboldu ve eğilip kulağıma fısıldadı: "Peki, seninle ne yapacağız?"

Hayatım için yalvarmam gereken yer burası mı?

Yaşayacağım anlamına geliyorsa yaparım. Wilton'da kendime bir gelecek inşa ediyorum ve bunun için yalvarmaya değer. Bunun beni zavallı ya da zayıf göstermesi umurumda değil. O izin vermediği sürece bu adamdan asla kaçamayacağımı bilecek kadar güçlü ve zayıf yönlerimi biliyorum.

"Beni öldürme." Ona bakıyorum.

Tanrım, şu anda çok yakınımda.

"Lütfen, beni öldürme," diye tekrar yalvarıyorum, sesimdeki yalvarış kendi kulaklarıma o kadar yabancı ki.

Gülümsemesi patronluk taslıyor. "Seni öldürmeyeceğim. Sen masumsun. Yanlış bir adım attın ama yine de masumsun."

"Bana ne yapacaksın?" İrkildim.

Kulağa olması gerekenden daha imalı geldi.

Yüzündeki sırıtış bana onun da bunu duyduğunu söylüyor. Daha da yaklaşıp başını eğiyor, böylece neredeyse göz göze geliyoruz. Parmağını çenemin altından geçiriyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. Ben titrek bir nefes veriyorum, o da nefesimi içine çekiyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en samimi şey ve ben bakire değilim.

Konuştuğunda dudakları hafifçe benimkilere değiyor. "Bana bir iyilik borçlusun."

Gözlerim dudaklarına düşüyor. "Bir iyilik mi?"

Her konuştuğumuzda adeta öpüşüyoruz, birbirimizin havasını çalıyoruz ama tam olarak geri vermiyoruz. Karşı koyamıyorum. Korku, şehvet ve aptallık içinde donup kaldım, yapamıyorum ve bu sinir bozucu.

Ne yapıyorum ben?

Bu adam daha önce de öldürdü. Birkaç saat önce *beni öldürmek* üzereydi. Yine de buradayım, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, sanki benimmiş gibi nefeslerini çalıyorum. Ama bunu kabul etmek dışında, bedenimin Hudson Nehri'nde yüzmesiyle sonlanmayacak başka bir seçenek göremiyorum.

Bir parçam bunun ne olduğunu görüyor. Bir korku taktiği. Bir güç oyunu. Beni kontrol ettiğini bilmeme izin veriyor, ondan ne kadar korktuğumu hatırlatıyor. Ve haklı da. Karşı koyamayacak kadar korkuyorum ama Wilton'daki eğitimime kaçamayacak kadar değer veriyorum.

Geri çekiliyor. "Bir iyilik. Sanırım yeni bir telefonun var?"

Hala sersemlemiş bir halde başımı salladığımda elini uzattı. Sırt çantamı gösteriyorum. Ön cebimden telefonumu alıyor ve bir şeyler giriyor. Bir kaç

Saniyeler sonra telefonunun çaldığını duydum. Telefonumu sırt çantama geri koydu.

"Sende benim numaram var. Bende de seninki var."

Sonra da veda etmeden gitti. Merdiven boşluğunun kapısını benim için açık bırakmasına rağmen, bir saat boyunca orada durdum, duvara yaslandım. Şok olmuşum.

Bir *gangstere* iyilik borcum var.

Bu nasıl oldu?

Yedinci Bölüm

*Risk alacak kadar cesur
olmayan kişi hayatta
hiçbir şey başaramaz.*
Muhammed Ali

Asher sadece bir gangster **değil**. O bir iş *bitirici*, ki bu da "çok seksi". En azından Aimee yurt odamızda benimle yüzleştğinde bana böyle söyledi. Kapıyı açar açmaz saldırmıştı. Ona Rogue'a gittiğimiz geceden başlayıp kampüsteki çok gizli bir laboratuarda bana kadar neler olduğunu anlatmayı yeni bitirmiştım. Tabii ki Asher'la takıldığım kısmı atlamıştım.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Şu anda pijamalarıyla benim yatağında uzanıyor, çünkü odanın onun yarısı her zamanki gibi tam bir domuz ahır. Kendi yatağında oturacak bir yer bile bulamayınca pes edip benimkine uzandı. "Seni sınıfa götürürken elini mi tuttu? Bu *çok* şirin!"

"*Hayır*, değil." Kollarımı kavuşturuyorum. "Kaçmadığımdan emin olmak içindi! Birini iradesi dışında tutmanın neresi sevimli?!"

Okumayı sevdiğim, kaçırın zengin ve yakışıklı olduğu sürece kaçırılmanın sorun olmadığı tüm aşk romanlarını bilerek görmezden geliyorum. Zengin ve yakışıklı bir adamın güzel bir kızı takip ettiği ve ona tam bir pislik gibi davrandığı ama yine de aşık oldukları bir kitabı okurken bayılmadım desem yalan olur.

Ama bunların hepsi kurgu.

Bunun gerçekte yaşanması ise tamamen farklıdır.

Ve korkutucu.

Çok korkutucu.

Başını iki yana sallar. "Hiçbir şekilde senin isteğin dışında değildi. O kadar ateşli biriyle el ele tutuşup da o pozisyonda olmak istemeyeceğine bir an bile inanmıyorum." Aimee açıkça Romantik Sapık Sendromu'ndan muzdarip biri.

"O *mafyanın* iş bitiricisi," diyorum tekrar.

Bunu herhalde onuncu kez söylüyorum. Sihirli bir şekilde kibrinden ve fantezilerinden vazgeçmesini beklemiyorum ama bu konuyu açmadan da edemiyorum. Hâlâ içinde bulunduğum durumu kavramakta zorlanıyorum.

"Bu daha da ateşli!" Elle Woods'un Bruce Banner'la buluşması gibi ellerini şiddetle çırpıyor, hareket zarif ama ikiz yataklı yatağın sallanmasına neden oluyor. "Gerçek hayattaki John Wick gibi, tek farkı Keanu Reeves'ten milyon kat daha seksi olması."

Kaşlarımı çatıyorum. "Keanu Reeves'in aslında iyi bir insan olması dışında. Yani, *gerçekten iyi bir* insan. Onu *The Replacements* filminde gördün mü?" Yüzümü yelpazeliyorum. "Bayıldım."

Sanki *bana* kızmaya hakkı olan kendisiymiş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Konuyu saptırıyorsun! Asher Black kesinlikle daha seksi."

O imkansız biri. Tam isabet (Asher daha seksi sonuçta) ama yine de saçma. Tanrı aşkına, beni tehdit etti. Bu onu Richter ölçeğindeki seksilikten düşürmez mi? Ve Keanu Reeves beni asla tehdit etmez.

Ayrıca, Asher'ın tehditlerinin çoğu bilinçaltındaydı, bu daha da kötü. Yani hesaplı biri. Kurnaz. Asher kaba kuvvetine güvenen bir okul bahçesi kabadayısı değil, gerçi buna sahip olduğundan hiç şüphem yok. Ancak onun en büyük gücü kurnazlığı, istemediği sürece elini asla açığa çıkarmaması. Hiçbir şeyi amaçsız yapmadığına dair bir his var içimde.

"Konudan sapıyorsun." Masamın üstüne oturuyorum ve yeni bir Starburst paketi açıyorum. "Mesele şu ki, ben tehlikedeyim. Ülkedeki en tehlikeli suç ailesinin iş bitiricisine bir iyilik borcum var. Hayatım sona erdi. Adımı değiştirip, yüzümü ameliyatla değiştirip Tacikistan'a taşınısam da olur... orada *da* muhtemelen beni takip edebilir." İnledim. "Ne yapacağım ben, Aims? Burada mafyadan bahsediyoruz."

Aimee'nin yüzü ciddileşiyor. Ağzını açıp "İşte yapacağın şey" dediğinde, neredeyse bana gerçek bir tavsiye vermesini bekliyorum. Tabii ki vermiyor. Bu çok şey istemek olurdu.

Bunun yerine, "En seksi elbiseni, geçen aydan beri gözüme kestirdiğim LBD'yi giyeceksin ve Rogue'a gidip Asher'ı görmek isteyeceksin. Sonra onun için bacaklarını açacaksın, o da seni neredeyse V'nin içinde yaşayana kadar sikecek ve siz de

evlilik dışı evlenmiş. Ama kimin umurunda? Kimse yargılamıyor. Çünkü, tekrar ediyorum, o çok ateşli. Bütün gün o daracık kıça bakabilirsin."

Alnına bir Starburst fırlatıyorum. "Evet, ve sonra, düğünümüzden sonra, Rakip bir aile tarafından vurulacağım ama Asher'in her gün yemeğime kattığı zehir etkisini göstermeden önce değıl. Ve en kötüsü de bu yanına kâr kalacak çünkü zehrin izi sürülemez." Gözlerimi deviriyorum ve ofluyorum. "Ciddi ol, Aimee! Tanrım, bu adam nasıl hâlâ hapiste değıl?"

Ama bu sorunun cevabını daha sormadan biliyorum. O zeki, kendi tarafındaki ve ona karşı olan tüm polislerden, ajanlardan ve suçlulardan daha zeki. Bu da onu dokunulmaz kılıyor. Buna ilk elden, kendini taşıma biçiminde, ne kadar açıkta olursak olalım ve hatta olmadığımızda bile zeki gözlerinin her zaman tehditleri taramasında tanık oldum. Her zaman tetikteydi, hazırıldı. Ne için, bilmiyorum ve bilmek istemediğime dair bir his var içimde.

Asher sadece sokak zekası değıl. Aynı zamanda çoğı insanın bırakın üstesinden gelmeyi, hayal bile edemeyeceğı resmi bir eğitime sahip yetenekli bir bilgedir. Benzersiz görünüşüyle birleştiğinde, tam bir paket. Bu da onu ölümcül yapıyor.

"Ben ciddiylim!" Aimee yatağımda doğruluyor. Kaşları nadiren çatılıyor ve güzel yüz hatlarını süslüyor. "Ben tamamen ciddiylim, Loosey Goosey." Kaşlarımı çatmam karşısında gözlerini deviriyor. Bu lakaptan nefret ettiğimi biliyor. "Ülkedeki en uygun bekârlardan biriyle ilişkin var. Bundan faydalanmamak aptallık olur."

"Seçkin bekar mı?!" Ona bir Starburst daha fırlatıyorum ve o ağzında yakaladığında, tüm tüpü ona doğru fırlatıyorum. Tüm Starburst'ların tüpün yırtığından fırlayıp yüzüne düşmesini izliyorum. "Eminim suçlu olması onu *uygunsuz* yapar!"

Bana acınası bir iç çekiş verdi. "Lucy, Lucy, Lucy. Ne zaman alacaksın?" Ağzına düşen Starburst'u açıyor ve bir goril zarafetiyle çiğneyerek tekrar içeri fırlatıyor.

Vişneli. En sevdiğim tat. Siktir et onu.

"Alınacak bir şey yok. O bir suçlu, onu polise ihbar ettim ve beni öldürecekti. Hikayenin sonu."

Son.

Ha! Keşke öyle olsaydı.

Aimee ağzı dolu bir şekilde cevap verir: "Ama o ateşli bir suçlu. Pedofil, aile içi istismarcı ya da pezevenk değil."

İnliyorum. Hemcinslerim adına utanıyorum. "'Ateşli' suç diye bir şey yoktur! Suç suçtur!" Romantik Sapık Sendromu'nun tedavisini keşfetmek için zihnime bir not düşünüyorum.

Homurdanıyor. "Asher Black'e benziyorsan hayır. Cidden Lucy, şu anda seni çok kıskanıyorum. Asher Black'in seninle çıktığını duyduğumda yüzümün halini görmeliydin."

"Kıskanç mı?! Sen delisin, Aimee. Delisin!" Sırtımı masaya yasladım, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktım. "Ve biz kesinlikle çıkmıyoruz."

"Hiç de öyle görünmüyordu."

"Öyle mi görünüyorsunuz? Cidden mi? Beni gördün ve kurtarmaya gelmedin mi? Ya da en azından polisi aramadın mı?! En iyi arkadaş olarak, berbatsın."

"Keşke orada olsaydım da güzel kışına uzun uzun bakabilseydim." Duraklıyor ve onun olduğu yönden bir hareket duyuyorum. "Kendin gör."

Aimee'nin dev telefonu göğsüme düştü. Ters çevirip ekrana bakıyorum. Bizim salondaki #TeamAimee kızlarından birinden açık bir mesaj var. Mesajın ekinde Asher'la birlikte kampüs avlusundan Sproul'a doğru yürürken çekilmiş bir fotoğrafımız var.

Ellerimiz birbirine sıkıca kenetlenmişken gerçekten de bir çift gibi görünüyoruz. O takım elbisesi içinde harika görünüyor, ben de dar siyah kot pantolonum, riskli üstüm ve topuklu botlarımla onun yakışıklılığına layık biri gibi görünüyorum. Hatta birlikte iyi göründüğümüzü söyleyecek kadar ileri gidebilirim.

Normalde asi olan siyah buklelerim bile bugün bana katılıyor ve belimin dar kıvrımının altına düzgünce yerleşiyor. Uzun kirpiklerim gözlerimdeki canlı yeşili ortaya çıkaran siyah rimelle kaplanmış. Yorgun görünmeme rağmen, berrak tenimin yanakları bile doğal olarak kızarmış. Korkudan olsa gerek, ama resme bakınca bunu anlayamıyorum.

Birlikte iyi görünüyoruz. *Gerçekten* iyi.

Aimee yumuşak bir sesle, "Şuna bakın ve bana dürüstçe birlikte iyi olamayacağınızı söyleyin."

Kavga beni terk ediyor. Aimee'nin neden bu konuda ısrarcı olduğunu biliyorum. Okulun ikinci haftasından sonra Aimee benimle yüzleşti ve eğer lezbiyen olsaydım yine de benimle arkadaş olmak isteyeceğini söyledi.

Ona neden bahsettiğini sorduğumda, "Seninle tanıştığımdan beri bir erkeğe bile bakmadın" dedi.

Belli ki bekârlığı lezbiyenlikle eş tutuyor. Ben de ona erkeklerin sadece dikkatimi dağıtacağını ama asıl nedenin bu olmadığını söyleyerek karşılık verdim.

Asher. Geçtiğimiz ay boyunca, intikam korkum dışında hiçbir şeye odaklanamadım. Aimee o zaman konuyu kapattı ama bana ayarlamak istediğı erkekleri önermekten vazgeçmedi.

Bu da o zamanlardan biri ama Asher'ı tanımıyor ve onun şüpheli bir suçlu olmasını umursamıyor. Ayrıca çoktan takıldığımızın da farkında değil... ve ben mutlu sona ulaşamadım.

Tamam, hala bu konuda takılıyorum.

Otuz saniye daha bekleyemez miydi?

Açıkcası Asher'ın en caydırıcı yanı sağlığıma yönelik tehdit. Onun tehlikeli ve benim ligimin çok dışında olduğu gerçeğini görmezden gelemem. Bu ilişki hem onun hem de benim açımdan tesadüfi, hatalı bir karar gibi geliyor. Onunki, çünkü benim zavallı olduğumu düşünüyor. Ve benimki, çünkü ben onun yanında bile titremeden duramıyorum.

İç çekiyorum. "Birlikte iyi göründüğümüz kesin ama ben bundan daha fazlasını istiyorum." Çılgınca konuşma sırası bende. "Rahatça konuşabileceğim bir erkek istiyorum. Beni güvende, arzulanır ve güzel hissettiren birini."

Söylenmiyor ama ikimiz de Asher'ın öyle biri olmadığını biliyoruz. Bu dört özellikten birine bile sahip olduğunu sanmıyorum. Aimee'nin neden onun gerçekçi bir seçenek olduğunu düşündüğünden bile emin değilim. Beni istediğı falan yok. Bana "zavallı" dedikten sonra aniden ilgi göstermesi pek olası değil.

Ayrıca, ondan biriyle çıkmak yerine hayatta kalmak konusunda tavsiye istemiştim ama belli ki yanlış kişiye gitmişim.

Aimee inliyor. "Ah, içimi karartıyorsun." Ayağa kalkıyor ve dolabıma gidiyor. "Gel hadi. Dışarı çıkıyoruz. Kafanı dağıtacak bir erkek bulalım. En son ne zaman seks yaptın?"

Hatırlayamıyorum bile.

Sekse karşı olduğumdan değil. Bundan zevk alıyorum ama başka önceliklerim var; koruyucu ailede hayatta kalmak, psikopat eski koruyucu babama rağmen hayatta kalmak gibi;

Tehlikeli ülkelere seyahat ederken hayatta kalmak; ve şimdi, çok kızgın bir gangstere rağmen hayatta kalmak.

"Lise mi?" Sonunda cevap verdim.

Ethan Winters ile son sınıfın sonu olabilirdi. Birbirimizden nefret ediyorduk ama bu bizi patlayıcı nefret seksi yapmaktan alıkoymadı. Hatırladıkça sırtıyorum. Aimee bana döndü, çenesi düşmüştü. Bir şey söylemesini bekledim. Söylemedi, bu da beni güldürdü.

"Ciddi misin?" Hala gülerek söylüyorum. "Seni sessizleştiren tek şey benim seks hayatımın olmaması mı? Bu konuyu daha sık açmalıyım."

"Ha. Ha. Gül bakalım, Bakire Meryem." Bana bir şey fırlattı. Kucağıma düştü. "Ama bu gece biriyle yattığında bana teşekkür edeceksin."

Kucağıma attığı şeye bakıyorum. Bu benim küçük siyah elbisem. Kumaşı dar, uyluğun ortasına kadar uzanıyor ve rahatsız edici miktarda göğüs dekoltesi gösteriyor. Seksi, alıştığımдан daha seksi, ama Fas'ta bir ucuzluk dükkanında gördüğümde onu almam gerektiğini biliyordum.

Koruyucu annelerimden birinin bana her kızın küçük siyah bir elbisesi olması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Onu seksi hissettirecek bir şey. Kendinden emin. Dünyanın tepesinde. Bu benim için o elbise. Giymek için doğru anı henüz bulamadım ama görünüşe göre Aimee bunun o an olduğunu düşünüyor.

Bu yüzden tartışmaktan vazgeçtim. Soyunup üzerime geçiriyorum çünkü Aimee'yle kavga etmek zaten imkânsız. Anlaşamadığı kişinin başı ağrıyıp pes edene kadar daireler çizerek tartışmayı seviyor. Kafamı olduğu gibi seviyorum, çok teşekkür ederim.

Dürüst olmak gerekirse, Asher'in sağlığını için oluşturduğu tehdit yerine var olmayan seks hayatımı düzeltmeyi tercih ederim. Bir gecelik seksin sorunlarımı çözeceğini düşünüyor muyum? Hayır, ama aklımı onlardan uzaklaştırır. Ayrıca, birkaç orgazmın kimseye zararı olmaz.

Azgın Lucy onaylarcasına başını sallıyor ve Asher'la dudaklarımızı okşarken onu hapsettiğim zihinsel hücrenin içinden göğsünü dövüyor. Geriye dönüp baktığımda, tam bir daire çizdiğimi fark ediyorum. Her şey Asher'in Rogue'un dışındaki ara sokakta beni duvara yapıştırmasıyla başladı, sonra Bastian o sarışın kızı tuvalet koridorunda duvara yapıştırdı. Ve nihayet, birkaç saat önce, Asher ile yine aynı pozisyondaydım.

Hazırlanırken makyaj yapmakla uğraşmıyorum. Maskaram var ve yüzüm fondötene ihtiyaç duymayacak kadar temiz. Muhtemelen bir kulübe gideceğiz, nasıl olsa makyajım terle akacak. Aimee çantasını karıştırdıktan sonra bana bir tüp Burt's Bees dudak kremi atıyor.

O benim.

Dudaklarımda gezdirirken gözlerimi deviriyorum. Ben hazırım. Dudak kremini kleptoman oda arkadaşımın yatağına atıyorum ve hemen dağınıklığın içinde kayboluyor. Cidden, odanın kendi tarafında nasıl bir şey bulunduğunu bilmiyorum. Yatağı ıvır zıvırla doluyken geceleri nasıl uyuyor onu bile bilmiyorum.

Ona baktığımda Aimee çoktan giyinmişti. Yine renkli, payetli bir mini elbise giymişti. Bunları çok sever. Kulüp kıyafeti olarak neredeyse sahip olduğu tek şey bunlar. Bu özel elbise onun soluk ten rengini tamamlayan koyu turkuaz renginde.

Aimee'nin açık sarı saçları zarif bir Fransız kıvrımı şeklinde toplanmış ve yüzü her zaman sürdüğü koyu kırmızı ruj dışında bilinçli olarak makyajsız. Bir keresinde bana bir erkeğin ona baktığında görmesini istediği ilk şeyin dudakları olduğunu söylemişti. Ve bir ay boyunca onun ev arkadaşı olduktan sonra, bir erkek ona her baktığında tam olarak bunun olduğuna kefil olabilirim.

Savcı yardımcımız bile kendini tutamıyor.

Bir kat daha ruj sürdükten sonra Aimee'nin işi bitiyor. Onunla ilgili en sevdiğim şey on dakikadan kısa sürede hazırlanabilmesi. Her zaman ne giymek istediğini bilir ve çok fazla makyaj yaparak zaman kaybetmez. Zaten ikimizin de temel ürünler dışında bir şeye parası yetmiyor.

İkimiz de topuklu ayakkabılarımızı giyiyoruz -benimki çıplak, onunki kırmızı stilettolar- ve birkaç dakika önce çağırdığı Uber'i beklemek üzere caddeye doğru yürüyoruz. Oraya varana kadar nereye gittiğimizi bile bilmiyorum ve Aimee ile olan arkadaşılığımın hemen pişmanlık duyuyorum.

Sekizinci Bölüm

*Başlayacak
cesareti
bulabilirsiniz,
cesaretiniz var
demektir.*

Başarılı olmak için.
David Viscott

Üzerimizdeki Rogue tabelasını görür görmez inliyorum, boş midemi bir korku duygusu dolduruyor.

"Aimee, senden
nefret ediyorum."

"Bir şey değil."

"Berbatsın."

"Yapma, çünkü yeni bulduğun bağlantılarını bizi kulübe sokacaksın."
Ve biliyorum.

Ya da bu gece nasıl göründüğümüzle ilgili olabilir. Her iki durumda da fedai bize şöyle bir bakıyor ve Aimee ile beni içeriye sokuyor, sırada bekleyen yüz küsur kişinin üzüntüsüne rağmen. Güzel bir şişeci kız tarafından şahsen karşılanıp VIP katına çıkarıldığımızda, bu muamelenin görünüşümüzle bir ilgisi olmadığını anlıyorum.

Rogue'a ilk gelişimizde, aptal topuklu ayakkabılarımız ayaklarımızı öldürürken saatlerce sırada beklemiştik. Şimdi ise VIP muamelesi görüyoruz, Uber'den iner inmez kulübün içine alınıyoruz ve doğrudan VIP katına kadar eşlik ediliyoruz. Eksik olan tek şey lanet bir limuzin. Bunun her yerinde Asher Black yazıyor.

VIP katı çarpıcıdır. Odanın kenarlarında, arkalarında parlak ışıklar olan beyaz renkli cam duvarlar var. Renkli camın arkasından dans eden bedenlerin ana hatlarını görebiliyorum. Her iki tarafta beş kız var, gölgeleri açıkça resmi bir eğitimin ürünü olan hareketler oluşturuyor. Gölgelelerini seçebiliyoruz ama onlar bizi göremiyor. Bu açıdan tek yönlü bir ayna gibi.

Uzun ama ince bir masa, geniş bir kabin tarzı bankın önünde uzanıyor. Açık kabin kan kırmızısı kadifeden yapılmıştır ve

Orta duvar. Kabinin ortasında Asher oturuyor. Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor. Aslında yakışıklı yüzü duygulardan tamamen yoksun, her zamanki gibi okunması zor.

Aimee elimden tutup beni ona doğru sürüklüyor. Neredeyse topuklu ayakkabılarımın üzerinden düşüyordum. Yaklaştıkça ona daha iyi bakıyorum. Elbette takım elbise giyiyor ama bu kez koyu lacivert. Kumaş oturmaktan kalçalarını sıkıyor ve Azgın Lucy ne kadar kaslı olduklarına hayran kalıyor.

Aimee ne kadar aşırı olabilse de, bu sefer haklı.

Azgın Lucy'nin sevişmeye ihtiyacı var.

Arkamdan özlem dolu bir bakış atıyorum, aşağıdaki dans pistine gidip istediğim şeye uygun bir aday bulmak için çok geç olup olmadığını merak ediyorum. Sapkın tarafımdan üçüncü şahıs olarak bahsetmeye başlıyorum.

Bu çok kötü.

Tekrar seks yapmayalı ne kadar oldu?

İki yıldan fazla.

Kendime tekrar tekrar hatırlatmak zorundayım, çünkü buna inanamıyorum. Neredeyse her gün faydası olan bir arkadaştan yıllarca soğuk hindiyi bırakmaya gittim. Bu bir çeşit rekor olmalı. Ve reklamının yapılmasını isteyeceğim türden değil.

"Hanımlar," diye selamlıyor Asher bizi ona ulaştığımızda. "Sizi buralara getiren nedir?" Benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş görünüyor.

Gözlerimi kaçırıyorum ama yine de oturuyorum.

Aimee benim adıma konuşuyor, "Lucy'nin sevişmeye ihtiyacı var." Ne. Ne. Sikeyim.

Onu öldüreceğim. Beni katil bir manyağa dönüştürmeye kararlı olmalı. Belki o zaman Asher'la sonsuza dek mutlu yaşama fantezileri gerçekçi olur. Ona ters ters bakıyorum, ne kadar uzun süre ters ters bakarsam Asher'a sevişmem gerektiğini söylediğini o kadar unutacağımı umuyorum.

Çok utandım.

Asher gülüyor. Aslında kulağa samimi geliyor ama bir yanımda öyle olduğundan şüphe ediyor. Bu adamla ilgili her şey çok kontrollü, çok amaçlı. Sanki bir şeyden çıkarıyorsa yapmayacakmış gibi. Peki, beni burada tutarak ne kazanıyor? Bana gülmekten mi?

Gözlerime bakıyor. "Sanırım bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Bekle... Gerçekten takıldığımızı kabul ediyor mu?

Sözleri o kadar müstehcen, o kadar çapkınca söyleniyor ki şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Aimee'nin bile nefesi kesildi.

Yüzüm o kadar hızlı ona dönüyor ki kısa bir an için başım dönüyor. "Ne?" Nefesimin altında fısıldıyorum ama o duyuyor.

Devam ederken mavi gözlerinde neşe var, "Kulüp bu gece maksimum kapasitede. Aşağıda bir sürü uygun aday var. Daha fazla *mahremiyet* için beğendiğiniz birini buraya getirebilirsiniz."

"Oh."

Düşündüm... Ne düşündüğümü boş ver.

Gözlerim ona dikildi. Sanki yine benimle oynuyor, teklifini kabul etmememi bekliyor gibi hissediyorum. Bunun yerine burada oturup başka seçeneğim yokmuş gibi ona özlem duymamı bekliyor.

Ben de onun düşündüğünün tam tersini yaptım ve kabul ettim. "Tamam. Sanırım öyle yapacağım."

Kalktım ve çıktım. Merdivenlerin yarısına geldiğimde elimde olmadan dönüp ona bakıyorum, yüzümde kendini beğenmiş bir sırıtış. Ama o bana bakmıyor bile. Telefonunu çıkarmış, ağzı hafifçe çatık bir şekilde ekrana bakıyor.

Aimee de bana bakmıyor. Onun kasıklarına bakmakla meşgul.

Lanet hain.

İç çekiyorum ve merdivenlere doğru devam ediyorum. Merdivenlerin tepesindeki görüş noktamdan, benim tipim olan biri var mı diye kulübü tarıyorum. Tabii ki, Asher'ı burada gördükten sonra kimse ilginç görünmüyor.

Dans etmek için rastgele bir adam seçtim. Sevimli ve iyi giyimli, ama aynı zamanda benden çok daha kısa ve biraz kokuyor. Dürüst olmak gerekirse, onunla dans etmemin tek nedeni dans pistinde VIP katına çıkan merdivenleri mükemmel bir şekilde görebileceğim bir yer ayarlamış olması.

Kendime sadece Aimee'yi orada katil olduğu iddia edilen biriyle bıraktığım için ilgilendiğimi söylüyorum. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım. Yapılacak sorumlu şey bu. Her iyi arkadaş bunu yapardı, değil mi? Ama Aimee merdiven boşluğundan indiğinde ve yerini Koridor Olayı'ndaki sarışın aldığı anda, hiçbir yere gitmiyorum.

Aimee burada, güvende ve hayatta ama ben hâlâ hareket edemiyorum. Kendimi anlamıyorum. İzliyor ve bekliyorum, hatta Kokulu Adam kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerek kokuşmuş kokusuyla kişisel baloncuğumu işgal ettiğinde bile.

Onun lahana turşusu kokusuna katlanıyorum, artık kokusunu alamayana kadar tüm beyin gücümü merdivenlere odaklıyorum. Ve sonunda sarışın indiğinde

O güzel yüzüne sinirli bir ifade yerleşmişken nihayet yeniden nefes alabiliyorum. Anında pişman oldum.

İki kelime: *Lahana turşusu*. İğrenç.

Kokuya daha fazla dayanamıyorum, bu yüzden adamdan uzaklaşıyorum, hızlı bir teşekkür mırıldanıyorum ve Aimee'yi bulmak için dans pistine gidiyorum.

"Beni kovdu," diyor beni görür görmez. "Hatunun biri yanımıza geldi ve beni kovdu." Muzipçe sırtıyor. "Bütün o zaman boyunca da bana ters ters bakıyordu. Sanırım onu tamamen kendime sakladığım için kıskanıyordu."

Sanırım ben de onu biraz kıskanıyorum, ama kendi aptallığımı kabul etmekte zorlanıyorum

Hayır.

Bende Romantik Sapık Sendromu yok.

Mümkün değil.

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Onun yerine dans ediyoruz, kendimizi müziğin ritmine kaptırıyoruz. Güçlü eller arkamdan belime dolandığında ve Aimee'nin gözleri açıldığında, onların Asher'a ait olduğunu anlıyorum.

Bir parçam onun bana dokunmadan önce orada olduğunu bildiğime ikna oldu. Ben kesinlikle deliyim. Bu kesin.

Sert bedenini sırtıma yaslıyor ve dudakları alaycı bir şekilde kulağıma değiyor. "Rahatla."

Temas karşısında ürperiyorum ama cevap vermiyorum.

Vücudunu hipnotik bir ritimle benimkine doğru hareket ettirmeye başlıyor. "Normal davran."

Alay etmek istiyorum. Bana *dokunuyor* ve benden normal davranmamı mı istiyor? Onun görünüşüne ve mesleğine sahip bir adam normal olamaz. Ayrıca, sırtıma bastırıldığı karın kaslarının her bir paketini hissederken bırakın normal olmayı, "normal" kelimesini bile heceleyemiyorum. Sekiz tane var.

Sekiz!

"Bunu bir seçme olarak düşün," diye devam ediyor. "Yakında kendi lehime para kazanacağım, ama bu seçmeleri geçemezsen, senden benim için başka bir şey yapmanı istemek zorunda kalacağım. Ve sana garanti ederim ki, bu senden isteyeceğim şey kadar kolay olmayacak." Sağ kolu belimi daha sıkı kavlıyor. "Tamam mı?"

Sözlerini düşündüm. Onunla dans etmek bir seçme mi? Aklıma bu kulübün eskiden bir striptiz kulübü olduğu geliyor. Beni dönüştürmek mi istiyor?

striptizciye mi dönüştü? Hayır, muhtemelen o değildir. Ne de olsa burası artık bir striptiz kulübü değil.

Ona özel bir striptiz gösterisi yapmamı mı istiyor? Bu da pek olası değil, çünkü kabul edelim. Bir keresinde zaten önünde çırpılıplaktım ve kıvranıyordum ve o kendini kolayca durdurabildi. Ayrıca, tek yapması gereken sormak ve herhangi bir kız istekli olacaktır. Bunun için bana ihtiyacı yok.

Ama içimden bir parça -adını Azgın Lucy koydum tabii ki- bu fikre o kadar da karşı değil. Bu, benden isteyebileceği diğer alçakça şeylerle kıyaslandığında oldukça hafif kalıyor. Wilton'ı ve kabul etmezsem neleri feda edeceğimi düşünüyorum.

Kararımı verdim. Şimdi istediği şeyin daha sonra aklına gelebileceklerden daha kolay olacağını söyledi ve ben de ona inanıyorum. Çok korkutucu biri olabilir ama bildiğim kadarıyla şimdiye kadar bana yalan söylemedi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" dediğimde beni duyabilsin diye başımı sallayıp omzuna yaslıyorum.

"Şimdilik mi? Benimle diğer erkeklerle dans ettiğin gibi dans et."

Ama bu imkansız bir görev, çünkü o sıradan bir adam değil. O, kıızıymış bir köpek gibi soymak ve kucaklamak istediğim bir adam. Aynı zamanda sinmek ve kaçmak istediğim bir adam. Azgın Lucy ve akli başında Lucy içimde savaşıyorlar.

Sonunda uzlaştılar. Asher bir robotmuş gibi davranıyorum, bu da onu daha az korkutucu yapıyor. Bu düşünce beni güldürüyor bile. Asher'ı tekrar görmenin etkisinden nihayet kurtulmuş olan Aimee, kahkahalarımı duyunca bana endişeli bir bakış gönderiyor. Onu görmezden geliyorum, zihnim Asher'ı insanlıktan çıkarmaya odaklanmış durumda.

Robot, Akli başında Lucy kafamın içinde diyor ki.

Seks robotu, Azgın Lucy telafi ediyor. Güzel.

Seks robotu.

Bunu yapabilirim.

Asher bir insan değil; o bir seks robotu, kendi zevkim için kullanabileceğim bir şey.

Arkama uzanıp kalçasının yanından tutuyorum ve belime bastırıldığını hissedene kadar alt bedenini *kendime* doğru çekiyorum. Şu anda yumuşak ama cömertçe donatılmış olduğunu söyleyebilirim, bu da temasın vücudumda bir ürperti yaratmasına neden oluyor.

Diğer elim boynuna dolanıyor ve boynundan aşağıya doğru birbirimize sıkıca bastırılana kadar çekiştiriyor. Kıçımı ona sürtüyorum, Selena Gomez'in "Good for You" şarkısının erotik bir kulüp karışımı olan şarkının manyetik ritmine şehvetli bir tempoda hareket ediyorum.

Asher ona diğer erkekler gibi davranmamı istiyor ve ben de öyle yapıyorum. Eğer o sıradan bir ateşli adam olsaydı ve Horny Lucy de işin başında olsaydı, onunla özel olarak ilgilenene kadar herkesin içinde ondan gizlice faydalanırdım. Ben iffetli biri değilim. Sıradan sekse karşı değilim. Bir ay önce Asher'la takılmam bunun kanıtı. Uzun süren kurak dönemimin fırsat eksikliği ile ilgisi var, çaba eksikliği ile ilgisi yok.

İşte buradayım, Romano ailesinin iş bitiricisine sürtünüyorum ve bundan zevk alıyorum.

Asher homurdanıyor, beni ters çeviriyor ve göğüslerim ona bastırılana kadar beni konumlandırıyor. Bir bacağını kalçalarımın arasına sokuyor ve ben de otomatik olarak kendimi ona doğru itiyorum, elbisem biraz yukarı kalkarak tenimi daha fazla ortaya çıkarıyor.

İç çamaşırım sıırıslam ve umarım Asher'ın giysilerinde ıslak bir leke bırakmıyordur. Yine de bunu pek düşünmüyorum. O anın içinde kaybolmuşum, utanç verici bir şekilde boşalmaya çok yakınım. Bir saniyeliğine onun kim olduğunu bile unutuyorum, kaçınılmaz sonuçları hakkında endişelenmek yerine sadece arkadaşlığının tadını çıkarıyorum.

Asher başını eğip yüzünü boynuma gömüyor. Dilinin çenem boyunca ilerlediğini hissedince düğmesini aşağı doğru bastırıyorum. Dudakları kulak mememe ulaşana kadar burnu boynum boyunca ilerliyor ve kulak mememi ısıtıyor.

Bu çok fazla. Çok yaklaştım. Gelmek istiyorum. Gelmem gerek. Çok uzun zaman oldu. Bana ne yaptığını biliyor olmalı. Ani bir istekle gözlerinin içine bakıp onun üzerinde de aynı etkiyi yaratıp yaratmadığımı görmek istiyorum.

Eminim öyleyimdir. Ne de olsa, bana karşı büyük bir sertliği var. Ama güvensizliğim orada. O gece beni nasıl terk ettiğini unutmadılar. Parmaklarıyla boşalmaya çok yaklaşmıştım, dili klitorisime değiyordu ve o çekip gidebildi.

Sonunda cesaretimi toplayıp başımı kaldırdığımda donup kalıyorum. Etrafımızdaki tüm gözlerin Asher ve benim üzerimde olduğunu fark ediyorum. Yine de beni tedirgin eden bu değil. Asher, her zaman Asher. Gözleri yukarı doğru eğilmiş, VIP alanının balkonunda duran bir grup insana odaklanmış durumda. Doğrudan bize bakıyorlar.

Anlayış sel gibi içime akıyor.

Bunların hepsi bir gösteri.

Neden? Bilmiyorum. Tek bildiğim, boşalmaya çok yakın olduğum ve hâlâ rahatlamaya ihtiyacım olduğu. Belki de -sadece belki- bunu bana Asher'ın sağlayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

Dokuzuncu Bölüm

*Hayat, kişinin cesaretiyle
orantılı olarak daralır ya da
genişler.*

Anaïs Nin

Ondan **bir adım** geri çekiliyorum ya da çekilmeye çalışıyorum. Bana izin vermiyor. Gözleri benimkilere dönüyor ve gördükleri karşısında kaşlarını çatıyor. Tekrar geri çekilmeye çalışıyorum ve neyse ki bana izin veriyor. Yine de elimi tutuyor. Aldırmıyorum. Ona doğru bastırılmaktan daha kolay. Ona bu kadar yakinken, ereksiyonunun karnımı nefis bir şekilde kestiğini hissederken düşünemiyorum.

Beni merdiven boşluğuna doğru sürüklemeye başladığında vazgeçiyorum ama Aimee'ye çaresiz bir bakış atmadan önce değil. Şok olmuş gibi görünüyor, ama yine de dikkatimi çektiği için bana küstah bir göz devirmesi yapmayı başarıyor.

"Puh-lütfen" dediğini duyar gibiyim. Asher Black ile el ele tutuşup dans ettiğin için kendimi kötü hissetmeyeceğim."

Merdivenlerin dibinde topuklarımı yere vurarak hareketimizi durdurmaya çalışıyorum. Asher bakışlarımı karşılamak için dönmeden önce bana sinirli bir iç çekiş veriyor ama ben onun yüzüne odaklanmıyorum. Kalçasındaki küçük ıslak noktaya bakıyorum, *benim* yaptığım ıslak noktaya.

Bakışlarımı takip ediyor ve serbest elinin işaret parmağıyla silmeden önce sırtıyor. Şaka yapmıyorum, parmağını ağzına daldırıp emmesini ağzım açık izliyorum.

Beni merdivenlerden yukarı çekmeden önce, "Bunu sonra hallederiz," diye söz veriyor. "Oraya çıktığımızda sakın ol. Sadece beni takip et."

Sadece başımı sallıyorum, bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırılmış ve tahrik olmuş bir halde. Sutyen takmadığım için meme uçlarım elbiseme acı veriyor, sürtünme hem hoş hem de sinir bozucu. *Kendimi* savunmam gerekirse, adam az önce parmağındaki ıslaklığı *yaladı*.

Merdiven boşluğunun tepesinde bizi takım elbiseli bir grup adam karşıyor. Asher benimle dans ederken de aynı gruba bakıyordu. Şov yaptığı adamlar bunlardı, bu yüzden kendimi dikkat etmeye zorladım. Şuna

Bana yardım edebilecek herhangi bir ipucu arayın. Asher'in taleplerine uyuyor olabilirim ama daha fazla bilgi sahibi olmaktan zarar gelmez.

Burada beş adam var. Her erkeğe güzel bir kadın eşlik ediyor. Biri hariç hepsi Koridor Olayı'ndaki sarışın kızın karbon kopyası gibi görünüyor. Uzun boylu ve zayıf. Küçük, diri göğüsler. Ağır makyaj. Pahalı röfle. Tasarım elbiseler.

Elbette hepsi göz kamaştırıcı, ki bu beni şaşırtmıyor. Gözümü de korkutmuyor çünkü Asher ile böyle dans ettikten sonra kendimi güzel hissetmemem mümkün değil. Ayrıca, son birkaç yıldır ıssız bir yerde yaşıyor olabilirim, ama yine de güzelliğin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve çoğu insan için bu tanıma uyduğumu biliyorum.

Kadınlardan birkaçı -çoğunlukla zalimce değil ama yine de yargılayıcı bir şekilde- beni yukarıdan aşağıya süzerken orada ihtiyatla duruyorum. En uçtaki adam da bana yukarıdan aşağıya bakıyor. İnce dudaklarında çirkin bir küçümsemenin başlangıcı kıvrılıyor.

Gergin bir sürenin ardından Asher hâlâ beni tanıştırmadı, ben de boştaki elimle biraz garip bir şekilde el sallayıp "Merhaba! Benim adım Lucy. Ben de _."

Asher sözümü kesti, "Nişanlım."

Onun *neyi?!*

Kızlardan birkaçının nefesi kesildi.

Ben de yapmadığıma şaşırdım.

Tek gecelik ilişkilerin kötü bir üne sahip olmasının nedeni bu mu? Siz orgazma ulaşmadan sizi bırakıp gidiyorlar, bir ay sonra peşinize düşüyorlar, sizi tehdit ediyorlar, sonra da bir grup orta yaşlı erkek ve eşlerinin önünde size sözde evlenme teklif ediyorlar?

"Nişanlın, ha?" diye soruyor şüpheli bir ses. Bu ses, bizimle alay eden adama ait. "Ne kadar da uygun bir zamanlama."

Asher sanki sözde nişanlılığımızın meşruiyetinin bir kanıtıymış gibi birleşmiş ellerimizi hafifçe sallıyor. Sahte evlenme teklifi haberinin duyulmasından beri terleyen elim neredeyse avucundan kayacak. Tutuşunu sıkılaştırıyor, bu da beni daha da terletiyor.

Diğer herkes hâlâ sessiz.

Alaycı adamın gözleri sol elime kaydı. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirliyor. Çok memnun görünüyor. "Yüzük nerede?"

Asher'in karşılık olarak elimi sıkıca kavradığını hissedebiliyorum. Artık neredeyse acı veriyor. Zihinsel olarak iç çekiyorum. Ya şimdi ya hiç ve içimden bir ses bunun

bu iyiliğe öncülük ediyordu. Ne için seçmelere katıldığımı.

Asher'ın nişanlısı gibi davranmak, bir suikast düzenlemekten, bir köpek yavrusunu boğmaktan ya da benden yapmamı isteyeceğini düşündüğüm diğer milyonlarca lanet olası şeyden daha iyi. Tahminlerimin hiçbirinin onun sahte nişanlısı olmaya yaklaşmadı bile, ama gerçekten düşündüğümde, bu en iyi durum senaryosu.

Hayatımı normal bir şekilde yaşayabilir ve biri bana nişanlı olup olmadığımı sorarsa başımı sallamakla yetinebilirim. Kararımı verdim, Asher'ın yalanına bağlı kalmaya karar verdim.

Sahte bir uyarıcı nefes veriyorum ve "Asher! Nişanımızı bir sır olarak saklaman gerekiyordu, bebeğim!" Boştaki elimle şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. Sonra sesimi gizlice alçaltıp alaycı adama dönerek, "Ben mezun olana kadar hiçbir şey açıklamaması gerekiyordu. Wilton'daki zamanımı tantana yapmadan geçirmek istedim." Sol elimi kaldırdım ve çıplak parmaklarımı oynattım. "Bu yüzden yüzüğüm yok." Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi taklit ediyorum. "Sanırım artık bıçak kemiğe dayandı."

Diğer adamlardan biri "Vay canına. Wilton? Bu çok etkileyici, canım," dediğinde Asher elimi tutuşunu gevşetiyor ve hızlıca sıkıyor. Bunun onun onayını iletme şekli olduğunu biliyorum. Ona bakmak için dönüyorum, yüzüme hayranlık dolu bir ifade yapıştırdığımdan emin oluyorum.

Kahretsin, ben harika bir oyuncuyum.

Yeteneklerim bilim dünyasında kayboldu.

Asher şakağımı öpmek için eğiliyor. Öpücük, nefesinin altından kaçırdığı "teşekkürler"i gizliyor. Sadece onun algılayacağını bildiğim hafif bir baş selamı veriyorum ve ona yaslanmak için arkamı dönüyorum. Boştaki kolunu vücuduma doluyor ve kızlardan biri uzun bir "awwww!" sesi çıkarıyor. Bu sırada ben de onun nazik dokunuşu karşısında kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını gizlemeye çalışıyorum.

Wilton hakkında yorum yapan adama başımı sallayarak, "Teşekkür ederim. Kabul edildiğim için çok minnettarım. Gerçekten harika bir okul." Ve sahte nişanlılığımızı daha inandırıcı kılmak için, "Biliyor musun, Asher da aslında oraya gitti." Sahte gözlerle ona bakıyorum ve "Bugün iki dersime gizlice girdi ve istatistik profesörümün tüm sorularını yanıtladı! İnanılmazdı."

Alaycı adamın yüzü şimdi kıpkırmızı. Sinirli görünüyor, bu da bana bu maskaralığın onun için olduğunu hissettiriyor. Ve işe yarıyor gibi görünüyor. Belli ki kızmış.

"Sanırım yeterince gördük," diyor. Grubunun geri kalanına dönüyor. "Önümüzdeki hafta için hazırlanmamız gereken çok şey var. Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

Grubun geri kalanı mırıldanarak anlaşıyor ve Asher ile bana veda ettikten sonra ayrılıyorlar. Onlar gittikten sonra Asher muhafızlarından birine işaret ediyor, o da kolundan bir cihaz çıkarmadan önce başını sallıyor.

Uzun, yassı bir sopa, havaalanı güvenliğinin metal aramak için kullandıklarına benziyor. Görevlinin çubuğu VIP alanının her yerinde, sanki bir şey arıyormuş gibi sallayışını hayranlıkla izliyorum. Muhtemelen bir böcek.

O adamların buraya bir böcek yerleştirdiği fikri rahatsız edici. Bu beni geriyor ve Asher da karşılık olarak beni sıkıyor. O zaman hâlâ onun kollarında olduğumu fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor. Hemen bedeninden uzaklaşıyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Ben onu incelerken o da beni inceliyor.

"Biliyor musun," diye başladı, "sen gerçekten iyi bir yalancısın. Eğer daha iyi bilmeseydim, diğer ailelerden biri için casus olmadığını söylediğinde sana inanmayı tekrar düşünmek zorunda kalabilirdim. Ya da bir federal."

Buna gücü yetmez. Bu söylenmedi ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. O adamların önemli olduğunu söyleyebilirim ve şimdi nişanlı olduğumuzu düşünüyorlar. Bana ihtiyacı var. Ve bana ihtiyacı olduğu sürece, New York'ta güvendeyim ve Wilton'da kalabilirim. Bu yüzden, bu sahte nişanın güvenliğini elimden geldiğince sağlamayı planlıyorum.

Omuz silkmeden önce bir an sessiz kaldım. "Koruyucu aile yanında büyüdüm. Sosyal hizmetler geldiğinde nasıl yalan söyleneceğini öğrendim."

Acımasız ama benim gerçeğim bu. Bazı koruyucu aileler beni aç bırakıyordu ya da sadece aylık çek için aldıklarını belli ediyorlardı ama o koruyucu aileler beni dövenlerden daha iyiydi.

Bana fiziksel olarak zarar verenler ve Steve gibi aileler en tehlikeli olanlardır. Her zaman yiyecek çalabilir ve sizi umursamayan insanlarla yaşayabilirsiniz ama ölümü geri alamazsınız. Bu mümkün değil. Bu yüzden kendimi sosyal hizmet görevlilerine yaşam koşullarım hakkında yalan söylemek üzere eğittim ve karşılığında "daha iyi" evlerde kalmama izin verildi.

Asher başını sallıyor. Gözlerinde acıma yok. Sadece anlayış var. "O zaman doğru seçimi yapmışım. Bu gece benimle geri döneceksin."

"Ne?" Doğru mu duydum? "Senin evinde uyumamı mı istiyorsun?"

Düşünce sürecini bana açıklamak zahmetli bir işmiş gibi iç geçiriyor.

"Henüz seni göreceklerini sanmıyorum ama her ihtimale karşı benimle birlikte. Bu nişanın geçerliliği konusunda hiçbir şüphe olamaz."

Olmaz öyle şey. Bunu kabul etmedim. Bunu kabul etmiyorum. En fazla birkaç etkinliğe gitmem, güzel görünmem ve bol bol gülümsemem gerektiğini düşündüm. Ama onun yanına taşınmak? Bu çok fazla şey istemek olur.

Aramıza daha da fazla mesafe koyarak bir adım daha geri çekiliyorum. "Hayır. Kesinlikle hayır," diyorum kollarımı kavuşturarak.

Asher'la daha fazla zaman geçirdikçe, karşılık verme konusunda kendime daha çok güveniyorum. İçimde yeni keşfettiğim korkusuzluk hoşuma gidiyor, bunun nedeni şu anda bana ölümcül bir bakış atıyor olsa bile.

Gözlerini kısar. "Benim seçtiğim bir iyiliği bana borçlu olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Hayır diyemezsin Lucy." Muhafızlarından birine dönerek, "Arkadaşına Lucy'nin benimle geleceğini söyle," der.

Gardiyana dönüp, "Hayır, arkadaşşıma Bay Black ile gelmeyeceğimi söyleyin. Eğer bu gece eve gelmezsem polisi aramasını söyleyin, çünkü şüphesiz kaçırılmış olacağım."

Muhafız hareket etmeyince Asher homurdanıyor. "Xavier, onu görmezden gel. Dediğimi yap," diye bağıyor ve beni zorla renkli cam panellerden birinin arkasında bulunan gizli bir asansöre sürüklüyor.

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum ama bu beni sadece ona daha da yaklaştırıyor.

Gülüyor. "Bunu yapmaya devam et, tatlım. Bu işi daha eğlenceli hale getiriyor."

Hareket etmeyi bırakıyorum ve başımı çevirerek ona dik dik bakıyorum. Korkunç piç neredeyse kendinden memnun görünüyor. Paneldeki bir düğmeye basıyor. Asansör aşağıya doğru sarsılıyor ve ani harekete hazırlıksız olduğum için topuklarımın üzerinde tökezliyorum. Asher belimi sıkıca kavrayarak beni sabitliyor.

"Bırak beni," diyorum.

Yüzünde kısacık bir gülümseme beliriyor. "Düşecek misin?" Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

"Uslu duracak mısın?"

"Hayır, ama bırakmazsan çığlık atacağım."

Gülüyor. "Devam et. Kimse seni duymayacak."

Ve kapılar boş, özel bir garaja açıldığında, onun haklı olduğunu görüyorum.

İç çekiyorum. "Tamam. Çığlık atmayacağım. Söz veriyorum." Scout'un onuru ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüğüm dört parmağımı kaldırıyorum.

Elime bakıyor, gözlerini deviriyor ve parmaklarımdan birini aşağı itiyor, böylece sadece üç parmağımı yukarıda tutabiliyorum. Sonra başını salladı ve elimi bırakıp uzaklaştı.

Ben. İsteksizce peşinden gidiyorum ama aslında güvenliğim konusunda çok da endişeli değilim. Bana ihtiyacı olduğu sürece iyi olacağımı biliyorum, yine de korkutma faktörünü biraz azaltabilirse memnun olurum.

"Biliyorsun," diye başlıyorum, ona ihtiyatla bakarak. "Eğer bunu yapacaksak, daha az korkutucu olman gerekecek."

"Daha az korkutucu mu?"

Başımı sallıyorum ve elimle ona doğru bir hareket yapıyorum. "Gördün mü? Korkutucu."

Yüzünde çatık bir ifade var. Kollarını kavuşturmuş, pazuları müthiş bir şekilde şişmiş. Gerçi benim hareketimle kollarını serbest bırakıyor ama bu büyük bir fark yaratmıyor. Hâlâ kaslı ve hâlâ korkutucu.

"Benden ne yapmamı bekliyorsun bilmiyorum, Lucy." "Daha fazla gülümsemeyi deneyebilirsin."

Dudaklarının zoraki bir sırıtışa dönüşmesini izliyorum. Lakeshore Strangler ve Joker'in çocuğu gibi görünüyor. Bu manzara o kadar ürkütücü ki, topuklarımın üzerinde tökezliyorum ve neredeyse yüzüstü betona çakılıyorum. Asher beni sabitliyor ama kolunu üzerimden itip kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu bir daha asla yapma." Kaşlarım hala çatık. "Not edildi," diyor kuru bir sesle.

Şık görünümlü bir arabaya yaklaştığımızda, kapılar kuş kanatları gibi otomatik olarak kalkmadan önce Asher'in saatiyle oynadığını görüyorum. Şaşkın yüzümü görür görmez Asher gözlerini deviriyor ve arabaya biniyor. Yolcu koltuğuna kayıyorum ve kığım tereyağlı deriye değer değmez kapılar otomatik olarak kapandığında zıplıyorum.

Arabayı çalıştırıp garajdan çıkarken Asher'in sihirli saatine şüpheyle bakıyorum.

Bakışımı gördü ve dedi ki, "Bu akıllı bir saat. Isırmaz."

Daha önce hiç böyle bir akıllı saat görmemiştim. Saat gibi bile görünmüyor. Ön yüzüne camel renkli deri bir kayış takılmış. Elektronik bir arayüze sahip olmasına rağmen, yüzü normal bir saatin analog görünümünü taklit edecek şekilde ayarlanmış. O kadar gerçekçi ki aradaki farkı anlayamıyorum. Elektronik ekran daireseldir ve elektronik bir saatten çok Rolex veya Cartier'e aitmiş gibi görünen pahalı siyah bir ayarla kaplanmıştır.

"Bu çok gösterişli," diyorum, yurtdışında tanık olduğum tüm acıları düşünerek.

"Birkaç yıl içinde bu norm haline gelecek."

"Evet," kaşlarımı çatıyorum, "züppe zenginler için."

"Akıllı telefonlar eskiden nadirdi ama şimdi her yerdeler. iPhone'ların 'gösterişli' olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?" Bir elimde tuttuğum iPhone'a bakıyor.

Ses tonu küçümseyici, bu da beni rahatsız ediyor ama boş veriyorum. Neden bu kadar çatışmacı olduğumu bilmiyorum. Yüzde birin en tepesindeki yüzde birin varlığını bilmiyor değilim. Hatta genelde umurumda bile değil.

Ama şimdi, *o da* bu yaşam tarzının bir parçası olduğu için, kendimi buna kızmak zorunda hissediyorum.

Aptallığımı da çabucak fark ettim. Beni öldürmeyecek kadar cömert olan bir ayıyı dürtüyorum. Cenin pozisyonunda kıvrılmış olmalıydım. Bunun yerine, onu kızdırıyorum.

"Özür dilerim," diye yumuşuyorum, çünkü aylara yem olmak istemiyorum.

Aylara yem olamayacak kadar sevimliyim. Aylar ne yer ki? Balık mı? Bitkiler? Böcek mi? Sorunlarından kaçma eğilimi olan garip esmerler mi? Ben bunların hiçbirine benzemiyorum. Tamam, belki de sonuncusu beni tam olarak tarif ediyordur.

Gözlerini yola çevirmeden önce bana kısa bir bakış atıyor. O mavi gözlerde nadir görülen, şaşkın bir bakış var.

Kendimi açıklıyorum, "Uyandıktan sonra yaşam düzenlemelerimle ilgili tartışmayı tekrar gözden geçireceğimize söz verersen dar kafalılığı bırakacağım."

Başını sallar. "Peki. Bunu kabul edebilirim. Bunu sabah konuşuruz ama bir önemi yok. Benimle yaşayacaksın ve bu son sözüm."

Çenem düştü. "Sen imkansızsın!"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Polisleri arayan ben değilim. Kendini bu duruma sen soktun."

Çenemi kapattım.

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha sessizlik içinde araba sürüyoruz. "Sen onun yerine geçtin."

"Kimin?" Diye soruyorum ama kendi sorunun cevabını zaten bildiğimden şüpheleniyorum.

"Üstü aranırken gördüğün kız-" "Üstü arandı," diye düzeltiyorum.

Gözlerini deviriyor ama sözümün geçmesine izin veriyor. "O gece gördüğün kızın benim sahte nişanlım olması gerekiyordu, ama polisleri aradığında dikkatleri onun üzerine çektiğin anda bunu mahvettin."

"Oh." Ve kendime engel olamadığım için soruyorum.

itilip kakıldı mı?"

"Avukatımla evlilik sözleşmesinin üzerinden geçmek üzereydi. Zaten bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamıştı ama üzerinde bir kayıt cihazı olmadığına güvenmedim. Hızlı ve basit bir üst araması olması gerekiyordu. Bastian'ın işini yapmasına izin vermeyerek zorluk çıkarıyordu. Bastian biraz kaba davranmış olabilir ama bu onun suçu."

Başımı sallıyorum. Yakında bir gizlilik sözleşmesi göreceğimden de şüpheleniyorum. Şimdiye kadar bir tane imzalamaya zorlanmamış olmama şaşıyorum ama tüm kulüp hilesi kendiliğinden olmuş gibi görünüyor. Sanki Asher hem ben hem de o adamlar oradayken bir fırsat görmüş ve bunu değerlendirmiş gibi.

"Neden üstümü aramadın?"

"Çoktan yaptım, Lucy."

"Wh-"

Farkına varınca kendimi durduruyorum. Dans. Vücudumun kıvrımlarını hissettiğini sanıyordum ama aslında beni okşuyordu. Bu kadar zeki birinin bu kadar aptal olabilmesi delilik. Yurtdışında ve evlatlık olarak yaşadığım hayatın bana daha fazla bilgelik katacağını düşünürsünüz ama belli ki öyle olmamış.

Sorgulama hattımı yeniden yönlendiriyorum ve aslında oldukça açık davrandığımı minnetle fark ediyorum. "Neden sahte bir nişanlıya ihtiyacın var ki? Ne kadar çekici olduğunu biliyor olmalısın." Bunu söylerken yüzüm bile kızarmıyor. Bu sadece gerçek. "Ne bileyim, belki kendine gerçek bir nişanlı bulabilirsin? Buna zorlamak zorunda kalmayacağın birini."

"Nicole'ü buna zorlamak zorunda değildim. O kendi istedi. Bunu mahveden sendin. Beni buna sen sürükledin."

Buna karşı çıkmanın bir anlamı yok, bu yüzden "Sahte bir nişanlı her şey için oldukça sert bir çözüm. Maskaralığınızı kabul etmemi istiyorsanız bunu bana açıklamanız gerekecek."

Yüzü sertleşiyor, bana onun bir avcı olduğunu hatırlatıyor. "Birlikte oynayacaksın, çünkü buna mecbursun." İç çekiyor. "Bunu sadece nişanlım olarak rolünle ilgili olduğu için açıklıyorum. Bir süredir Romano ailesinden ayrılma sürecindeydim."

Şok, öfkemi gölgede bırakıyor. "Ne? Kimse mafyadan öylece ayrılmaz."

"Aslında başlangıçta hiç işin içinde değildim. Bağımsız bir yükleniciydim, sadece ihtiyaç duyulduğunda pislikleri düzeltmek için çağrılan biriydim. Günlük operasyonlara dahil değildim."

Google aramamın bazı kısımları aksini söylüyor. "Ama bazı mafya işlerinin sahibisiniz."

"Bu sadece bazı şirketlerin küçük bir yüzdesi," diye düzeltiyor. "İş danışmanı olarak geldim. Bana Wilton'ın eğitim masraflarını karşılayabilmem için paravan bir şirket altında burs verdiler. Karşılığında ben de onların iş danışmanı oldum. Ama sadece bağımsız bir yüklenici olarak."

"Ve bunların hepsi yasal mıydı?" İnanamayarak sordum.

"Durumları her zaman yasal yollarla çözmedim, ancak iş danışmanlığım açısından bu çoğunlukla yasalı. Bana bir danışmanlık ücreti ödendi ve hatta yaptığım iş için bir W-9 formu doldurdum. Gelirim de devlet tarafından vergilendirildi. Tamamen yasalı."

Buna inanmıyorum. "Ama bu işlerden bazıları kara para aklama planları." Bunu Romano ailesini takip eden bir blogda okudum.

Bildiklerimden ürkmüş görünüyor. "Causus olmadığına emin misin?" Ama ses tonundaki kızgınlık bana sadece şaka yaptığını söylüyor. "Paralarının çoğunu yasal yollardan kazanıyorlar ama kâğıt üzerindeki işlerinden biri kara para aklama planı."

"Hangisi?" Ben soruyorum.

Bana baktı. "Bilmek istediğine emin misin? Bunu bilmeden edemezsin ve bu tehlikeli bir bilgi olabilir."

Bunu düşünüyorum. Gerçekten bilmek istemiyorum ama içgüdülerim bana durum hakkında, onun hakkında olabildiğince çok şey öğrenmem gerektiğini söylüyor. Cehalet çoğu zaman bilgiden daha zararlıdır. Yeşil Cin onu şehrin her yerine sürüklediğinde Mary Jane Watson'a sor. O zor durumdaki bir genç kız, ki ben öyle olmayı reddediyorum.

Rastgele cesaret nöbetleri geçiren korkak bir kedi olmaya razı olacağım.

Başımı salladım ve "Bilmemek bir kelime değil ve dünyanın tanıdığı Asher Black kimsenin nişanlısına zarar vermesine izin vermez" dedim.

Şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır, yapmaz." Bir an sessiz kaldı. "Striptiz kulübü zinciri."

Gözlerimi deviriyorum. "Anlaşıldı."

"Aslında bu benim en parlak fikirlerimden biri. Soygunculuk nakit ağırlıklı bir iş. IRS bunu biliyor ve kabul ediyor. Romano ailesi erkek çocuklarının nakit kazançlarıyla gelmelerini sağlıyor ve tüm bu parayı striptizcilere ve garsonlara bahşiş vermek için harcıyorlar. Kızlar bahşişleri bir havuzda topluyor ve Frankie Romano'ya gidiyor."

Frankie Romano, Romano ailesinin reisi.

Onun yerine ben bitiriyorum, "Dur tahmin edeyim. Kızlar, bahşiş ve örtü ücretinden gelen maaşları alan yasal çalışanlardır, erkekler ise

kârdan paylarını alırlar ve geri kalanını bahşış olarak verirler. Bahşış geliri ve kulüp çalışanlarının ücretleri bile yasal kazanç olarak vergilendiriliyor." Gülüyorum. "Muhtemelen çalışan sözleşmelerinde bahşış politikası bile vardır."

Asher etkilenmiş görünüyor. "Aynen öyle. Federaller Romano ailesine dokunamaz. Yasadışı işlere karışanlar teknik olarak sadece kulüplerin müşterileri. O adamları tek tek hedef almaları gerekecek ve yakalansalar bile Romano'lara kadar uzanmayacak. Yılanın başını kesmenin bir yolu yok. Sadece peşinden gidilmesi anlamsız olan bitmek bilmeyen bir kuyruk kaynağı var. Kuyruklar her zaman yeniden büyür."

Asher'ın profilini inceliyorum. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en hareketli hali. Görünüşüne akıyor ve hem yenilenmiş ve canlanmış hem de her zamankinden çok daha az korkutucu görünüyor. Bu etki kalbimin birkaç kez atmasına yetiyor.

Fısıldıyorum. "Oldukça zekisin, değil mi?" Başımı sallıyorum, az önce beni ona iltifat etmeye iten her neyse onu temizliyorum.

İç geçiriyor ve bana bunları neden anlattığını hatırlatıyor. Yeni "nişanlım" hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeliyim.

"Yeterince zeki değil." Parmakları direksiyona daha sıkı yapıştı. "Romanolar için kurulmasına yardım ettiğim tüm işletmelerin kazancının %10'u için bir sözleşme imzaladım. Bu çok büyük bir paraydı ve ben de bu parayı kendi işlerime yatırım yapmak için kullandım. Tüm işlerim tek bir şirket altında, Black Enterprises."

Duraksıyor ve bilginin kafasında yer etmesine izin veriyor. "Yönetim kurulu üyelerinden biri mafya ile olan bağlarımdan şüphelenerek beni görevden almaya çalışıyor ve kanıt olarak Romano şirketlerindeki hisselerimi gösterebilir. Teknik olarak yasadışı olmasalar bile, bu işletmeler organize suç anlaşmaları konusunda kötü bir üne sahip olan Romano ailesine bağlı. Ağır suçlardan çoğunlukla uzak durdular, ancak bu benim hakkımda pek de olumlu bir tablo çizmiyor."

"Seni dışarıda bırakmaya çalışan kişi... Bütün gece alay eden oydu, değil mi?"

Asher bana kuru bir kahkaha atıyor. Aynı anda hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibiydi. "Evet, şu. Adı René Toussaint. Yönetim kurulu beni görevden alırsa CEO'luğa terfi edeceğini düşünüyor. Adam benim ikramiyemin ve gücümün peşinde ve bunu nasıl elde edeceği umurunda değil. Eğer şirketteki çoğunluk hisselerimi ele geçirebilirse, onları almakta tereddüt etmeyecektir."

"İşten çıkarılmanız için bir neden var mı?"

"Mafya için yasadışı bir şey yaptığıma dair hiçbir kanıt yok, dolayısıyla bana bu açıdan saldıramaz. Yaptığı şey, şirketin refahı için bir tehdit olduğumu kanıtlamak için beni genç, deneyimsiz ve dengesiz olarak resmetmek. Bu baştan sona bir karalama kampanyası. Ben de onun işini zorlaştırmadım. İş dünyasında gencim, bu da beni onlar için otomatik olarak deneyimsiz yapıyor."

O sadece 25 yaşında. Ben bunu sadece başarılarını daha da etkileyici kılan bir şey olarak görürken, René'nin bunu nasıl olumsuz olarak tasvir edebileceğini görebiliyorum.

"Benim istikrarsızlığıma gelince, tüm yönetim kurulu üyelerinin eşleri, çocukları ve evleri var. Onların istikrara bakış açısı bu. Ben bekarım, ailem yok ve çatı katında bir dairede yaşıyorum."

"İşte ben de burada devreye giriyorum," diyorum parçaları birleştirerek. Bir mafya anlaşmazlığından ziyade bir ofis anlaşmazlığına dahil olduğum için bunu halledebilirim.

"Eğer bir nişanım varsa, René geleceği düşünmediğimi, köklerimi salmadığımı iddia edemez."

"Ve bir 'hayalet' olarak, hakkımda hiçbir şey bulamayacaklar." Ona Lucy'nin gerçek adım bile olmadığını söyleme zahmetine girmiyorum. Sanki ben bir suçluyum.

"Aynen öyle. Ivy League'de okuduğun ve hayatının son iki yılını gönüllülük yaparak geçirdiğin gerçeğini de eklersek, neredeyse bir aziz gibisin. Nicole'den bile daha iyi bir adaysın."

Kendime engel olamıyorum. "Neden aday oldu ki zaten?"

"Mantıklı geldi, çünkü düzenli olarak seviştiğim biriydi." Bunu o kadar rahat söylüyor ki gözümü bile kırpmıyorum. "Birkaç kez birlikte etkinliklere katıldık, güzel ve temiz bir sicili var. İnandırıcıydı. Ama sen büyük ikramiyesin. Beni sadece kötü göstermeyeceksin. Beni gerçekten iyi göstereceksin."

Neredeyse iltifatı fark etmeyecektim. Söyleme şekli iltifat değil. Sadece *öyle*.

Bir an sessiz kaldım. "Peki, söyle bana. Neden bu sahte nişanı kabul edeyim?"

"Sakin ol. Başka seçeneğin yok."

Ve tam da onun yanında rahatlamaya başlamışken, böyle bir şey söylüyor. Hayatıma yönelik yaklaşan tehdidi hatırlattığı için neredeyse şükredecektim. Kendimi rahat bırakıyordum, ki bu benim ölümüm olabilirdi.

Ona dönüp ciddi bir bakış attım, hayatıma yönelik bu tehdidi mümkünse durdurmam gerektiğinin farkındaydım. "Bu doğru değil. Her an, her saniye seni ele verecek güce sahibim. Beni bunu yapmaktan alıkoyan ne?"

"Ben tehlikeli bir adamım."

"Bu doğru olabilir, ama bana zarar vereceğini sanmıyorum." "Hayır mı?" Eğleniyor. Yüzünden okunuyor. "Hayır."

Bugün erken saatlerde söylediği sözleri hatırlıyorum.

Sen masumsun. Yanlış adım attın ama hala masumsun.

Onunla daha fazla zaman geçirdikten sonra, şimdi ona her zamankinden daha fazla inanıyorum. Belki de gerçekten çizdiği bir çizgi, sahip olduğu bir ahlaki davranış kuralı vardır. Gerçekten hayatımı bir belki için riske atmaya istekli miyim?

Sonraki sözlerimi dikkatlice düşündüm. "Bana zarar vermeyeceksin. Daha iyi alternatifler varken olmaz. Sen bir iş adamısın, o yüzden bunu bana sat. İsteyerek kabul etmem için beni ikna et."

Ona borçlu olduğumdan ve iş çoktan bittiğinden, zihinsel olarak kendimi onun nişanlısı gibi davranmaya adadım, ama bunu bilmesine gerek yok. Nasıl olsa onun sahte nişanlısı olacaksam, bundan bir çıkarım da olabilir diye düşündüm. Bir fırsat gördüğümde anlarım.

Kırmızı ışıkta arabayı durduruyor ve dönüp bana bakıyor, gözleri değer biçiyor. Onlarda ne gördüğümü anlamıyorum. Bu... *hayranlık* mı?

"Şartlarımızı yeniden görüşmeye mi çalışıyorsunuz Bayan Ives?" Buz mavisi gözlerinde bir eğlence var.

Aimee'nin ders kitaplarından birinden ders alarak başımı sallıyorum ve yüzümü temizliyorum - bir iş toplantısına duygularla girilmez. "Bana kalırsa, daha pazarlığa bile başlamadık."

Işık yeşile dönüyor ve Asher'in sağa dönmesini izliyorum. Bir binanın garajına giriyoruz. Yeraltına inmeden önce sokağın adına bir göz atıyorum. Wilton'dan sadece bir blok ötede, yürüme mesafesinde olduğumuzu öğrenince çok şaşıyorum.

Asher'in evi ana kampüse Vaserley Hall'dan bile daha yakın. Sabahları daha geç uyanabileceğim ve-... Cümlemi bitirmeden kendimi yakalıyorum. Daha taşınmayı bile kabul etmedim ama şimdiden planlar yapıyorum.

Asher yarasa arabasını garajın derinliklerine doğru sürerken sessizim. Başka bir garaj kapısı görüyorum ve o bir düğmeye bastığında kapı kalkıyor. Kaşlarım

Asansör de var. Garaj içinde özel bir garajı var. Tabii ki var. Boş arabaların yanına park ediyor ve motoru kapatıyor. Araçtan inmek yerine koltuğunu biraz daha geriye yaslayıp bana bakıyor.

"Bana ters köşe yapıyorsun," diyor, gözleri ilgi ve takdire benzer bir şeyle parlıyor.

Sözsüz övgüsü karşısında titreyen aptal kelebekleri bastırarak yerimde duruyorum. "Ben sadece adil bir anlaşma yapmaya çalışıyorum."

Onu inceliyorum, konuşmasını, bana yanlış mı yoksa doğru bir hamle mi yaptığımı söylemesini bekliyorum. Yüzünden geçen sayısız duyguyu izlerken, orada olduklarını fark ettiğimde şok oldum. Onun soğuk, bir katil olduğunu sanıyordum ama bugün Rogue'a adım attığımdan beri, şehrin onu resmettiği gibi acımasız bir katil değilmiş.

"Gerçekten birini öldürdün mü?" Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor. Ağzımı kapatıyorum, filtre eksikliğimden dehşete düşüyorum. "Öyle demek istemedim."

Bana bakıyor, yüzümdeki korkuyu inceliyor. Sonunda konuştuğunda, söyledikleri karşısında şaşkına dönüyorum.

"Bir süredir değil."

Titreyen ellerime uzanıyor ve onları ağzımın üzerindeki konumlarından kaldırıp kucağıma geri koyarken kalbimin durmasına neden oluyor. Hemen ardından bırakıyor ama gözleri benimkilerde kalıyor.

"Yapma bunu," diyor. "Böyle uysal, küçük bir kız olma. Bana meydan okuyan bir kadın ol. Nişanlanmak istediğim kişi o. Beni gördüğünde titreyen, sinmiş küçük bir kıza ihtiyacım yok. Senin olduğunu bildiğim güçlü kadına ihtiyacım var. Bir fırsat gören ve onu değerlendiren. Adil bir takas talep ederek masaları tersine çeviren... Tek istediği sikimi dar duvarlarının derinliklerine sokmamken beni test edecek kadar zeki olan."

Keskin bir nefes çekiyorum, kesinlikle mecbur kalana kadar nefesimi veremiyorum.

Sikimi içine sok.

Sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor - dürüstlük, şefkat ve kabalık hepsi bir arada, kalbimin hızlanmasına ve yüzümün kızarmasına neden oluyor. Tarif ettiği bu kız...

Bu ben değilim, değil mi?

Yine de onun gibi olmak istiyorum. Onun da bunu istemesi beni şaşırttı. Yine de görüldüğünden daha zor. O böyleyken, dürüst ve açıkken, onun bu tarafıyla yaşadıklarımı diğer tarafıyla bağdaştırmak imkansız.

Beni kampüste duvara yapıştırdı ve derslerime kadar takip etti, duygularımla ve korkumla oynadı.

Bu efsanelerdeki Asher Black. Bir gecede rakip bir ailenin bir düzineden fazla üyesine suikast düzenlediği söylenen kişi. Benden daha güçlü olmamı isteyen bu Asher, bana katil alter egosundan bile daha yabancı. Hangi yönünü bekleyeceğimi bilemiyorum ve onunla ilgili düelloya dönüşen algılarıma uyum sağlamak bana kamçı etkisi yapıyor.

Korkulu mu yoksa korkusuz mu olacağımı bilemiyorum, bu yüzden kendi hayranlığıma layık bir kadın olmaya çalışıyorum. Güçlü. Sinirlerimi silkeleyip yerine cesaretimi koyuyorum - o istediği için değil, güçlü olabilecekken zayıf olmaktan bıktığım için.

Yüzündeki memnuniyeti görmezden gelerek dönüp onunla göz göze geliyorum. "Bu maskaralığı neden kabul edeyim ki?"

Tavrımdaki değişikliği kolayca kabul ediyor ve ses tonunu seksi, baskın bir toplantı odası sesine dönüştürüyor. "Mali durumunu ve burs durumunu gördüm. Okul ücretini ödeyecek kadar paran var ama yurttan kalmaya devam edemezsin. Kahve dükkânındaki işin kitaplarını ve biraz da kiranı ödemeye yetiyor ama Vaserley'de kiralar artınca ne olacak? Artacak da. Her yıl artıyor."

"Şehirdeki işlere bakıyordum."

"Ve giriş seviyesindeki bir yaz işinde kazanacağın tüm para kirana gidecek. Okul başladığında tükenmiş olacaksın. Bu boktan bir plan ve sen de bunu biliyorsun."

"Yurttan ayrılıp ucuz bir daire bulabilirim," diye itiraz ediyorum.

"Kampüse yakın bir yerde, çünkü beş bin dolardan daha ucuz bir şey yok. Bu bölgede bir ay. Burası New York'un en iyi gayrimenkulü. Sadece bir stüdyo dairede yaşamak için gerçekten bu kadar çok çalışmak istiyor musun?" Baştan çıkarıcı bir sükûnete kavuşana kadar sesini yumuşatıyor. "*Benim yanıma taşın, Lucy.*"

Tanrım, adımla söyleme şekli ninni gibi. Kararlılığım üzerinde harikalar yaratmasından nefret ediyorum. O gerçekten de mükemmel bir avcı, aldatıcı güzellikte bir pakete sarılmış bir tehlike. Ama ben daha iyisini bilecek kadar akıllıyım. Kendi iyiliğim için öyle olmalıyım.

"Dönemin geri kalanı için kirayı zaten ödedim," diyorum zayıf bir sesle.

"Bana kira kontratını gönder, sana parayı iade edeyim. Ben aşınayım emlak hukuku ile."

Tabii ki öyle.

"Peki ya Aimee?" Son kozumu oynayarak soruyorum.

"Yurtta kendi odası olacak. Güzel bir anlaşma." "Ta ki anlaşamayacağı bir yabancı taşınana kadar."

"Okul yılı başladıktan sonra mı? Bu neredeyse hiç olmaz ve sen de bunu biliyorsun."

"Ama... Seni tanımıyorum bile. Mafyayla bağlantın var."

"Bir süredir Romano ailesinin yasadışı işlerine bulaşmadım ve bulaştığımda da kadınlara asla zarar vermedim."

Ben ona inanıyorum. İnternet araştırmalarım onun sözlerini destekliyor ve şimdi ona baktığımda samimiyetine inanmadan edemiyorum. Kimse bu kadar iyi bir aktör olamaz. Leonardo DiCaprio bile bu kadar inandırıcı yalan söyleyemez. Bunu kabul ediyorum ve ben tanışabileceğiniz en büyük DiCaprio'yum.

Artık boşa kürek çekiyorum. "Hizmetlerim karşılığında bana para verebilirsin." İrkildim. Lanet bir fahişe gibi konuşuyorum.

Neyse ki imalarımı görmezden geliyor. "Herhangi bir nakit veya elektronik para alışverişi, René'nin şüphesiz gerçekleştireceği mali geçmiş kontrolünde görünme riskini taşır. Yapabileceğim şey, şüphe çekmeyecek bir şekilde seni bazı düzenli harcamalardan kurtarmak. Benim yanıma taşınırsanız, kaşlarınızı kaldırmadan kiradan on binlerce dolar tasarruf edersiniz. Ayrıca size market alışverişi de sağlayabilirim, bu da yıl boyunca 12.000 dolar daha tasarruf etmenizi sağlar."

Şaşkın bir kahkaha attım. Bakkaliye için yılda 12,000 dolar mı? Bir kişi için mi? Altın mı yiyor?

Alaycı kahkahalarımı duymazdan geliyor. "Mezun olduğunda bir işe ihtiyacın olacak. Sana bir tavsiye mektubu yazabilirim. Çok uluslu bir şirketin CEO'su olarak, bunun çok büyük bir ağırlığı olacaktır."

İç çekiyorum. Ben bile bunun kabul edilmeyecek kadar iyi bir anlaşma olduğunu biliyorum. Çalışmak ve kira için endişelenmek yerine derslerime odaklanabilirim. Ve iş bulma zamanı geldiğinde, şehrin en güçlü adamlarından birinden bir tavsiye mektubum olacak. Birkaç dakika daha sessiz kalıyorum, kabul etmemek için daha fazla neden düşünmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

Yüzüme bakıyor ve başını sallıyor.

"Güzel." Karar verildi.

Asher Black'in yanına taşınmayı resmen kabul ettim.

Onuncu Bölüm

*Cesaret, ayağa kalkmak
ve konuşmak için
gereken şeydir.
Cesaret aynı zamanda
oturup dinlemek için
gereken şeydir.*
Winston Churchill

Asher'in garajında bir **sürü** araba var. Hepsinin ona ait olduğunu düşünemiyorum, özellikle de bazıları birbirinin karbon kopyası olduğu için. Asher beni araba kuyruğunun yanından geçirip özel garajında bulunan asansöre götürüyor. Bizi doğruca çatı katına çıkarıyor.

Arka planda asansör müziği yerine haberlerin çaldığını görünce çok etkilendim. Çünkü *Mad Money* bölümünün tekrarında sunucu, Black Enterprise'in, Wilton'daki derslerim sayesinde çalışmalarını yakından bildiğim bir ilaç şirketi olan IlluminaGen'i satın alacağı söylentisini tartışıyor.

Asher'a dönüp sorgulayan bir kaş kaldırıyorum. O da sırtıyor. "Bu konuda bir şey söyleyemem."

"Nişanlına bile mi?" diye takılırken dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. Sırıtış dudaklarımdan kayıp gidiyor.

Bu da neydi böyle?

Yüzü ciddileşiyor. "Hey. Tereddüt etme, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama asansör kapıları açıldığında hâlâ kaşlarım çatıktı. Asansör, içinde tek bir kapı olan bir koridora çıkıyor, dairesinin girişine. İçeri girdikten sonra Asher bana ana alanı gezdirirken hayretler içinde kalıyorum.

Mutfak geniş, temiz ve parlak, son teknoloji ürünü ekipmanlarla donatılmış. Çatı katı açık bir kat planına sahip, bu yüzden mutfak, oturma odasını ve yemek alanını aynı anda görebiliyorum. Bu da zaten büyük olan alanı daha da büyütüyor.

Bu kadar geniş alan New York'ta neredeyse hiç duyulmamıştır.

"Her yer kurşun ve ses geçirmez. Her odada bir panik düğmesi var."

Mutfaktakini işaret ediyor.

dolaplar. "Eğer basarsan, korumalarım içeri girer." Açılan gözlerime, "Merak etme. Bu sadece bir önlem. Ailelerden herhangi biriyle ilişkisi olan hiç kimse benim peşime düşmeye cesaret edemez. Bu artık sadece şirket casusluğuna karşı bir koruma."

Söylediklerinin yarısını bile idrak edemesem de aptalca başımı sallıyorum. Mekânın ihtişamı ve "casusluk", "kurşun" ve "panik" gibi dehşet verici kelimeler beni çok etkiliyor. Birinci kattaki geniş koridoru görmezden gelen Asher beni sarmal bir merdivenden çıkarıp doğrudan bir yatak odasına götürüyor. Büyük, en az 800 metre kare.

Buranın misafir odası olması mümkün değil ama her ihtimale karşı soruyorum. "Burası benim için misafir odası mı?"

Asher başını sallıyor. "Burası benim yatak odam. Ana yatak odası."

Yatak odasında durmak gerçeküstü. Bir oturma odası, uyumak için başka bir odaya açılıyor, sadece bir okul otobüsü genişliğinde bir kemerle ayrılmış. Odanın ana bölümünde, ortada bir yatak ve büyük bir düz ekran televizyon seti var. Yatak, ipeksi siyah çarşaf, siyah kuş tüyü yorgan ve dekoratif kırmızı bir battaniye ile kaplı dev bir Alaska kralı.

Çatı katının geri kalanı gibi zemin de koyu renk parke kaplı. Şık bir gömme dolaba açılan bir kapı ve devasa bir ebeveyn banyosunun girişi olarak hizmet veren başka bir kapısız kemer var.

Mekânın büyüklüğü ve zenginliği karşısında hayrete düştüm. Misafir odamın neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum. "Bana odamı gösterebilir misiniz?" diye soruyorum.

Asher kollarını açıyor, sanki buraya kadarmış gibi bir işaret yapıyor. Kaşlarımı çattım. "Bana Usta'yı mı veriyorsun?"

"Usta'yı paylaşıyoruz."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır. Hayatta olmaz." Asher omuz silkiyor. "Her zaman kanepeyi alabilirsin."

"Sana iyilik yapan benim. Kanepeyi almayacağım. Yatağı alacağım."

Tekrar omuz silkiyor. "Devam et."

Başımı salladım, tatmin olmuştum. Onu orada bırakıp yatmaya hazırlanmak için dolaba giriyorum. Yurt odamın iki katı büyüklüğünde ve kolayca üst düzey bir erkek giyim butiğiyle karıştırılabilir. Bu savurganlığa inanamayarak başımı sallıyorum. Yumuşak pamuklu bir tişört aldıktan sonra, onu yanıma alıp

Banyoda, takım elbisesini değiştirmeye giderken yanımdan geçen Asher'ı bilerek görmezden geliyorum.

Evin geri kalanı gibi banyo da beyaz Carrera mermer döşemesi ve siyah modern dolaplarıyla pahalı görünüyor. Kendi küçük odasında bir tuvalet var. Gri mermerle kaplı ayaklı duş, odadan cam bir kapıyla ayrılıyor. İçinde bir bank ve birden fazla şelale tarzı duş başlığı var. Duşun yanında beş kişilik beyaz, jetli bir küvet var.

Tuvalete gidiyorum. Daha sonra ellerimi yıkıyorum ve lavabonun altındaki çekmeceyi açıp içinde açılmamış bir diş fırçası buluyorum. Onunla dişlerimi fıralıyorum, yüzümü rimel ve kirden arındırıyorum ve hızlı bir duş almaya karar veriyorum. Sevgili LBD'mi çamaşır sepetine attıktan sonra. İç amaşırlarıma bakıyorum ve giyecek temiz külotum olmadığını fark ediyorum. Benimkiler dans pisti olayı yüzünden kirlenmişti. Ne kadar sırlısklam olduklarını hatırladım ve yüzümü buruşturdum.

İğrenç.

Onlarla uyuyamayacağım. İç çamaşırlarını da sepete atıyorum. Ardından, Aimee'ye güvende olduğumu bildiren bir mesaj göndermeyi hatırladıktan sonra telefonumu tezgâhın üzerine koyuyorum.

Lucy: Asher'ın evinde, sağ salim. Bu gece dikkatli olun! Yakında görüşürüz.

Ve bir korkak olduğum için, o bana mesaj atmadan önce telefonumu kapatıyorum. Yarın cevaplamaya iznim olup olmadığını bilmediğim milyonlarca soruyla uyanacağımı biliyorum. Bu anlaşmanın parametreleri hakkında Asher'la daha sonra konuşmam gerekecek. Hâlâ gizlilik anlaşması da imzalamadım.

Duşumu bitirdiğimde, Asher'ın yumuşak tişörtünü çıplak vücuduma ekiştirmekten başka çarem kalmıyor. Altımda inanılmaz derecede çıplak hissediyorum. Başka bir erkeğin tişörtünü giymek yeterince samimi, özellikle de sütyen ya da külot giymediğim gerçeği göz önüne alındığında. Tişörtün Asher'a ait olduğunu ve onun da yakınlarda, aynı çatı katında bir yerde olduğunu bilmek yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Saçımı kuruttuktan sonra yatak odasına tekrar girdiğimde Asher'ı yatakta görünce korkuyorum. Üstsüzdü ve üzerinde sadece siyah bir Calvin Klein boxer külot vardı.

Gözlerimi kaçırıyorum. "Yatağı benim alacağım konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Ona dönüp baktığımda omuz silkiyor ama gözleri vücudumdaki gömleğine odaklanmış durumda.

"Kimse sizi durduramaz" diyor.

"Ama..."

"Saçmalama. Burada ne kadar kalacağını kim bilebilir? Kendi lanet evimde süresiz olarak bir kanepede yatacak değilim."

"Burası çok büyük! Yaklaşık 10.000 metrekare falan olmalı!"

"Yirmi."

Çenem düştü. "Yirmi bin metre kare ve benim için bir misafir odası bile hazırlayamıyor musunuz?"

"Sadece on yatak odalı bir ev," diyor zengin herif.

Her parmağını görsel bir sayımla işaretliyor.

Tek parmak.

"Efendim." İki.

"Ofis." Üç.

"Kütüphane." Dört.

"Cephanelik."

Beş. "Atış poligonu." Altı.

"Tiyatro odası." Yedi.

"Güvenlik odası."

Şimdi on parmağını da kaldırıyor. "Ve geri kalanlar birleştirildi ve kişisel bir spor salonuna dönüştürüldü."

Buna inanamıyorum. Adamın New York'taki dairesinde atış poligonu, cephanelik, spor salonu, tiyatro salonu, kütüphane, güvenlik odası ve ofisi mi var? Parası olduğunu biliyorum ama bu çılgınlık.

"İstedğin odada uyuyabilirsin ama bu yatak ve kanepenin en iyi seçeneklerin olduğunu garanti edebilirim" diye devam ediyor.

İnledim. Kim bilir ne kadar süre kanepede uyuyacağım. Asher'la birlikte yatakta uyumaya alışmaya başlayabilirim. Uzun, abartılı bir iç çekişle yatağın boş tarafına doğru ilerliyorum. Yanından geçerken gözlerini devirdiğini fark ediyorum. Benim yanımda bunu çok yapıyor gibi görünüyor.

Asher yatağa dönmeden önce dişlerini fırçalamaya ve duş almaya gidiyor. O yatağa yerleştiğinde, ben burada ne kadar kalacak olursam olayım aynı yatakta yatacağımız gerçeğine hâlâ alışamamıştım.

Boş havaya doğru "Işıklar" diye emrediyor ve bir anda karanlığa gömülüyoruz.

Yatağın tam kenarına gelene kadar kayıyorum. Alaskan King olduğu için Asher'la aramda oldukça geniş bir alan var ama yeterli gelmiyor. Bu şekilde uyuyamam.

Kanepede uyuyakalmayı düşünürken Asher iç çekip bana doğru kayıyor. Güçlü bir kolla bana sarılırken gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum.

ve beni kendine doğru çekiyor. Vücudunu benimkinin içine sokuyor, bizi o Büyük Kaşık, ben de Küçük Kaşık olacak şekilde konumlandırıyor.

Şimdi, kaslı ön kısmı sırtıma yaslanmışken ve nefesini omzumda hissederken, gerçekten uyuyamıyorum. Asher'ın gömleğinin altında hiçbir şey giymediğimin daha da farkındayım. Asher bedenimi sıkıp oturmadan önce bir süre öyle kalıyoruz.

Şaşırtıcı derecede centilmence bir hareketle, bir yastık ve fazladan bir battaniye alıp yere yerleşti. Saniyeler içinde ışık gibi söndü ve beni merak içinde bıraktı.

Bu da neydi böyle?

Uyandığımda hava hâlâ nispeten karanlıktı. Karartma perdeleri çekili olmasına rağmen, duvardan duvara pencerenin açıkta kalan kenarının altından parlak bir ışığın sızdığını görüyorum. Komodinin üzerindeki saate baktığımda saatin öğleden sonra biri biraz geçtiğini görüyorum. Dün gece geç saatlere kadar uyuduktan sonra hâlâ yorgunum ama bu, Koridor Olayı'ndan bu yana aldığım en iyi uyku.

Asher odaya girdiğinde dirseklerimin üzerinde biraz yükseliyorum. Takım elbise giymiş ve elinde güzel siyah bir kutu var. Etrafında karmaşık bir şekilde bağlanmış bir fiyonk var.

Komodinin üzerine koyup gitmeye başladığında, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Kapıya doğru giderken bir an duraksıyor. "İş."

Başımı salladım ve cevap verme zahmetine girmeden tekrar uzandım. Çünkü, gerçekten mi? Cumartesi günü kim çalışır ki? Şu anda o kadar yorgunum ki çalışmayı düşünemiyorum bile. Uykumun bedenimi ele geçirmesine izin veriyorum, beni bir başka derin, rüyasız uykuya daldırıyor.

Tekrar uyandığımda ev bomboştur. Komodinin üzerinde, Asher'ın daha önce bıraktığı kutuya iliştilmiş bir not var.

İşte. Akşam yemeği 6'da. Bunu giy.

İmzalı değil ama notun Asher'dan geldiği belli. Kutunun içinde ipeksi, zümrüt yeşili bir gece elbisesi var. Gideceğimiz yerin lüks bir yer olduğunu varsayabiliriz. Saate bakınca hazırlanmak için bir saatim olduğunu görüyorum.

Son zamanlarda pek iyi uyuyamadığım için akşam 5'e kadar uyumama şaşırmadım,

Ama artık Asher'ın bana zarar veremeyecek kadar çok ihtiyacı olduğunu bildiğimden, kaçırdığım birçok saati telafi etmek için sabırsızlanıyorum.

Elbisemi giyip gitmeye hazır olduğumda Asher içeri giriyor. Güzellik ürünlerim yanımda olmadığı için yüzüm makyajsız ama banyo çekmecelerinden birinde bulduğum birkaç saç bağı ve toka ile saçlarımı zarif bir şekilde toplayabildim. Bunların kime ait olduğunu düşünmedim bile.

İğrenç.

Asher içeri girdiğinden beri başını kaldırıp bana bakmadı ama varlığımın farkında olduğunu biliyorum. Onu soyunurken izlerken gözlerimi çıplak göğsünden ayıramadığım için rahatsız bir şekilde kayıyorum. Pantolonunu bacaklarından aşağı sıyırıp gergin, kaslı kalçalarını ortaya çıkardığında, lacivert Calvin Klein boxer külotuyla kaplı paketine odaklanıyorum.

Asher'ı arzulamayı bırakmadım. Bu aptalca, biliyorum ve onun kim olduğunu hatırlamam iyi olacak. Ama çekici bir adam önümde iç çamaşırından başka bir şey giymeden duruyorsa, bakarım. Bakmamak mümkün değil. Ben rahibe değilim. Bir rahibenin gömleksiz bir Asher'dan gözlerini kaçırabileceğinden şüpheliyim.

Boğazımı temizliyorum. "Nerede yemek yiyeceğiz?"

Bana baktığında, gözleri topuklu ayak parmaklarımdan başlayarak vücudumda yavaş bir iz bırakıyor, elbisemin cüretkâr yırtmacının altındaki açıkta kalan tene doğru ilerliyor ve sonunda elbiseden dışarı taşan göğüs dekoltemin bol kabarıklıklarına ulaşıyor. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, bu şehvetin karşılıklı olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmıyor. Bana onunla tanıştığım ilk gece attığı bakışın aynısını atıyor.

İçgüdüsel bir geri adım atarak kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "L'oscurità."

L'oscurità, TriBeCa'da bir yıldan uzun bir bekleme listesi olan şık bir İtalyan restoranı. Bunu biliyorum çünkü Minka bir keresinde yaşlı bir hedge fonu adamıyla randevuya gittikten sonra koridorda durup ne kadar özel bir yer olduğunu anlatıp durmuştu. Böyle süslü bir yerde akşam yemeği için sofra adabına sahip olduğumdan emin değilim.

Benim tereddütlü bakışım üzerine Asher, "Endişelenme. Sadece ailemle yemek yiyeceğiz. Bunu aramızdaki pürüzleri gidermek için bir deneme olarak düşün."

Başımı sallıyorum, ama şimdi içimde daha da büyük bir dehşet var...

Ailesiyle mi tanışacağım?!

Bu daha kötü!

"Ailen bunun sahte olduğunu biliyor mu?" Aramızda ileri geri hareketler yapıyorum.

Başını sallıyor. "*Her şeyi* biliyorlar." Her şeyi mi?!

Asher'ın parmaklarının içimde olduğu, dudaklarının klitorisimi emdiği anılar içime doluyor. O gece sokakta olanları bilmemelerini umarak irkiliyorum.

On Birinci Bölüm

*Biri tarafından
derinden sevmek
size güç verir, birini
derinden sevmek ise
Cesaretin.*

Lao Zi

Restorana **giden yol** kısa. Çatı katındaki binanın yeraltı özel garajından doğrudan restoranın binasının yeraltı garajına gidiyoruz. New York havasını hiç solumadım bile.

Asher bana kapıyı açıyor ve gururla reddettiğim elini uzatıyor.

Ben 21st yüzyıl kadınıyım, lanet olsun. Kendimi arabadan çıkarabilirim. Onun eli yerine, kalkmama yardım etmesi için kapıyı kullanıyorum ve yanlışlıkla kapı kolunun yanındaki düğmelerden birine basıyorum. Bu olur olmaz, tekerlekler kapının altından fırlıyor.

Bu tuhaf manzara karşısında gözlerim açılıyor. "Arabanın tekerlekleri mi çıktı?!" "Çatışma sırasında arabanın durması ihtimaline karşı oradalar."

Beni görmezden geliyor.

keskin bir nefes alma. Kendimi savunmam gerekirse, bir çatışmadan korunmaya ihtiyaç duyma fikri o kadar yabancı ki, tuhaf geliyor. "Kapı menteşelerinden çıkarılabilir ve daha güvenli bir yere giderken kurşun geçirmez kapının arkasına saklanabiliriz. Tekerlekler var, böylece kapıyı taşımak zorunda kalmayız."

Bu.. dahice.

Ama aynı zamanda

saçma.

Çatışma mı?!

Asher düğmeye tekrar basıyor ve tekerlekler yavaşça arabanın kapısına doğru geri kayıyor. Kolunu bana uzatıyor ve ben de elimi dirseğinin kıvrımına koyuyorum, eğer yardımını tekrar kabul etmezsem ondan da bir şey çıkabileceğinden endişeleniyorum. Şakaklarından boynuzlar ya da şeytan kuyruğu gibi.

Asher'a "Bay Black", bana da "Bayan Ives" diye hitap eden şef garson bizi tanıştırmaya gerek duymadan restorana götürüyor. Nasıl da

adımı biliyor, hiçbir fikrim yok. Bizi özel yeraltı garajından özel bir odaya götürüyor. Şehir arabasının ön koltuğunda bize eşlik eden Asher'in korumaları, biri dışarıda biri içeride olmak üzere kapıda yerlerini alıyorlar.

Odaya bakıyorum. Büyük bir oda, ama içinde sadece bir masa var, dört yer takımı yapılmış süslü, oval bir masa. Bir duvarda, tüm duvarı boydan boya kaplayan bir cam var. Diğer tarafta ise mutfak var ama camın tek yönlü olduğunu varsayıyorum çünkü mutfak personeli bizim diğer tarafta olduğumuzu fark etmemiş gibi görünüyor.

Rogue-Bastian'daki ilk gecemdeki adamı görünce şok oldum.

-Orada, baş aşçıya benzeyen biriyle konuşuyor.

Asher'in gözleri görüş alanımı takip ediyor. "O benim menajerim."

Müdürüm.

Patron.

Zihnim her şeyi çabucak bir araya getiriyor.

Asher L'oscurità'nın sahibi. Bastian müdürü. Bastian onun için böyle çalışıyor.

Yan yana oturduğumuzda garsonlar geliyor ve siparişlerimizi almadan bize şarap dolduruyorlar. Onlar gittikten sonra Bastian, muhtemelen kırklı yaşlarının sonunda olan yaşlı bir adamla birlikte odaya giriyor. İki de takım elbise giymiş, kendinden emin bir vücut diliyle içeri giriyorlar. Asher ailesiyle buluşacağımızı söyledi ama ne Bastian'ın ne de adamın Asher'a benzediğini fark ediyorum.

Asher ayağa kalkar ve adama sıkıca sarılır. Cidden.

Birbirlerinden uzaklaştıklarında Asher, "Nasılsın Vince?" diye sorar. "İşler iyi. Şikayet edemem." Vince gözlerini bana çeviriyor ve ı ışık yanıyor. "Sen Lucy olmalısın. Benim adım Vincent ama bana Vince ya da Vinny diyebilirsiniz."

Başımı sallayıp elini sıkılamak için hamle yapıyorum ama o da beni kucaklıyor. Telaşla, zayıf da olsa karşılık veriyorum. Hepimiz oturduğumuzda, üç adamın arasına bakıyorum.

Meraklı görünüyor olmalıyım çünkü Vince gülüyor ve "Kan bağı yok canım," diyor.

Bastian alay ediyor. "Evet, o çirkin suratla hiçbir şekilde akrabalığım yok."

Asher'in "çirkin" yüzünde gerçek bir gülümseme beliriyor. "Aksini söyleyen birkaç eski kız arkadaşını hatırlayabiliyorum."

Bekle.

Geri çekil.

Şaka mı yaptı? Asher

sadece şaka yaptı. Bu çok garip.

Neden normalmiş gibi davranıyorlar?

Kesinlikle garip, değil mi?

Mafya katilleri şaka yapmazlar... Karanlık odalarda tek başlarına oturup kara kara düşünürler ve öldürdükleri kişiler arasında klasik müzik dinlerler.

Vince şaşkınlığımı görmezden gelerek içtenlikle gülüyor ve bana şöyle diyor: "Her şey böyle başladı. Bastian ve Asher aynı genç bayanla çıkıyorlardı, a-"

Bastian sırtarak, "*Kadın falan* değildi," derken Asher homurdanarak, "Çıkmıyorduk. Sevişiyorduk."

Bastian'ın gözleri kısılır. "Evet, evet. Kendini bir bok sanıyorsun Ash. Biliyoruz."

Vince ikisini de görmezden gelir. "Bastian Asher'ı öğrenir ve onunla yüzleşmeye gider."

"Ve ben onu mahvettim," diye bitiriyor Asher. "Onun da beyzbol sopası vardı." "Benim üç erkek kardeşim var - Elias, Gio ve Frankie," diyor Vince.

Ben hala. Frankie Romano ailesinin başı, bu da Vince'in sadece bir Romano değil, aynı zamanda yüksek rütbeli bir üye olduğu anlamına geliyor. Aslında mafya kraliyet ailesiyle yemek yiyorum... ve korkmuyorum bile.

Şu anda ne kadar belalıyım?

"Bastian Gio'nun oğlu, bu da onu benim yeğenim yapar. Bastian yeğenim olduğu için Asher'la bizzat ilgilenmek üzere gönderildim. Bulduğum şeyi beklemiyordum. Doğal olarak, Bastian yalan söyledi ve bize daha büyük biri tarafından dövüldüğünü söyledi, ancak o sırada Asher sadece bir çocuktü. 15 yaşında bir çocuk, Bastian'dan neredeyse beş yaş küçük. Ben de ona baktım ve dedim ki-"

"Ayakkabıların nerede, evlat?" Asher bitirir.

"Ve Asher dedi ki-"

"Bende hiç yok." "Ve ben dedim ki-"

"Gidip sana biraz alalım."

Asher'in yüzünde bir sevgi ifadesi var. O kadar savunmasız ki, beni tamamen şaşırttı. Onunla tanıştığım andan beri zayıf yönlerini arıyordum ve işte karşımda ve hiç beklemediğim bir şey...

Asher birini *seviyor*.

Bu adama duyduğu sevgi, üzerinde yürüdüğüm zemin ve oturduğum sandalye kadar elle tutulur. Bu onun şimdiye kadar gördüğüm en büyük zayıflığı, bana gösterdiği en savunmasız yanı. Hiç zayıf noktası olduğunu düşünmemiştim bile. Neredeyse aramaktan vazgeçiyordum.

Bunu kendi yararına nasıl kullanabileceğimi merak ettiğim için utanıyorum. Her zamanki gibi sezgileri kuvvetli olan Asher gözlerini bana dikeyor ve eğiliyor,

Kulağıma usulca fısıldadı, "Aşkımı bir zayıflık sanma Lucy. Bu aşk on sekiz yaşındaki bir çocuğu acımasız bir katile dönüştürecek kadar güçlüydü. Uyarımı dikkate al. Sevdiklerim için yapmayacağım şey yoktur."

Sözleri üzerine sertçe geri çekildim ve bu sırada sandalyemi hızla biraz yana kaydırdım.

... on sekiz yaşındaki bir çocuğu acımasız bir katile dönüştürecek kadar güçlü.

Asher on sekiz yaşındayken, Andretti ailesinin üyeleri tarafından saldırıya uğradıklarında bir Romano *caporegime* ile birlikte yaşıdığına dair bir söylenti var. Bu olay bölge savaşları sırasında olmuş ve Andretti ailesi *kaptanı* öldürmeleri için iki düzine adam göndermiş, ki bu Vince olmalı.

Vince'in muhafızları ve Andretti askerleri arasında çıkan çatışmanın ardından, bir düzineden fazla Andretti askeri hayatta kaldı. Kazandıklarını, Vince'in onların olduğunu düşünüyorlardı. Asher'ın orada yaşığını bilmiyorlardı. Onun için hazır değillerdi. Belki de hiç hazır olamadılar. Hepsini öldürdü ve sonra Andretti *kaptanlarından* birinin evine sızarak Vince'e yapmaya çalıştıkları şeyi yaptı.

Sadece o başardı, bir Andretti *kaptanını* ve düzinelerce adamını öldürdü. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Sevdiklerim için yapmayacağım şey yoktur.

Yaşıdığım sürece onun uyarısını hatırlayacağım. Yanılmışım. Onun sevgisi bir zayıflık değil. Bu onun en büyük gücü.

Vince bilgili gözlerini bana çevirerek, "Asher benim oğlum gibidir. Onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra evime taşındı ve Wilton'a gittiğinde bile orada yaşıadı."

Bastian'ın yüzü hırıltıya dönüşüp, "Evet ve onun boktan 'ebeveynleri' para kazanmaya başlayana kadar gittiğini fark etmediler bile ve paydan bir parça istediler," dediğinde, onun da Asher'ı sevdiğini anlıyorum.

O ana kadar aşkı bilmiyordum. Belki de aşkı hiç hissetmediğim için bir zayıflık olarak düşündüm. Gördüğüm tek ilişki, sahip olduğum sonsuz sayıda bakıcı aile tarafından bozulmuş, iğrenç, parazit ve uçucu parodilerdi. Şimdiye kadar sevmenin ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Bu... bu üçünün birbirlerine bakışları, etkileşimleri ve birbirlerine davranışları...

Büyülü bir şey.

Bu şimdiye kadar tanık olduğum en güçlü şey.

Ve bunu kendim için istiyorum.

Çok kötü.

On İkinci Bölüm

*Cesaret, neyden
korkmayacağını
bilmektir.
Platon*

Bir kadın sesiyle **uyandım**. Kızgın ve çatışmacı bir ses. Bu dramaya kesinlikle dahil olmak istemiyorum, bu yüzden gözlerimi kapalı tutuyorum ve hala uyuyormuş gibi davranarak eşit nefes alıyorum.

"O neden burada?" Ses tiz ve öfkeli.

Asher iç geçirir. "Bunu tekrar açıklamayacağım Monica. Sen benim için çalışıyorsun, tam tersi değil. Seninle bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamalıyım."

"Ama-"

"Beni kızdırıyorsun. Kes şunu."

Bir an sessiz kaldı. "İyi ama hoşuma gitmiyor." "Not edildi," diyor Asher kuru bir sesle. "İstedğim şey sende mi?"

Monica adındaki kadın, "Al," demeden önce bir çantanın, muhtemelen bir cüzdanın karıştırıldığını duyuyorum.

"Teşekkür ederim, Monica. Artık çıkabilirsiniz."

Bu bir kovulma ve onun gittiğini duyduğumda bedenim rahatlıyor. Asher yatağa yaklaşıp yanıma bir şey atarken ayak sesleri ürkütücü derecede sessiz. Ağır bir şey.

"İşte," diyor.

Bir gözümü yavaşça açıyorum, yeni uyanmış gibi yapıyorum. Benim tiyatroculuğuma gözlerini deviriyor.

"Uyanık olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

Bana cevap vermiyor ve ben de tekrar sorma zahmetine girmiyorum. Onun iş bitirici olduğu zamanları unutmadım. Süper ninja yetenekleriyle muhtemelen Edward Cullen ya da onun kadar havalı ve yırtıcı bir şey gibi bir mil öteden kalp atışlarımı sayabiliyor.

Onun yerine bana fırlattığı şeye baktım. Siyah, sıradan bir cilt, etiketsiz ve yaklaşık bir inç kalınlığında.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Vatandaş olmayan bir kişinin dahil olduğu evlilikler için evrak işleri ve faaliyetlerle dolu.

Yeşil kart evlilikleri. Bu etkinlikleri ve anketleri göçmenlik memurlarıyla yapacakları görüşmelere hazırlık için kullanıyorlar."

"Ve sen de bunları birbirimizi tanımak için kullanabileceğimizi düşündün," diye bitiriyorum.

Ellerinden birini kaldırıp bana aynı ciltten bir tane gösteriyor. "Hızlı ve etkili bir yol, evet."

İnliyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam, ama önce dişlerimi fırçalamama izin ver."

Dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde, Asher'ı yatakta çapraz elma püresi otururken buluyorum. Çıplak göğüslü ve jogger eşofmanlı, ağız sulandırıcı ve neredeyse... ulaşılabilir görünüyor. Ağzında bir kalem kapağı var ve anket formunu doldurmaya başlamış bile.

Ona yaklaşıp yatağın diğer tarafına tünediğimde bana bakıyor. Bana doğru fırlattığı kalemi yakalıyorum, cildi açıyorum, rahatça kucağıma koyuyorum ve anketime başlıyorum.

Rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, tek ses kalemlerimizin karalamalarından geliyor. Sorular ilk başta basit, sadece genel geçmiş soruları... Ama sorun şu ki benim geçmişim en iyi ihtimalle şaibeli. Adım gerçek adım bile değil.

Sorulara elimden geldiğince cevap veriyorum, yasal adımları yazıyorum ve doğum yerim konusunda dürüst oluyorum. Biyolojik ebeveynlerimin isimlerini boş bırakıyorum, çünkü bu satırları cevaplamak neden babamın değil de annemin soyadını taşıdığımı dair daha fazla soruya yol açacak. Eğer soruların geri kalanı da bu şekildeyse, bugün uzun bir gün olacak.

Bir saat geçtiğinde, sadece bir avuç soruyu yanıtlamış, yaklaşık yüzde doksan dokuzunu atlamış oluyorum.

Sonunda pes etmeye karar vererek inliyorum. "Bu işe yaramayacak."

Asher yüzümü inceliyor, alnımdaki hafif ter parıltısına takılıyor. (Bazı sorular beni gerdi. Dava et beni.)

"Neden olmasın?" diye soruyor, ses tonu düzgün ama sinirli, bunu tipik buluyorum.

Yarım bir gerçekle yetiniyorum. "Çünkü ben evlatlık bir çocuğum. Geçmişimle ilgili pek çok şey bilmiyorum ve bildiklerim de karmaşık. Ebeveynler bölümü gibi. Benim yetişmemde payı olan tüm koruyucu aileleri listelemem mi gerekiyor? Bir sürü var."

Elini uzatıp dosyayı aldı. Sayfaları tararken kaşları çatılıyor, muhtemelen tüm boşluklar onu rahatsız ediyor. İç geçirdi. "Biz

bunu sözlü olarak yapmak zorundayım."

Harika.

Şimdi yüksek sesle inandırıcı bir şekilde yalan söylemeliyim.

İsteksizce başımı sallıyorum. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Soru soru gideceğiz, sırayla cevaplayacağız." "Tamam. Önce sen."

"Benim adım Asher Aaron Black ve 17 Mayıs 1991'de doğdum."

Beni telefonumun Quizlet uygulamasında not alırken yakaladığında homurdanıyor. Önce profilimi gizli olarak ayarladığımdan emin oluyorum. İnsanların neden Asher'ın hayatıyla ilgili bilgi kartlarım olduğunu merak etmelerini istemiyorum, sanki bir sapıkmışım gibi. Devam etmesi için el sallıyorum.

"Mount Sinai Queens Hastanesi'nde keş bir anne ve pezevenk bir babanın çocuğu olarak dünyaya geldim. Bildiğim kadarıyla kardeşim yok."

Bunu ne kadar rahat söylediğini görünce irkildim, parmaklarım bilgi kartlarını tamamlamadan önce iPhone ekranımda tereddüt etti.

Annesinin mesleği? Keş. Babasının mesleği? Pezevenk.

Asher konuşmayı kesiyor ve dosyasının arkasından bir kâğıt parçası çıkarıyor. Önüme koydu. Bu bir gizlilik anlaşması.

"Devam etmeden önce bunu imzalamanız gerekiyor" dediğinde göz gezdirdim.

Her şeyi okuduktan sonra başımı sallayıp imzalıyorum. Oldukça basit. İlk çocuğumun kanından falan vazgeçmek zorunda değilim... ama hiçbir koşulda Asher'la geçirdiğim zaman hakkında ilişkinin sahte doğasıyla ilgili hiçbir şey açıklayamam. Ayrıca Asher ya da işleriyle ilgili hassas bilgileri onun ya da ilgili diğer tarafların dışında kimseyle tartışmama da izin verilmiyor. Temel olarak, insanlarla Asher hakkında konuşurken biraz sağduyulu davranmam gerekiyor.

İmzalı Gizlilik Sözleşmesini ona geri verdikten sonra sıramı savmaya başlıyorum: "Benim adım Lucy Ives." *Şu anda doğru, önceden yanlış.*

"Göbek adım yok." *Yanlış.*

"Biyolojik ailem hakkında da pek bir şey bilmiyorum." *Yanlış.*

"Ben de nerede doğduğumu bilmiyorum." *Yanlış.*

"Biri beni bir itfaiye istasyonuna bıraktı." *Doğru.* "Ve sosyal hizmetler beni almaya geldi." *Doğru.*

"Koruyucu ailelerime gelince, sayamayacağım kadar çok oldular."

Gerçek.

"Benim de pek çok üvey kardeşim oldu ama hiçbiriyle yakın olmadım."
Gerçek.

"Zaten hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalmadım." *Yanlış.* "Tüm koruyucu babalarımın, annelerimin, kız ve erkek kardeşlerimin isimlerini vermeli miyim? Ben gerçekten istemiyorum." *Şimdiye kadar söylediğim en büyük gerçek.*

Steve ve benim adım olan Pandora'nın Kutusu'nu ve en utanç verici olanı da sorunlarımla yüzleşmek yerine onlardan kaçma şeklimi açmak istemiyorum. Hayatımın ne kadar büyük bir kısmının yalan olduğu da rahatsız edici. Asher'in şüpheli bir geçmişi olabilir ama benim de öyle. Benim geçmişim de onunki kadar gri maddeye sahipken ondan korkmaya hakkım yok.

Başını sallamadan önce Asher'in yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Eğer konu açılırsa, koruyucu aileden koruyucu aileye geçtiğini ve hiçbir yerde birkaç aydan fazla kalmadığını söyleyeceğim."

Başımı sallıyorum, rahatladığımı basmakalıp bir gülümsemenin ardına saklıyorum. Yalanlarla işim bittiği için mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, neden politikaya girmediğimi merak ediyorum. Söylemeye alışık olduğum **O n c a** yalanla, sanırım bu işte oldukça iyi olurum. Politifact muhtemelen bana Truth-O-Meter™'da pantolonum yanıyor derecesi verirdi, ancak bu kariyerlere zarar vermekten ziyade onları ilerletiyor gibi görünüyor.

Asher devam etmemi işaret ettiğinde kendimi düzinelerce kampanya mitinginde konuşurken, havasız bir pantolon takımının içinde hayal ediyorum. Devam ediyorum, şu andan itibaren mümkün olduğunca dürüst olmaya çalışıyorum. Çünkü kimi kandırıyorum ki? Pantolon giymeyi beceremem, topluluk önünde konuşmaktan korkarım ve saatlerce süren kongre oturumlarını bir kenara bırakın, genellikle bir konferansın ilk birkaç dakikasında uyuyakalırım. Sahip olduğum tek siyasi özellik, yalan söylemeye olan yatkınlığımdır.

"Koruyucu aileler Kaliforniya'da, Inland Empire'in yukarısındaki Yüksek Çöl'deydi. Suç oranının yüksek ve sıcaklığın gülünç derecede yüksek olduğu oldukça fakir bir bölge." İrkildim. "Orasının nasıl bir yer olduğunu tahmin edebilirsin."

Hepsi kötü değildi ama kesinlikle güvenli ya da eğlenceli değildi. Ülkenin metamfetamin laboratuvarı. Hatırladığım kadarıyla orada metamfetamin laboratuvarı olan çok sayıda karavan ev vardı. Bir evin aniden alevler içinde kalması alışılmadık bir durum değildi ve bu olduğunda herkes o evin ne tür bir ev olduğunu bilirdi.

Asher'in sessizliği üzerine sosyal hizmet uzmanımdan bahsetmenin güvenli olduğunu düşünerek devam ediyorum: "Sosyal hizmet uzmanımın

adı Mary Peters. Sisteme girdiğim andan çıktığım ana kadar sosyal hizmet uzmanımdı. O çok iyi

İnsanlar. Muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğum ebeveyn figürüne en yakın şey o, ama o zaman bile, gerçekten yakın değiliz. Yaşlandığım günden beri onunla konuşmadım."

Mary ile gerçekten konuşmalıyım ama kendimden çok utanıyorum. Geleceğimi bu şekilde tehlikeye atmamamı tavsiye etmesine rağmen kaçtım. Bana Steve konusunda bir şeyler yapabileceğimizi söyledi ama ona inanmadım. Hâlâ da inanmıyorum ama onunla irtibatımı kaybettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Benim için her şeyin ötesine geçti. Bunu inkar edemem.

Devam ederken, Asher'ın yüzünde hiçbir yargılama olmadığını görmek beni rahatlatıyor ve şaşırtıyor. Sadece başını sallıyor ve ona verdiğim bilgileri içselleştiriyor, o savant beyniyle kolayca ezberliyor. Ben mi? Anketi bitirdiğimizde elimde binden fazla bilgi kartı vardı. Artık Asher hakkında bilmeyi beklediğimden çok daha fazlasını biliyorum.

Sıradan şeylerle dolu bilgi kartlarım var:

İsim? Asher Aaron Black.

En sevdiğin renk? Siyah.

Çocukluk hayvanı mı? Dog adında siyah bir Pitbull terrier.

İçecek tercihiniz? Su veya siyah çay. Başka bir şey değil.

Çok ince ama bence Asher siyah rengi gerçekten seviyor.

Asher'ın hayatının karanlık yönlerine girdiğimizde onun ne kadar dürüst olduğunu fark ediyorum. Acı verici yaşam deneyimleri hakkında konuşma cesareti bana yabancı, bu yüzden Asher'da bunu görmek etkileyici olduğu kadar endişe verici de.

"Dövüşmeyi nerede öğrendin?" Bastian'ı henüz on beş yaşındayken nasıl yendiğini hatırlayarak soruyorum.

Çalışma kâğıtlarındaki sorulardan yavaş yavaş beklenmedik derecede kolay bir sohbete doğru yol aldık. Onu ve geçmişini gerçekten merak ediyorum. Bu, ona karşı kullanacağım şeyleri öğrenmekten daha fazlası.

"Ailemin çok parası yoktu, bu yüzden oldukça boktan bir bölgede büyüdüm. Çok fazla çete vardı. Birine katılmadım ama dövüşmeyi ve kendimi savunmayı öğrenmek zorundaydım. Sonunda yerel bir spor salonunda MMA derslerine yazıldım." Hiç utanmadan gülüyor. "Dersler için gereken parayı annemin uyuşturucu fonundan çaldım. İlaçlarını şekerli suyla karıştırırdım, böylece daha uzun süre dayanırdı. Sonra biriken parayı çalar ve derslerde kullanırdım.

"Bir gece antrenmanımı bitirmiştım ve bir kız yanıma geldi. Soyunma odasında sevişmeye başladık. Yakalandık ve kızın

Bastian'la çıkıyordum. Bir hafta sonra beyzbol sopasıyla üzerime geldi, ben de karşılık verdim. Onun da ağzını burnunu kırdım.

"Bu olaydan sonra beni indirmeleri gerekirdi ama *kaptanlar çok* etkilendi. Vince beni yanına aldı. Kendi çocuğu yoktu ve bir sebepten dolayı beni istedi. Yukarı Doğu Yakası'ndaki evine taşındım ve beni yakınlardaki özel bir hazırlık okuluna yazdırdı. Ondan sonra Wilton'a gittim. Vince okul harcımı ödeyebilirdi ama benim için zaten çok şey yapmıştı, o yüzden istemek istemedim. Sonunda aileyle bir anlaşma yaptım ve gerisini biliyorsunuz."

Seni tanımakla ilgili kendi payıma düşen kısma gelince, yapmam gerekenler hakkında yalan söylerim ve yapabileceklerim hakkında da doğruyu söylerim. Asher'ın benden şüphelendiğini sanmıyorum. Koruyucu ailede yetişmiş olmam, dikkatleri çocukluğumda kişisel bir hayatımın olmamasından başka yöne çekmemi kolaylaştırıyor ve aynı temayı tekrar tekrar tekrarlayabiliyorum - çocukluğumun berbat olduğunu ama fakir bir bölgedeki bir koruyucu aile çocuğu için tipik olduğunu.

Vesaire, vesaire, vesaire.

Dürüst olmak gerekirse, bu gerçeğe oldukça yakın. Çünkü bu benim geçmişim, bir sürü *saçmalık*.

Ama şimdi? Tüm bu durum gerçekten berbat olsa da, yine de heyecan verici.

Sanki ilk kez yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve bunun için Asher'a teşekkür etmeli ve onu suçlamalıyım.

On Üçüncü Bölüm

*Hayatın cesareti
genellikle daha az
dramatiktir*

*Son anın cesaretinden
daha büyük bir
gösteridir; ama zafer ve
zaferin muhteşem bir
karışımıdır.*

Trajedi.

John F. Kennedy

"Ne yemek istersin?" Asher sorar.

Şu anda ara verdik, çünkü midem guruldamayı kesmiyor. Anket başlangıçta düşündüğümüzden daha uzun sürdü, bu yüzden kahvaltıyı atladık. Yemeğe olan sevgimden dolayı açlık bana işkence gibi geldi. Hatta yemek yemeyi en büyük hobim olarak listeledim. Asher'inki MMA.

Sırıtiyorum. "Sen söyle, Lucy Expert."

Asher'in yanında çok rahat olmaya başladım ama beni incitmeyeceğine gerçekten güveniyorum. Aslında onun arkadaşlığını seviyorum. Normalde Pazar günleri yaptığım şey olan ev ödevinden daha iyi. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi bu sahte nişanlı olayından zevk alırken görebiliyorum.

Burası yaşamak için güzel bir yer, yemek ve barınma için para ödemek zorunda değilim, kampüsün kalbine eskisinden daha yakınım ve gece boyunca Aimee'nin horlamalarından veya koridorda tökezleyen sarhoş birinin sesinden uyanmadan uyuyabiliyorum.

Asher şakacı bir şekilde kafasını bana sallıyor. Artık bana daha az kızgın görünüyor. "Tavuk *Pad Thai*?"

Başımı salladım. "Eğer Tayland yemeği yapacaksak, sığır etli ve karidesli *Pad See Ew* alacaksın."

Müthiş ezberleme becerilerimi onaylayan bakışlarının tadını çıkarıyorum. Doğrusu, benim becerilerim Asher'inkiler kadar iyi değil, sanırım bu da onun ezberci bir hafızaya sahip olmasından kaynaklanıyor. Diğer yandan ben? Ben bir domuzum. Yemekle ilgili hiçbir şeyi unutmam.

Asher, asistanı olduğunu öğrendiğim Monica'yı yemek siparişi için aramak üzere telefonunu eline alıyor. Ankete dayalı konuşmamıza göre, son zamanlarda bir tavır sorunu yaşıyordu, ancak Asher onu kovmak konusunda isteksizdi çünkü Wilton'dayken şirketi kurduğundan beri onunla birlikte çalışıyordu.

Başka birini eğitmesi çok uzun sürer. Onun sözleri, benim değil. Şahsen, terfi almadan yarım on yıldan fazla bir süredir onun için çalıştığı için onu takdir etmiyorum. Aklından ne geçiyor? Bu kadar huysuz olmasına şaşmamalı.

Asher Monica'yla konuşurken telefonumu uçak modundan çıkarmaya karar verdim. Telefonum durmadan önce bir sürü gelen mesajla bir dakika boyunca titredi. Hepsi Aimee'den gelen 27 okunmamış mesajım ve bir de sesli mesajım var. Hepsi Rogue'a gittiğimiz gece saat 4 civarından, en sonuncusu hariç, dün gecedan kalma tek bir mesaj.

Aimee: Ur at Asher's?????????!!!!!!!

Doğru mu okudum?

Alo?

Lucy! Böyle bir bomba atıp cevap vermemezlik edemezsin! Senden nefret ediyorum.

Aimee: Omw home. Sağ salım, senin sayende değil.

Aimee: 3...2...1... içinde cevap vermezsen bütün yıldız patlamalarını yiyeceğim. Aimee: Bütün kırmızı yıldız patlamaların karnımda. Sıradaki pembe.

Pembe gitti. Sarı'nın sırası.

Ciddi misin? Cevap vermeyecek misin? Starburst için bile mi?

Senden çok nefret ediyorum! Beni asılı bırakma! ASHER BLACK?!

Seks yapsanız iyi olur.

Küçük Asher'ın fotoğrafını çek. Bilmek istiyorum. Ne kadar büyük?

Eminim gerçekten çok büyüktür.

Siz çocuklar bebek sahibi olmalısınız. Aimee: Ve evlenin.

Seni zehirlemeyecek, söz veriyorum. Ona izin vermeyeceğim. Aimee: Eğer sen onu becermezsen, ben beceririm.

Luccyyyyyyy, bilmem gerek. Sen gelmiş geçmiş en kötü oda arkadaşımsın.

Bütün Starburst'larını yedim.

Yatağında uyuyorum. Beni durdurmanın tek yolu cevap vermek.

Aimee: Grrrrrrr....

Aimee: Eğer mesajıma cevap vermezsen polisleri

arayacağım... Aimee: Ugh... Berbatsın.

Sana mesaj atman için 24 saat veriyorum, sonra polisi arayacağım.

Ciddiyim, Loosey Goosey!

Gözlerimi deviriyorum. Aimee'nin muhtemelen bunları yazarken ne kadar sarhoş olduğu düşünülürken, bu mesajlarda oldukça düzgün bir dilbilgisi ve yazım var. Arama kaydımı açıyorum ve sesli mesaj düğmesine dokunuyorum. Telefonu kulağıma dayayıp iyi duyabilmek için diğer kulağıma parmağımla tıkayarak oynat tuşuna basıyorum.

Asher'a baktığımda bana bakıyordu, artık Monica ile telefonda konuşmuyordu. Sesli mesajın başlangıcı çalmaya başladığında Aimee'nin adını söylüyorum. Asher telefonu elimden alıyor.

"Hey!" diyorum, telefonu hoparlöre alıp sesli mesajı yeniden başlatmasını çaresizce izliyorum.

Aimee'nin mesajı başlarken, sarhoş sesi hoparlörlerden net ve yüksek çıkarken, mahcup bir bekleyiş içinde bekliyorum.

"Loosey Goosey! Telefonuna cevap versen iyi olur. Kızlardan önce erkeklere ne oldu?" Duraklıyor. "Yoksa siklerden önce piliçler mi?" Biraz hışırtı var. "Bütün Starburst'larını yiyorum, Lucy. Sen Asher'ın evinde muhtemelen onun nefis sikinin tadını çıkarırken, bana yemem için sadece portakal kaldı."

Oh, Tanrım.

Ellerim yüzümü kapatıyor. Asher'a bakamıyorum bile.

Aimee'nin beni utandırması bitmedi. "Eminim çok büyüktür. Kaç santim? 8 inç mi? 9? Sakın bana 1 inç falan olduğunu söyleme. Yemin ederim, çok hayal kırıklığına uğrarım. Bir daha başka bir alete bakamayacağım."

Ayağa fırlayıp telefonu Asher'ın elinden kapmaya çalışıyorum. Ama şaşırtıcı bir şekilde benden daha hızlı davranıyor ve beni yatağa yatırmadan önce mesajı durduruyor. Her iki bileğimi de bir eliyle bağlamış ve bedenimi onunkinin altına hapsetmişti. Nefesimi tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tüm vücudu benimkine yakın bir şekilde bastırılmış, bu yüzden düzgün düşünemiyorum.

Sonra boştaki eliyle mesajı tekrar oynatmaya başlıyor. "Tanrım,

Asher Black ile seks yaptığınızı hayal edebiliyor musunuz? Eğer biri hak ediyor, üç yıl aradan sonra gelen sensin."

İki, düzeltmek istiyorum ama ne anlamı var?

Bu hala uzun bir süre.

İnliyorum ve bir gözümü açıyorum. Asher sırtıyor, bu da onu gerçekten insan gibi gösteriyor. Bu bana hafta içi ev grubumla Disneyland'e gittiğim ve Space Mountain için hiç sıra olmadığı zamanı hatırlatıyor. O gün tekrar, tekrar ve tekrar bindim, artık yapamayana kadar nadir bulunan hediye çekmek istedim. Aynı şeyi Asher'ın gülümsemesi için de yapmak istiyorum, çünkü bir dahaki sefer olmayabilir.

Elinden iPhone'umu kapıp fotoğrafını çekmeyi düşünüyorum. Ama sesli mesajı silmeden önce değil tabii ki. Bu Asher'ın gülümsediğini gördüğüm en büyük gülümseme ve doğal olarak benim yüzümden.

Aimee gelmiş geçmiş en kötü arkadaş.

"Seni orgazm edip etmediğini söyle," diye devam ediyor. "Bahse girerim birden fazla orgazm yaşayacaksın." Aimee esniyor. "Asher Orgazmları. Muhtemelen o kadar iyidirler ki kendi isimlerini hak ederler. Ashorgasms? Ashgasms? As-" Yüksek sesli bir horlama. Aimee telefonda uyuyakaldı.

Daha fazla bekliyoruz, Asher'ın bedeni hâlâ benimkine yaslanmış durumda, ama otuz saniye daha horladıktan sonra sesli mesajı sonlandırıyor. Silmediğini fark ediyorum.

"Ashgasms?" diye soruyor.

"Kapa çeneni," diyorum, hâlâ üzerimde olduğunun ve ellerimin hâlâ onunkilerle bağlı olduğunun farkındayım.

Başını aşağı eğip yüzünü boynuma gömdükten sonra kulağıma fısıldadı: "Haksız değil, biliyorsun. Sana yapabileceğim şeyler ma-"

Tabii o zaman Monica kapıyı çalma zahmetine bile girmeden ortaya çıkmayı seçiyor.

"Ashe-" bizi görünce duraklıyor, yüzünde anında sert bir ifade beliriyor.

Bana yapabileceği şeyler ne olacak?! Bilmem gerek. Bizi böldüğü için Monica'dan hemen nefret ettim. Zihinsel olarak da ona teşekkür ediyorum. Yapmasaydı kim bilir neler olurdu?

Onu ilk kez incelemek için bir an ayırıyorum. Güzel bir kız. *Gerçekten* güzel, soluk sarı saçları, geniş mavi gözleri, minyon bir yapısı ve sonsuz uzunlukta bacakları var. Doğal olarak iyi giyinmiş ve tabanları meşhur kırmızıya boyanmış çıplak ayakkabılar giymiş. Sonuç olarak, Asher'ın sahte nişanlısı olmak için benden daha uygun birine benziyor.

Yine de kıskanmıyorum. Eğer bu deneyimden yara almadan kurtulacaksam, ondan böyle hoşlanamam. *Böyle düşünemem* bile. Asher'ın hâlâ tehlikeli mafya bağlantıları var ve saatlerce yeşil kart anketlerini inceledikten sonra onu oldukça iyi tanıyor ve bana zarar vermeyeceğinden emin olsam da, bu yine de sadece zamanın yapabileceği gerçek bir ilişki bağı kurmak için yeterli değil. Ve bu bağ olmadan, kıskançlık için hiçbir gerekçem yok.

Yani, evet... kalbimde hissettiğim o küçük sıkışma? Bu kıskançlık değil.

Hayır! Hayır!

Azıcık bile değil!

Onun gülünç uzunluktaki bacaklarına tekrar bakıyorum.

Yüzüm biraz yeşile mi döndü?

Onu incelemeyi bitirdiğimde Monica hâlâ kısıp gözlerle bana bakıyor. Gözleri onunkilerle bağlı olan ellerime odaklanıyor ve pozisyonumuzun fazlasıyla samimi göründüğünü fark ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, öyle de hissettiriyor.

Asher'la beni uzlaşmacı bir durumda gördüğünde yüzündeki acı dolu ifadeye bakarak, aynı şirkette -aynı adamlar- yarım on yıldan fazla bir süredir terfi almadan çalıştığı için aptal olmadığını anlıyorum. Tüm bunları, patronu aynı şekilde hissetmese de onu sevdiği için yaptığı için aptal.

Ve kesinlikle değil.

Bunu daha önce onu kolayca reddettiğinde anlayabilmişim, yorgun ses tonunun karasevdasından kaynaklanan yorgunluktan kaynaklandığını artık biliyorum. Bunu şimdi de söyleyebiliyorum, ne kadar yakın olduğumuzu, bunu onun önünde yapıyor olmamızı umursamıyor. Hâlâ bana bakıyor, zarif mavi gözlerinde fırtınalı bir ifade var.

Sana yapabileceğim şeyler...

Tanrım, hâlâ o cümleyi bitirmesini istiyorum.

Asher'ın sinir bozucu ilgisi karşısında hızla doğrulup onu itiyorum. Bana izin veriyor ama o üzerimi örtmeden kendimi daha da mahcup hissediyorum. Bacaklarım onun tişörtünün altından açıkça görünüyor, tişört beni yakaladığında vücudumun üst kısmına yapışmıştı. Tişörtü aşağı itiyorum, kızlık organlarımı ortaya çıkaracak kadar yükselmediği için şükrediyorum. Zıplayarak, şaşırmamış gibi yapıyorum.

"Dur sana yardım edeyim," diyorum kollarındaki paket servis poşetlerine bakarak. Elindeki iki poşette Asher ve benim sipariş ettiğimiz *Pad Thai* ve *Pad See Ew*'den daha fazlası var gibi görünüyor. Bu benim için sorun değil. Ne kadar çok yemek o kadar

daha iyi.

Elimi itti ve "Saçmalama. Bunu yapabilirim."

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyorum ve Asher'ın yüzündeki kızgın ifadeye karşı sırıtişımı gizliyorum. O *onun* asistanı. Eğer onu rahatsız ediyorsa, ona kapıyı göstermeli. Gördüğüm kadarıyla kapıyı çalmadan içeri giriyor.

Monica'yı aşağıya kadar takip ediyoruz, yol boyunca karnım birkaç kez gurulduyor. Asher'ı omzumla itiyorum, bu onu milyonuncu kez güldürüyor. Monica küçümseyerek bakıyor.

Neredeyse kız için üzüleceğim. Belli ki ondan hoşlanıyor ve ben de burada, onun umutsuzca olmak istediği bir konumda tamamen yabancı biriyim. O beş yıldır burada. Ben bir gündür buradayım ve daha fazla ilerleme kaydettim. Bu berbat bir şey olmalı.

Çantaları boşaltırken onu izliyorum. Haklıydım. İki yerine üç paket servis kabı var. Üçünü de yemek masasının üzerine yerleştiriyor. "*Pad Thai*" etiketli olanı, "Kızarmış Pilav" etiketli olanın solundaki masa örtüsüne yerleştiriyor. Kızarmış Pilav'ın sağındaki yer minderine de Asher'ın *Pad See Ew'ini* yerleştiriyor. Ne yaptığını anladım. Kendini Asher'la benim arama koyuyor, bizi ayırıyor ki Asher'ın yanına oturabilsin.

Asher otururken onu inceliyor. Yüzünde umursamaz bir ifade var ama omuzlarının ne kadar gergin olduğunu görüyorum. Gerçekten de Asher gibi zeki birine böyle naz yapabileceğini mi sanıyor?

Asher oturmuyor. Onun yerine her iki yemek kabını da alıp oturma odasına doğru ilerliyor. "Yemeğini yerken çatı katında kalabilirsin Monica, ama Lucy ve ben kendi yemeğimizi burada yiyeceğiz."

Aralarına sınırlar çiziyor ve bunu ne kadar sık yapması gerektiğini merak ediyorum. Monica'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, yeterince sık olmadığını söyleyebilirim. Buna alışık olmaktan ziyade, üzgün ve kalbi kırık görünüyor. Birlikte bir geçmişleri olup olmadığını merak ediyorum. Eğer varsa, onun sahte nişanlısını iyi oynayabilmem için bunu bilmem gerekiyor.

Yerde onun yanındaki koltuğa oturduğumda, nefesimin altında "O bir sorun olacak mı?" diye sordum.

Asher başını sallıyor ve benim için paket servis kutumu açıyor. Önümüzdeki sehpanın üzerine koydu.

"Hayır. Sadece bana biraz aşık." Bana uzattığı yemek çubuklarına başımı salladıktan sonra bana bir çatal uzatıyor.

"Küçük mü?" Homurdanıyorum, sesim hâlâ kısık. Aramızda bir ileri bir geri işaret ediyorum. "Sanırım bunun sahte olduğunu biliyor?" Yeşil kart anketlerini bırakan kişinin o olduğunu hatırlıyorum.

"Evet," diye iç geçirir Asher. "Elimden bir şey gelmez. O benim asistanım, bu yüzden her şeyi bilmek zorunda. Gerçi çalışan sözleşmesinin bir parçası olarak gizlilik sözleşmesi imzaladı."

"Ve sen ona güveniyor musun?"

"Şimdiye kadar beni hayal kırıklığına uğratmadı."

Başımı sallıyorum ama içim rahat değil. Son 24 saat içinde, bu işte maddi çıkarların ötesinde benim de kaybedecek bir şeyim olduğunu fark ettim. Ben zaten bunun bir parçasıyım. İnsanlara Asher'ın nişanlısı olarak tanıtıldığım anda kaderim mühürlenmişti.

Bu konuda yalan söylediğim, bu ilişki hakkında yalan *söylediğimiz* duyulursa, mesleki itibarım mahvolur. New York büyük bir şehir ama Asher'ın şöhreti daha da büyük. Herkesin önünde yalancı olarak damgalanmak buradaki iş fırsatlarımı mahvedecek. Buradaki geleceğimi.

Ve her şeyin yerle bir olması için Monica'nın bildikleri hakkında ağzını açması yeterli olacaktır. Asher'dan hoşlanıyor. Bunu anlıyorum ama bu, bildiklerinin benim üzerimdeki gücünden hoşlandığım anlamına gelmiyor. Beni incitmek için bir nedeni var ve bunun olmasına izin verirsem lanetleneyeğim.

Bu düşünce sırtımdan aşağı karanlık bir ürperti gönderiyor.

Bölüm On Dört

*Cesaret her zaman
kükremez. Bazen cesaret,
günün sonunda
"Deneyeceğim" diyen
sessiz sestir.
yarın tekrar."*
Mary Anne Radmacher

Yemeğimizi bitirdikten sonra **Asher** Monica'yla **gidiyor**. Bakması gereken bazı ticari mülkler ve buluşması gereken müşteriler var ve benim de zaten toparlanmam ve ödev yapmam gerekiyor.

Asher'la çatı katından çıkarken Monica'nın yüzündeki kendini beğenmiş ifade beni rahatsız ediyor. Birlikte vakit geçirdikleri için kıskanmıyorum. Geleceğimi mahvetme gücüne sahip olduğu için sinirleniyorum ve daha önce ne kadar önemsiz olduğuna ve Asher bakmadığında bana yaptığı surat ifadelerine bakılırsa, bunu kullanacak bir tip gibi görünüyor.

Asher'ın korumalarından biriyle birlikte yatakhane dönmem ve yatakhane odamı gizlice boşaltmam konusunda kesin talimatlar aldım. Aimee'ye mesaj atarak yolda olduğumu bildiriyorum ve ayrılmadan önce kira sözleşmemi Asher'ın e-posta adresine gönderiyorum. Fırsatını bulduğunda sözleşmeyi geçersiz kılacağına söz verdi ve sanki hiç imzalamamışım gibi olacak.

Benim adım Afrodit ve orgazmı ben icat ettim.

Ben de kuruntulu olabilirim.

İki gece önce VIP katında böcek taraması yapan güvenlik görevlisi Xavier beni Vaserley'e götürürken, Aimee'ye ne söyleyeceğimi düşünüyorum. En iyi arkadaşım (yani tek arkadaşım) olarak cevaplara ihtiyacı var ve muhtemelen onları alana kadar durmayacak.

Asher'la ilişkimin sahte olduğunu kimseye söyleyeceğini sanmıyorum ama bunu şansa bırakmak da istemiyorum. Ondan ne kadar hoşlansam da, sonuçta onu sadece bir aydır tanıyorum. Ayrıca, zaten bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladım, yani yasal olarak ona hiçbir şey söyleyemem.

Öte yandan, Aimee'nin saçmalıkları çok iyi anladığını biliyorum. Ona yalan söylediğimi anlayacaktır ve ona bir şey söylemek zorundayım. Yalan olamayacaksa, tek alternatif gerçektir.

Ayrıca, ilişkimizin zaman çizelgesinin farkında. Asher ve benim daha dün tanıştığımızı düşünüyor. Bir günlük bir nişanlanmanın saçmalık olduğunu söyleyecektir ve Asher ve benim daha yeni tanıştığımızı bilen herkes de öyle.

Ancak dünyanın geri kalanı söz konusu olduğunda, Asher ve ben toplum içinde birlikte görüldüğümüz her seferinde bir çiftin olması gerektiği kadar rahat göründük.

Örneğin, kampüste beni takip ederken her zaman ya kolunu omzuma doluyor ya da elimi ellerinden birinin içinde tutuyordu. İki gece önce kulübüne gittiğimde, personel Aimee ve bana VIP muamelesi yaptı ve bizi hemen VIP katındaki Asher'ın yanına götürdü.

Ayrıca dans pistinde herkesin gözü önünde Asher'ı kuru kuru becerdim ama bunu düşünmek bile istemiyorum. Şu anda hayatımın Voldemort'u, asla adı konulmayacak ve hakkında konuşulmayacak.

Her neyse, işin en güzel yanı kulüpten birlikte ayrıldık, ailesiyle akşam yemeğine gittik ve tüm hafta sonu Asher'la kaldıktan sonra az önce onun evinden ayrıldım, ancak bunu özel garajının dışında, camları zifiri karanlık siyah bir şehir arabasıyla yaptım...

Asher'in en sevdiği renk tabii ki.

İlişkimizin kapak hikayesini tekrar gözden geçiriyorum: Rogue'a gittiğim ilk gece göz göze geldik ve ilk görüşte aşk oldu. Beni dışarı kadar takip etti, orada konuştuk ve ilk öpücüğümüzü aldık. Çıktığımda, kargaşadan dolayı telefonumu tuvalette unuttum.

Asher benden o kadar etkilenmişti ki, aslında istediği şey bir randevuyken telefonumu bahane ederek beni takip etti. Beni bulup telefonumu geri verdiğinde çoktan yeni bir telefon almıştım ama yine de bu jest beni etkilemişti. Randevuyu kabul ettim ve o zamandan beri gizlice çıkıyoruz. Geçen hafta ilk öpüşmemizi gerçekleştirdiğimiz Rogue'un dışında bana evlenme teklif etti.

Modern bir Külkedisi hikayesi gibi, ama ben camdan bir ayakkabı değil, kullan at bir telefon kaybettim.

Ve aynı zamanda gerçeğin berbat bir versiyonu, bu da hatırlamayı kolaylaştırıyor. Tabii ki zaman çizelgesini biraz değiştirdik, yani sözde beni üç hafta önce buldu ve hemen aşık olduk. Bu daha gerçekçi olsa da, zaman çizelgesini daha fazla geriye çekemeyiz, çünkü ülkeye sadece bir ay önce, Rogue'a gittiğim ilk gece geldim.

Ne kadar aşık olduğumuzu anlatmak için daha çok çalışmamız gerekecek. Neşe.

Xavier arabayı ziyaretçi alanlarından birine çekerken, "Geldik Bayan Ives," diyor.

"Lucy," diye düzeltiyorum, otomatik olarak.

İç çekiyorum çünkü Aimee konusunda ne yapacağıma hâlâ karar veremedim. Asher'a sormaya karar verdim. Günler önce çok gizli laboratuarda telefonuma programladığı numaradan ona mesaj atıyorum.

Aimee'ye ne diyeceğim?

Asher: Xavier'ın imzalaması için bir gizlilik sözleşmesi var. Lucy: K...

Kaşlarımı çattım. Asher'ın cevap vermesi bir dakikadan az sürdü, sanki mesajı bekliyormuş gibiydi. Ve Xavier çoktan Aimee'ye özel bir gizlilik sözleşmesi mi hazırladı? Bu bir tuzak gibi geliyor, ilk sadakat sınavım.

Asher'ın gizlilik anlaşmamı bozup bozmayacağımı ve Aimee'ye bizden bahsedip bahsetmeyeceğimi öğrenmek istediğine hayatım üzerine bahse girerim. Bozmadım. Bu ilk testi geçtim ama ya sonraki? Ya geçemeseydim ne olacaktı?

Xavier beni binaya kadar takip ediyor. Resepsiyonda çalışan öğrencilerden birinin yanından geçiyoruz. Xavier'i görünce gözleri açılıyor. Tepkisini anlıyorum. Takım elbisesinin altında bile uzun boylu, yakışıklı ve yapılı.

Ama Asher kadar yakışıklı değil. Asher yüzünden, çekici erkeklere karşı hızla bağışıklık kazanıyorum. Koridoruma girip de koridorumun program koordinatörü ve Vaserley Hall'un kendi kalp atışlarını hızlandıran Kyle'ı gördüğümde kalbim hızlanmıyor bile.

Kyle son sınıf öğrencisi. Sadece zeki değil, aynı zamanda uzun boylu ve Abercrombie and Fitch tarzında süper çekici. Aimee ve koridordaki diğer kızlar onu görür görmez takıntı haline getirmişlerdi. Bir ay boyunca kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak dolaşmama neden olan Rogue olayından sonraki gün onunla ilk tanıştığımda ben bile onun seksi olduğunu düşünmüştüm.

Hala çekici olduğunu düşünüyorum ve bu Asher nişanından sonra... ama yine de ona kıızıyorum. Aslında Minka ve Aimee rekabetinin asıl kaynağı o. Her iki kız da onu ilk kendilerinin gördüğünü düşünüyor ve her ikisi de onu istiyor, R.A. ve P.C.'lerin asistanlarıyla takılmalarına izin verilmediği gerçeğini bir kenara bırakın.

"Hey, Luce," Kyle beni selamladı. "Vay be." Xavier'i görünce gözleri büyüdü.

Vaserley karma bir yurt ve karşı cinsten insanları odalarımıza getirmeye izin veriliyor, ama sanırım Kyle şaşkın çünkü bunu henüz yapmayan birkaç kişiden biriyim. Şu ana kadar yani.

Bu fikre karşı olduğumdan değil. Sadece Rogue'da polisleri aradıktan sonra hayatta kalmaya o kadar odaklanmışım ki erkeklerle tanışmayı düşünemedim bile. Şimdi, biriyle sahte nişanlıyım ve diğerini odama getiriyorum. Sadece bir hafta sonunda bu kadar çok şeyin değişmesi çılgınca.

"Kyle, bu Xavier," diyorum. Ve muhtemelen yakında öğreneceği için, "Taşınmama yardım ediyor," diye ekliyorum.

"Taşınıyor musun?" Kyle şaşırmış görünüyor.

"Evet," diye onaylıyorum ama başka bir şey eklemiyorum. Bu onu ilgilendirmez. Bu sadece bir nezaket bildirimiydi.

Kyle ve Xavier her zaman erkeklerin yaptığını gördüğüm garip bir baş sallama selamlaması yaparken ben onun yanından geçiyorum. Odama girdiğimde Aimee çoktan yatağıma uzanmış, sabırla beni bekliyordu. Beni görür görmez ayağa kalkıyor.

Konuşmaya başlamadan önce, arabada Xavier'den aldığım Gizlilik Sözleşmesini ona uzattım ve "Sana bir şey söylemeden önce bunu imzalaman gerekiyor" dedim.

Aimee'nin gözleri NDA'yı tararken büyür. "Aman Tanrım! Bu çok heyecan verici. Sanki gerçek hayattaki bir Christian Grey'le çıkıyorsun. BDSM'den hoşlanıyor mu? Onun itaatkârı olmanı mı istiyor?" Komplocu bir şekilde sesini alçaltıyor. "Evinde kırmızı bir odası var mı?"

Asher'in beni itaatkârı olarak kullanması fikri yüzümü kızartıyor. Sonra şakaklarımı ovuşturarak, Aimee'nin sorduğu sorularla ortaya çıkan baş ağrısıyla savaşılmaya çalışıyorum. "Önce imzala. Sonra konuşacağım."

Başını salladı ve imzaladı, aynen böyle. Gizlilik Sözleşmesini tam olarak okuduğunu bile sanmıyorum. Ben bir şey söyleyemeden Xavier arkamdan odaya giriyor ve kapıyı yörüngesinde olan bedenime çarpıyor. Yere düşüyorum, Aimee'nin sivri topuklarından birinin üzerine iniyorum ve avuçlarımı sivri uca sürüyorum. Kanıyor ve Aimee'ye pisliğini her yere bıraktığı için ters ters bakıyorum ama o Xavier'e bakmakla meşgul.

"Siktir. Özür dilerim Bayan Ives," diyor Xavier. Küfür, soyadımın resmi kullanımıyla yan yana gelince kulağa komik geliyor.

"Lucy," diye düzeltiyorum.

Tekrar.

Ne de olsa Xavier Asher için çalışıyor, benim için değil.

Kalkmama yardım ediyor ve Aimee sessiz kaldığında şaşırıyorum. Xavier'i bir FBI profildesinin dikkatiyle inceliyor.

"Aimee, bu Xavier. Xavier, bu benim oda arkadaşım, Aimee."

Xavier, Aimee'ye başını sallar. "Merhaba."

Tokalaşması için elini uzatır ama kadın onu havada bırakır.

Bir dakika daha sessizlikten sonra yüzünde anlayışlı bir ifade beliriyor.

Bakışlarını Xavier'den bana çevirdi ve "Seni sapık orospu! Üçlü seks yaptın, değil mi?" Hâlâ elinde tuttuğu Gizlilik Sözleşmesi'ni sallıyor. "Mesele bu, değil mi?! Beni davet etmeyi bile düşünmedin mi?!"

Bu acıttı! Dördüncüye ihtiyacınız var mı?" Dudaklarını yalarken gözleri Xavier'in formunu tarıyor. "Haraç olarak gönüllüyüm!" Ayağa kalkıyor ve bir bacağını ve bir kolunu vızıltı ışık yılı pozunda kaldırıyor.

"Aimee," diye inledim. "Bu Buzz Işıkyılı. Sen Katniss Everdeen'i oynamaya çalışıyorsun."

Ama daha bitirmedi. Dramatik bir mırıltıyla yerine oturuyor. "Söyle bana, Loosey Goosey." Yaltaklanmama gözlerini deviriyor. Bu lakattan ne kadar nefret ettiğimi biliyor. "Lanet şeyi imzaladım." Gizlilik Sözleşmesi'ni tekrar sallıyor. Elinde çılgınca sallanıyor. "MMF miydi? MFM MI? En azından bunu bana söylemelisin."

Elini kolunu sallayarak yırtmadan önce, gizlilik sözleşmesini parmaklarının arasından çekip alıyor ve masamdaki bir dosyaya güvenli bir şekilde yerleştiriyorum. Xavier'e veriyorum, o da takım elbisesinin ön kısmına yerleştiriyor.

Aimee'ye dönüyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Bu harfler ne anlama geliyor?"

Yardım için Xavier'e bakıyorum ama yüzünde Aimee'yle tanıştığından beri keskin hatlarını terk etmemiş, eğlenen bir ifade var. Bana kaşlarını çatıyor.

Bu çok yardımcı oldu.

"Tanrım, Lucy," diyor Aimee. "Daha çok okumalısın." Nefesinin altında mırıldanıyor: "*Bir de onun zeki olduğunu düşünürdüm...*"

"|-"

Sözümü kesmeye başladı. Başka bir şey söyleyemedi, Aimee'nin ağzını avucumla kapatıyorum. Bu benim kanlı avucum.

Oops.

"Ew!" diye bağılıyor.

Xavier ona bir mendil uzatıyor ve yemin ederim bayılıyor. İnledim. Bu hızla hiçbir yere varamayız.

Dolabımdaki gizli zulamdan yeni bir tüp Starburst alıp havaya kaldırıyorum. "Bu Kutsal Çubuk," diye kirli kelime seçimimden dolayı irkiliyorum, "ve kim tutuyorsa o konuşur. Diğer herkes sessiz kalmak zorunda."

Dikkatle Aimee'ye bakıyorum çünkü gerçekten de Xavier odaya girdiğinden beri beş kelime bile etmedi. Sopa Aimee'yi susturmak için, başka kimseyi değil. Sopaya doğru atılıyor ama Xavier şimşekten daha hızlı bir şekilde önümü keserek Aimee'nin bedeninin bana ulaşmasını engelliyor. İşte o zaman onun sadece taşınmama yardım etmek için burada olmadığını anlıyorum. O *benim* korumam.

Vay anasını.

Özel *korumam* var.

Bu, Asher'in nasıl bir hayat yaşadığını ve benim nasıl bir hayatın içine girdiğimi hatırlatan çığınca bir şey.

Boğazımı temizliyorum. Sonra tekrar temizliyorum, çünkü panik atağın yaklaştığını hissedebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve Aimee'nin sorularını teker teker yanıtlıyorum. "Anladığım kadarıyla Asher Black ve Christian Grey arasındaki tek benzerlik zenginlikleri, inzivaya çekilmeleri ve çekicilikleri. Oh, ve ikisinin de soyadı renklerin adı!

"Asher'in BDSM'den hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilim. Ben bilemem. Hayır, onun itaatkâr olmamı istemiyor. Kırmızı odası olduğunu sanmıyorum. Hayır, üçlü yapmadık. Hatta *ikili* bile yapmadık," *gerçi neredeyse yapıyorduk*. "Konu bu değil.

"Biz de dörtlü yapmayacağız ve," diye derin bir nefes alıyorum, "eğer dörtlü yapacak olsaydım, sen içinde *olmazdın*, seni ucube!" Tüm sorularını yanıtlayıp yanıtlamadığımı merak ederek duraklıyorum. "Oh, ayrıca MMM ve FM ya da her ne dediyse ne anlama geldiğini bilmiyorum, o yüzden buna cevap veremem."

Aimee Xavier'den uzaklaşıyor ve yatağımın üzerindeki tüneğine geri dönüyor. "Tamam," diye kelimeyi uzattı. "Peki, eğer seks yapmadıysanız ve senden itaatkâr olmanı istemediyse, ne istiyordu?"

Xavier'e bir bakış atıyorum ve Asher'la nişanımın sahte olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Asher nişanlandığımızı duyurduğunda o da oradaydı ama sonrasında Asher'la konuşmamızı duydu mu yoksa Asher ona bunun gerçek olmadığını mı söyledi emin değilim. Bu başka bir test olabilir. Xavier'e gizlilik anlaşması olup olmadığını sorabilirim ama evet dese bile yalan söylüyor olabilir.

Aimee'ye dönüp "Bu düşünceni unutma." diyorum.

Telefonumu çıkardım ve Asher'a mesaj attım.

Xavier anlaşmamızı biliyor mu?

Birkaç dakika bekliyorum ama cevap vermiyor. Aimee sabırsızlanıyor, ağız çoktan açılmış. Yıldız patlaması tüpünü, yani izin veren glerin kutsal çubuğunu sallıyorum. Ağızını kapatıyor. Bir dakika daha geçiyor ve ben sabrımı kaybediyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum ve koridora fırlıyorum.

Banyoya koşuyorum ve kapıyı Xavier'in suratına çarpıyorum. Beni banyoya kadar takip etmesine asla izin vermeyeceğim. Benim sınırlarım var. Asher'ın numarasını çeviriyorum, telefonu açmasını beklerken ayak parmaklarımı fayansa vuruyorum.

"Alo?" Ben Monica.

"Hey, Monica. Telefonu Asher'a verir misin?" Gerçeği bildiğini ve beni de Asher'ı da bir çırpıda yakabileceğini düşünerek tatlı tatlı soruyorum.

"zgnm." Sesi hiç de zgn gelmiyor. "şu anda bir toplantıda."

Ona inanmıyorum. Arka plandaki korna sesi şüphelerimi doğruladı.

Gözlerimi deviriyorum, Monica'ya tahammülüm çoktan bitmişti. "Hayır, değil. Telefonu ona ver."

"Toplantıda olduğunu söyledim. Sağır mısın sen?"

Arka planda Asher'ın "Kim o?" dediğini duyuyorum.

"Hiç kimse" diyor Monica, aynı anda ben mikrofona "MEEEEEE!!!!!" diye bağırıyorum.

Beş yaşındaymışım gibi hissediyorum. Xavier kafasını tuvalete uzatıp şaşkınlıkla bana bakıyor. Boştaki elimle kafasını geri itiyorum ve kapıyı tekrar kapatıp bu sefer kilitliyorum.

Hatta bir karışıklık var.

"Lucy?" Bu sefer Asher.

"Hey," dedim. Ve zaten beş yaşında bir ocuk gibi bağırdığım için, Monica'yı ispiyonlamaya karar veriyorum. "Kötü bir zaman mı? Monica toplantıda olduğunu söyledi."

Nefesini içine çekiyor. "Toplantıda değildim. Monica'yla telefonlarını her zaman doğrudan bana yönlendirmesi konusunda konuşmam gerekecek." Duraksıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet..." Sesimi alalttım, "Sadece Xavier'in anlaşmamızdan haberi olup olmadığını merak ediyordum. Sana mesaj yoluyla zaten sordum ama Aimee ona her şeyi anlatmam için can atıyor. Ve Xavier de bizimle birlikte, yani eğer bir şey bilmiyorsa ona bir şey söyleyemem."

"Evet, biliyor. Devam et ve onun önünde ne istersen söyle."

"Tamam," diyorum.

"Tamam," diye

karşılık veriyor.

Hiçbir şey söylemeden hatta kalıyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde garip değil.
Nefes alışının sesini seviyorum.

Bekle... *Ne?!*

Nefes alışının sesini beğendim mi?!

Kim böyle şeyler düşünür ki?

Kendimi bile tanıyamıyorum.

Sonunda, "Sonra görüşür müyüz? Mutfakta ne varsa istediğin kadar alabilirsin. Geç saate kadar evde olmayacağım."

Ona teşekkür edip telefonu kapatıyorum ama söylediği şey dikkatimi dağıtıyor.
Home.

Asher'la birlikte yaşadığım hâlâ aklıma yatmadı ama onun böyle dediğini duyduktan sonra durumumuzun ciddiyetini anlamaya başlıyorum.

Asher Black'in yanına taşınmak üzereyim.

Ve birdenbire, Aimee'nin gizlilik anlaşmasını imzaladığına ve konuşabileceğim biri olduğuna sevindim... Her ne kadar Asher bu konuda fikrini değiştirmeden önce onunla seks yapmam konusunda bana kaçınılmaz olarak kötü tavsiyeler verecek olsa da.

Koridora tekrar girdiğimde Xavier banyo kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı. Kızlardan bazıları koridorda birbirleriyle sohbet ediyor ama gözlerinin Xavier'e kaydığını görebiliyorum. Bunlar salondaki nötrler, ne Aimee'nin ne de Minka'nın tarafını tutuyorlar.

İsviçre gibi.

Acaba İsviçre hangi takımda olurdu#TeamAimee mi yoksa #TeamMinka mı? Muhtemelen Minka Takımı, çünkü Aimee gerçekten dağınık. Ve İsviçreli temizlik konusunda takıntılı değiller mi? Peynir ve çikolatayı sevdiklerini, yılda milyarlarca kez oy kullandıklarını, içlerine kapanık olduklarını, soğuğa ve dağlara alışkın olduklarını ve İsviçre bıçaklarıyla ilgili bir şeyler olduğunu biliyorum ve acaba Asher'ın bir İsviçre bıçağı var mı ya da İsviçreli kızlardan hoşlanıyor mu?

Tamam, zihinsel olarak saçmalıyorum. Tekrar.

Koridorda olmak beni tedirgin ediyor. Her an tetikteyim, Minka'nın köşeyi dönüp üzerime atlayacağından endişeleniyorum. Ayrıca Asher'ın *nefes alışını* ne kadar sevdiğimi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum ve onun yanına taşınıyorum ve-

Hayır.

Hiçbirini düşünmüyorum.

Xavier beni görünce doğrulurken kızlar merakla ama kırıcı olmayan bir şekilde bana bakıyorlar. Onları görmezden geliyorum çünkü Minka Ekibi'nin bana eziyet etmesine katkıda bulunmasalar da yardımcı da olmuyorlar. Ayrıca, yakında zaten komşularım olmayacaklar. Umarım bu, Minka & Co. ile uğraştığım zamanın da sonu olur.

Xavier'e "Özür dilerim," diyorum. "Asher'a onunla yaptığım anlaşmadan haberin olup olmadığını sormam gerekiyordu."

"Bana sorabilirdin," diye mırıldanıyor, sesini uygun bir şekilde alçak tutarak.

Ben de fısıldıyorum. "Hayır, yapamam."

Yalan söylemiş olabilir. Bunu ikimiz de biliyoruz. Gözlerindeki onay ifadesini gördüğümde, bir sınavı daha geçtiğimi anladım. Bu Asher'dan olmayabilir ama muhafızlarından birinden geliyor ve bunun bir anlamı var. Hatta gurur verici.

Yurt odasına girdiğimde ağızımdan çıkan ilk kelimeler "Asher Black ile sahte nişanlıyım" oldu. Masamdan Kutsal Çubuk'u alıp Aimee'ye doğru fırlatıyorum.

O kadar şaşırıyor ki, yere düşürüyor. Kendini toparlıyor ve hemen yerden alıyor. "Olamaz."

Sopa için elimi uzatıyorum ve bana doğru fırlattığında yakalıyorum. "Evet."

Sopayı alıyor. "Kim? Ne? Ne zaman? Nerede? Ve neden?"

Derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum: "*Kim?* Asher Black, Black Enterprise'in yönetim kurulunun önünde.

"*Ne?* Kurul önünde istikrarlı görünmesini sağlamak için sahte bir teklifti. Dangalaklardan biri," diye homurdandı Xavier, "Asher'ı adadan attırmaya çalışıyor.

"*Ne zaman?* Asher birkaç gece önce, dans ettikten sonra üst kata çıkar çıkmaz kurula nişanlandığımızı duyurdu. Beni hazırlıksız yakaladı ama ben de kabul ettim.

"*Nerede?* VIP katının kulübün geri kalanına bakan kısmındaydı. Şu balkon kısmı.

"*Neden?* Dediğim gibi, kurulun önünde istikrarlı görünmesi gerekiyor. Hepsinin eşleri ve aileleri var, bu yüzden istikrarı evlilikle değerlendiriyorlar." Kutsal çubuğu ona doğru fırlattım.

Havada yakalayarak beni etkiledi. "Vay canına. Asher Black ile nişanlanmışsın."

"Sahte nişanlı," diye araya giriyorum.

Bana baktı ve Kutsal Sopa'yı yüzüme doğru salladı. "Siz ne zaman seks yapacaksınız?"

Biliyordum.

Aimee'den daha azını beklemediğim için gözlerimi deviriyorum. Sopyı elinden çekip alıyorum. "Nişanlı değiliz. Biz *sahte* nişanlıyız, tekrar ediyorum. Sahte. Sahte. Sahte."

Çubuğu alıyor. "Seks yapmak için biriyle nişanlı olmak zorunda değilsin. Sadece yakınında olmalısın."

Aimee en iyi davranışını sergilediği için çubuğu kapıp masama atıyorum, böylece sıkıcı ileri geri konuşmalar olmadan rahatça konuşabiliyoruz.

"Haklısın."

"Bence evine giriş iznini kullanarak yatağına küçük iç çamaşırlarıyla gir. Onu baştan çıkar."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu nişanın geri kalanını çok garip hale getirirdi."

"Seks sadece iki taraf da olgunlaşmamışsa ya da buna hazır değilse gariptir." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Şu anda yaşadığın şey kurak bir dönem değil. Hatta kuraklık bile değil. Bu bir *toz çanağı*. Söylesene, kendini her boşalttığında orada örümcek ağları mı buluyorsun?"

Xavier yanımda homurdanıyor.

Ona ters ters baktım. "Asher'la seks yapmayacağım. Kes şunu."

"İyi." Hiç de iyi olmadığını düşünüyormuş gibi iç geçiriyor. "Peki, nasıl olacak bu iş?"

Tereddüt ediyorum. "Mesele de bu. Onun evine taşınıyorum."

Daha dik oturuyor. "Ama..." Kırmızı dudaklarının arasından bir somurtma geçiyor. "Yurtlar ne olacak? Sen benim oda arkadaşısın! Beni bırakamazsın!"

"Mecburum! Onunla birlikte yaşamazsam hiçbir anlamı olmaz." "Peki ya ben? Arkadaşlığımız ne olacak?"

"İyi olacağız! Sen yine benim en iyi arkadaşım olacaksın ve ben de sana yürüme mesafesinde olacağım. Asher'ın evi kampüsün hemen yanında."

"Senin evin," diye düzeltiyor. "Ne?"

"Burası artık senin de evin." Gözleri gergin halimin üzerinde geziniyor.

"Eğer birlikte yaşayacaksanız, en azından buraya senin evin de diyebilirsiniz."

İç çekiyorum ve yatağımda onun yanına oturuyorum. "Bu gerçek dışı hissettiriyor."

Bir kolunu bana doladı. "Lütfen bana aynı yatağı paylaşacağınızı söyle."
Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Bilmiyorum. Sanırım aslında olacağız.
Hatta ilk gece neredeyse yatıyorduk, ta ki o kalkıp yerde uyuyana kadar.
Sanırım bunu benim için yaptı. O zamandan beri birlikte uyumadık."

Ayağa kalkıyor, dolabını karıştırıyor ve sonra bana bir şey uzatıyor. "Al. Al
bunu. Ona neyin çarptığını anlamayacak."

Bana verdiği şeye bakıyorum. İnce bir gecelik, aynı anda hem sevimli
hem de seksi. Bunu Asher'ın yanında giymemin imkanı yok.

"Teşekkürler," diyorum çünkü hediyesini reddedersem bana karşılık vereceğini
biliyorum.

Kuşkuyla gözlerini kısıyor ama saçmalıklarımı yüzüme vurmuyor.
"Sanırım eşyalarını toplamak için buradasın, ha?"

Başımı salladım. "Gün sonuna kadar buradan gitmemi
istiyor." Ayağa kalkıyor. "Gel hadi. Sana yardım
edeyim."

Ayağa kalkıp kollarımı ona dolayarak sarıldığımda ikimizi de şaşırttım.
Gerçekten hak ettiği bir şey. O gerçekten harika bir arkadaş.

Sonraki yarım saati Xavier'in yardımıyla toparlanarak geçirdik. Uzun
sürmüyor, çünkü bir yetim olarak fazla eşyam yok. Xavier'in tüm
eşyalarını arabaya taşıması sadece iki sefer sürüyor. O son seferini
yaparken, ben de iki gece önce giydiğim ve Asher'ın evinden çıkmadan
önce tekrar giydiğim LBD'yi çıkarıyorum. Utanç yürüyüşümü yaparken
koridorda onun tişörtünü giymek istemedim. Gece elbisesi de çok fazla
dikkat çekirdi.

Daha önce toplanırken bir kenara koyduğum tulumu giyiyorum ve
elbisemi okul ödevlerimin geri kalanıyla birlikte sırt çantama atıyorum.
Sonra Aimee'ye sanki birbirimizi son kez görüyormuşuz gibi sarılıp
vedalaşıyorum. Bunun neden bu kadar nihai hissettirdiğini bilmiyorum.
Gelecek hafta öğle yemeği için kampüs dışında bir restoranda buluşmak
üzere sözleşmiştik.

Ama içgüdülerim bana bunun bir *şeyin* sonu olduğunu
söylüyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

On Beşinci Bölüm

*Cesaret, yapmaktan
korktuğunuz şeyi
yapmaktır. Cesaret yoksa
Korkuyorsun.*
Eddie Rickenbacker

Xavier ve ben eve geldiğimizde **ortalık sessizdi.**

Home.

Bu kelimeyi duyunca titriyorum.

Xavier eşyalarımı büyük yatak odasına taşımama yardım ediyor. Asher'in kıyafetlerinden temizlediğim dolabın bir köşesine kıyafetlerimi asarak sessizce çalışıyoruz. Dizüstü bilgisayarım, şarj aletlerim ve okul eşyalarım dışında pek bir şeyim yok. Yatak takımımı Aimee'ye bıraktım çünkü benim yatağımı her zaman daha çok sevmiştir. İkimiz de biliyoruz ki onunki dağınık olduğu için. Bir hafta içinde benim eski yatağım da aynı şekilde olacak.

Midem gurulduyor. Bu ses, bu yerle ilgili tanıdık gelen tek şey. İç çekiyorum ve yemek yapmak için aşağı iniyorum. Mutfak dolu, ki bu güzel bir sürpriz. Vaserley Hall'da mutfak yok. Tüm sakinler yemeklerini açık büfe tarzında servis edilen ortak bir yemek salonunda yiyor. İstedğim zaman yemek yemek ilk başta güzeldi, ancak sonunda sınırlı seçeneklerden sıkıldım. Değişiklik olsun diye kendim için yemek hazırlayabilmek güzel.

Lazanya için gerekli malzemeleri, bir bıçak, tahta bir kesme tahtası ve büyük bir tencereyle birlikte çıkarıyorum. Biraz sarımsak ve rezene tohumu kıyıyorum, bir soğanı küp küp doğruyorum ve biraz maydanoz, kekik ve biberiye doğruyorum. Soğanları zeytinyağında soteliyorum ve sarımsak, rezene tohumu ve biraz tavuk kıyması ekliyorum. Geri kalan malzemeleri, baharatları ve bir ton kırmızı şarabı da ekledikten sonra ocağın altını açıyorum ve domatesleri ellerimle yıkıyorum.

Ben ders kitabımı alırken Xavier de beni üst kata kadar takip ediyor. Sos hazır olduğunda, mutfak masasında o haftaki ödevlerimin çoğunu bitirmiş oluyorum. Ricotta peynirine bir yumurta çırpıyorum ve biraz maydanoz ekliyorum. Sonra da

Büyük bir fırın kabı, rendelenmiş mozzarella ve gizli uşağın kilerinde bulduğum gurme haşlanmamış lazanya eriştelere alıyorum. Lazanyayı kat kat yapıp önceden ısıtılmış fırına koyuyorum.

Bu hafta için kalan tek ödevim olan istatistik ödevimi bitirmeye çalışıyorum ama güvene dayalı çıkarım canıma okuyor. Onu bir kenara itip pes ediyorum ve dikkatimi Xavier'e veriyorum. Yemek masasında yanımda oturuyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözleri ön kapıya odaklanmış.

Belirli aralıklarla kalkıp odayı tarıyor ve muhtemelen tehdit aramak için evin içinde dolaşıyor. Gerçi bu anlamsız bir çaba. Burası Fort Knox gibi. Gizli Servis muhtemelen Asher ve güvenlik ekibinden bir iki şey öğrenebilir.

Daha önce güvenlik odasının önünden geçerken dört güvenlik görevlisinin orada oturduğunu ve binanın canlı, HD görüntüleriyle dolu bir düzineden fazla düz ekrana baktığını gördüm. Tüm binanın tüm katlarının koridorlarında, binanın dış cephesinde, kapalı otoparklarda ve bina içindeki tüm ortak alanlarda konumlandırılmış kameralar var. Hatta bazı kamera açılarının bizimkinin karşısındaki binalardan çekildiğini bile gördüm.

Görüntülere baktığımda, binanın birinci katında ortak bir tiyatro salonu ve spor salonu olduğunu da öğrendim, ancak kulenin spor salonunun ne kadar kalabalık olduğuna bakılırsa, Asher'ı kendine ait bir salon istediği için suçlayamam. Ayrıca, güvenlik nedeniyle, çatı katına tek giriş Asher'ın özel garajındaki asansörden ve yanındaki acil durum merdiven boşluğundan. Bunların her ikisine de yalnızca çatı katından ve garajdan erişilebilir.

Her egzersiz yapmak istediğimde asansörü aşağıya indirmek, özel garajdan geçip sakinlerin garajına yürümek, asansörle lobiye inmek ve oradan spor salonuna yürümek can sıkıcı olurdu. Oraya kadar yürümek tembel kıçım için yeterli bir egzersiz.

"Nasıl sıkılmıyorsun?" Gözleriyle odayı milyonuncu kez taramasını izledikten sonra nihayet Xavier'e soruyorum.

"Sıkıldınız mı?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden sıkılayım ki?" "Çünkü orada hiçbir şey yapmadan oturuyorsun."

"Ben işimi yapıyorum."

İç çekiyorum. "Bu güvenlik de neyin nesi? Kulüpteki yoğun güvenliği anlıyorum ama burada da mı?"

"Kulüpteki güvenlik görevlileri Romano ailesine ait. Bay Black, Rogue'un tam mülkiyetini aldığı anda onları hiç kovmadı. Yeni adamları eğitmek çok uzun sürerdi ve orada çalışanlara zaten güveniyor. Artı,

Çocuklar bunu seviyor. Diğer kulüplerdeki güvenlik görevlilerinden çok daha güvenli.

"Kulübün VIP katına, bu çatı katına ve kişisel güvenlik detaylarına yalnızca Bay Black'in kişisel güvenlik ekibinin erişimi var. Bizi kulaklıklarımızdan ayırt edebilirsiniz. Onları sarmal ve görünür, bizimki ise gizli olması için ten renginde."

"Oh," dedim. "Neden bu kadar çoksunuz?"

"Genelde çok kalabalık değiliz. Toplamda yirmi altı kişiyiz ve vardiyadan vardiyaya değişiyoruz. Ben burada olmadığım zamanlar için bir gece nöbetçiniz var. Adı Wilson, ama uyku saatlerini düzenli tutarsanız ve kötü bir şey olmazsa, muhtemelen onunla hiç karşılaşmazsınız. Gardiyanlar geceleri güvenlik odasında kalırlar, sadece viziteye çıktıklarında ayrılırlar. Ama yatak odasına asla girmezler."

"Rounds," diye tekrarlıyorum. "Şu düğmelere bastığın zaman mı?"

Xavier'in "vizitelerini" yaparken her odadaki küçük düğmelere bastığını fark ettim. Çok küçükler ve duvarların rengindeler. Bastığını görmesem orada olduklarını bile anlamazdım.

"Onlar da başka bir güvenlik önlemi. Planlanmış turlarımın her biri sırasında onlara basmak için on dakikalık bir zamanım var. Eğer zamanında basmazsam, tüm ekibe, yirmi altımıza da bir uyarı gidiyor. Bunun ne zaman olacağına dair protokoller var ama daha önce hiç olmamıştı. Vizitleri de her zaman ben yapmıyorum. Vardiya dışında ya da sizinle birlikte olduğum için burada olmadığımda, güvenlik odasında her zaman üç kişi olur. O zaman onlardan biri yapar."

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım.

Bir kişi için, özellikle de kendi başının çaresine bakabilecek biri için bu kadar ağır güvenlik önlemleri alındığını hiç duymamıştım. Tüm bunlar gerçekten gerekli mi? Artık mafyanın içinde olmadığını söylüyor ama belediye başkanından daha fazla koruması varken ona nasıl inanabilirim?

Xavier'e bakıyorum, onu hangi ayrıntıdan çektiğimi merak ediyorum.

"Bana atanmadan önce ne iş yapıyordun?"

"Sizinle çalışmak için güvenlik odasındaki eski görevimden alındım, yani şu anda yeni birini eğitiyorlar. Bu yüzden güvenlik odasında üç yerine dört kişi var."

"Sadece mi?"

"Bay Black'in pek çok düşmanı var, Bayan Ives." "Lucy," diye düzeltiyorum, dalgınca.

Sözleri beni derinden ürpertiyor. Asher'ı tanımanın tehlikelerini bir kez daha hatırlattılar. Ne zaman Xavier'e baksam, kendimi maruz bıraktığım tehlikeyi her zaman hatırlayacağımdan şüpheleniyorum.

Bir parçam, böylesine ağır bir güvenliğin varlığını gerektirecek kadar büyük bir tehdit fikrini aklıma sığdıramıyor. Kendimi bunun sadece zengin bir adam için alınan bir önlem olduğuna ikna etmek zorundayım. Suçlular için değil, şirket düşmanları için.

Kendime Asher'la yaptığım anlaşmanın iyi bir anlaşma olduğunu hatırlatıyorum. Bu maskaralık sürdüğü müddetçe finansal güvenceye sahip olacağım ve mezun olduktan sonra Asher'ın tavsiye mektubu ve bağlantıları sayesinde istediğim işe girebileceğim. Aklıma Asher'ın şirketinin IllumaGen'i satın alacağı söylentileri geliyor. Orada çalışmak bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu.

Dürüst olmak gerekirse, faydaları eksilerinden çok daha ağır basıyor. Asher artık bir tehdit olmadığını bildiği için bana zarar vermek için bir nedeni yok. Aslında, beni *korumak* için bir güvenlik görevlim var! Asher'ın "düşmanlarının" bu çılgın güvenliği aşmasına imkan yok.

Kurşun geçirmez cam ve duvarlar? Panik butonları? Panik odaları? Bir cephanelik? Yirmi altı koruma? Her yarım saatte bir tur? Bu başkana uygun bir güvenlik. Ayrıca, Asher artık Romano ailesinin işlerine karışmıyor.

... Yoksa öyle mi?

Lazanya bittiğinde sekiz büyük parçaya bölüp tabaklara koyuyorum. Güvenlik odasındaki gardiyanlara birer tane veriyorum, çok şaşıyorlar ve Xavier'e de bir tabak veriyorum. Asher eve geldiğinde lazanyamın son parçasını da bitirmiştim ve Xavier fazla parçalardan birini kapmıştı bile. Onu da bitirdi.

Xavier, Asher görüş alanımıza girdiğinde, "Vay be kızım," diyor. "Yemek yapabiliyorsun."

"Ne yaptın?" Asher soruyor.

"Lazanya." Kalkıp kalan parçayı onun için ısıtıyorum, çünkü teknik olarak zaten onun yemeği.

İşim bittiğinde, koltuğumun yanındaki paspasın üzerine koyuyorum. Kravatını gevşetiyor ve yanıma oturmadan önce mutfak tezgahının üzerine koyuyor. Yorgun görünüyor ama yine de uyanık görünmeyi başarıyor. Gömleğinin üstteki birkaç düğmesini çözerken gözlerimi kaçırıyorum. En ufak bir deri parçası bile beni kızdırmaya yetiyor, bu yüzden bakmama izin vermiyorum.

"Bana yemek yapabildiğini hiç söylememiştin." Bir ısırık aldığıında inliyor. İniltisinin uyandırdığı kirli imgeleri uzaklaştırıyorum ve omuz silkiyorum. "Üvey babalarımından biri aşçıydı ve yemek yapmayı öğrenmek isteyecek kadar yemek yemeyi seviyordum. Sonunda bana çok şey öğretti."

Ayrıca birlikte yaşadığım tüm ailelerden Peru yemeklerinden İrlanda yemeklerine kadar pek çok farklı mutfağın nasıl yapıldığını öğrendim. Vietnam yemeklerim de gülünç derecede iyidir. *Bo Luc Lac*'ım ağızda eriyen bir lezzettir.

Koruyucu aileden koruyucu aileye atlamak pek çok açıdan dünyayı gezmek gibidir. Çok çeşitli insan gruplarına maruz kalıyorsunuz ve size yaşattıkları deneyimlerden bir şeyler öğreniyorsunuz. Tüm bunları istikrarlı bir çocukluk ve aile için takas eder miydim emin değilim, yine de bazı sürüngenler olmadan kesinlikle yapabiliirdim.

Asher başını sallıyor ve bir ısırık daha alıyor. Gözlerini kapatıp ısırırken sergilediği şehvetli tavır aklımdan kirli düşünceler geçirmeme neden oluyor.

Yutkunuyor ve Xavier'e dönüyor, o da benim tabağımı ve kendisinininkini bulaşık makinesine götürüyor. "Bugünlük gidebilirsin."

Xavier başıyla onaylıyor, bize ve güvenlik ekibinin geri kalanına veda ediyor ve gidiyor. O gittiğinde odada sadece Asher ve ben kaldık. Bu sabahki anketlerden sonra onun yanında daha rahatım ama yine de beni geriyor. Bu yüzden istatistik ödevimle kafamı dağıtıyorum, pahalı ders kitabımı açıyorum ve çalışmaya başlıyorum.

Asher "Sorun ne?" diye sorana kadar 2 numaralı kalemimin bir parçasını ısırıp koparmıştım.

Başarısızlığımı kabul etmek istemeyerek derin bir nefes veriyorum. "Bunu anlamıyorum."

Eğilip çalışmamı gözden geçiriyor ve omuz silkiyor. "Bunun için kendini yıpratma. Güvene dayalı çıkarımın modası geçti zaten. Muhtemelen hiç kullanmayacaksın."

"Olabilir, ama bu yine de test edileceğim gerçeğini değiştirmiyor." Asher ayağa kalkıyor ve Xavier'in gitmeden önce güvenlik odasından getirdiği diğer tabaklarla birlikte kendi tabağını da bulaşık makinesine yerleştiriyor.

Asher bulaşık makinesini lazanya yaparken kullandığım tüm mutfak eşyaları ve tabaklarla doldururken onu izlememeye çalışıyorum. Makineye sabun koyuyor ve çalıştırıyor. Onu ev işlerini yaparken izlemek tuhaf. Vahşi bir hayvanı izlemek gibi.

Aslan getir
götür oynar.

Yanımdaki koltuğa döndükten sonra bana matematiği açıklamaya başladığında şok oldum. Dinledim ve yarım saat sonra, güvene dayalı

Çıkarım konusunda gururlu bir profesyonel oldum. Neredeyse daha sık kullanılmasını dileyeceğim.

Çalışmalarımı sırt çantama yerleştirirken, "Öğretmen olmalıymışsın," diyorum. Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

Başını sallamadan önce düşünmek için duraksıyor. "Asla işe yaramazdı. İnsanlardan hoşlanmıyorum ve öğretmenler çok fazla insanla muhatap oluyor."

"Bir iş adamı olarak sen de öyle."

"Bu farklı. İş yerinde patron benim. Kontrol bende. Öğretmenler değil. Velilere, yöneticilere, öğrencilere ve hükümete hesap veriyorlar. Bu da onların yaptığı işi benim yaptığımdan çok daha zor hale getiriyor." Tereddüt ediyor. "En azından benim gibi biri için."

Anlayışla başımı sallıyorum. Berbat bir öğretmenim. Öğretmenlik, sabır ve şefkat gibi benim sahip olmadığım beceriler gerektiriyor. Bunu yapabilenlere büyük saygı duyuyorum, çünkü Afrika'da gönüllü olarak çalıştığım yetimhanelerden birinde öğretmenlik yapmayı denemiştim. Çok başarısız oldum.

Kendimi Asher'a şöyle derken buldum: "Bir keresinde öğretmenlik yapmaya çalışmıştım. Cibuti'de bir yetimhanedeydim. Oranın müdürü çocuklara İngilizce öğretmemin iyi bir fikir olacağını düşündü, çünkü diğer tüm gönüllüler ya Fransızca ya da Arapça konuşuyordu." Kıkırdıyorum. "Tam bir felaketti. Bir saatlik ders süresinin sonunda çocukların yarısını ağılattım. Sonunda beni mutfaklara taşıdılar, orada yaşayan bir varlıkla tek etkileşimim benimle hiç konuşmayan yaşlı bir kadınla oldu.

"Bir süre sonra, sonunda sessizliğinden bıktım ve benimle konuşmasını istedim." İrkildim. "Elleriyle bir şeyler imzaladığında kendimi dünyanın en büyük orospusu gibi hissettim. Orada, benimle konuşmadığı için ondan nefret ediyordum ve o tüm bu süre boyunca dilsizdi. Daha da kötüsü ne işaret ettiğini bile anlayamıyordum. Somali İşaret Dili'ndeydi."

Asher ve ben şimdi odamızdayız. Kıyafetlerini çıkarıyor, duş almaya hazırlanıyor ama bana sempatik bir bakış atmak için duraklıyor. "Sonunda ne yaptın?"

Boxerını çıkarıp banyoya yöneldiğinde gözlerimi kaçırıyorum. Paketini görmüyorum, sadece çok ama çok sıkı bir arka tarafı var, ama yine de ağır nefes alıyorum.

Çıplakken nasıl bu kadar rahat olabiliyor?

Vücudumu seviyorum ama onun sahip olduğu türden bir özgüvene sahip değilim. Keşke öyle olsaydı, ama yine de çoğu insanın öyle olduğunu sanmıyorum. Eğer bu gerçekleşirse dünya muhtemelen çıplaklar kolonileri tarafından istila edilecek.

Boğazımı temizliyorum ve sesimi yükseltiyorum, böylece banyoda beni duyabiliyor. "Ben çıktım."

O zaman da kendimden utanıyordum, şimdi de utanıyorum. Dediğim gibi, işler zorlaştığında genellikle kaçarım.

"Ne dedin sen?" Asher duştan bağılıyor.

İç çektim. Duş başlığını açtı ve muhtemelen sesten beni duyamıyor. Ama ne yapmamı bekliyor? Duyabilsin diye banyoya girmemi mi? Kendimi tekrar etmek bile istemiyorum ve onu çıplak, tam cepheden görürsem ağzımdan ne çıkacağını bilmiyorum.

"'Kaçtım' dedim." Tekrar ediyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "Ha?"

"Kaçtım!" Şimdi bağıriyorum. "Yine mi geldin?"

"Ugh!" Nefesimin altında küfrediyorum, kalkıyorum ve banyoya giriyorum, çıplaklığına lanet olsun. Onu gördüğümde, özel bölgelerine bir göz atma zahmetine bile girmiyorum. Gözlerinin içine baktım ve dedim ki, "Ben... KAÇTIM. Duymak istediğin bu mu?! Bir koşucu olduğumu mu? Her şeyden kaçtığımı mı?"

Yüzünde gördüğüm şey beni şaşırtıyor. Aramızda anlayışlı bir bakış geçiyor ama Asher da benim patlamamdan rahatsız olmamış gibi görünüyor.

Korkaklığımı yüz yüze itiraf ettiğimi görebilmek için beni duymamış gibi davrandığını düşünüyorum. Bu düşünce beni öfkeliendiriyor.

Gözlerimin içine bakıp "Ama sen benden kaçmadın" dediğinde öfkeyle titriyorum.

Tokat yemiş gibi ondan uzaklaşıyorum. O haklı. Ondan kaçmadım. Artık kaybedecek daha çok şeyim olduğu için mi? Bir diploma? Düşünecek bir geleceğim? Daha iyi bir seçenek? Bilmiyorum. Tek bildiğim kaçıktan bıktığım. Koruyucu aileden koruyucu aileye koştum. Steve'den kaçtım. Bir ülkeden diğerine koştum. Rogue'dan kaçtım.

Ama ondan kaçmadım.

Artık kaçmıyorum. Sorunlarımla yüzleşiyorum, onları kabul ediyorum ve çözümler buluyorum. Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum ve hoşuma gitsin ya da gitmesin, o da bu sürecin bir parçası. Sorunlarımın hem nedeni hem de çözümü olsa bile.

Az önce utanç verici koşu alışkanlıklarımı tartışmamış olsaydık beni tepelere doğru koşturacak bilmiş bir bakış atıyor.

"Buna ne dememi bekliyorsun?" Sesim fısıltı gibi ama duş başlığının sesinden beni duymasına şaşırmıyorum.

Mavi gözleri ruhumu delip geçiyor. "Neden şimdi kaçmıyorsun?" "Bilmiyorum."

On Altıncı Bölüm

*Bazen yaşamak
bile bir
eylemdir.
Cesaret.
Genç Seneca*

"Hayır," diyor Asher on beşinci kez.

"Ciddi misin sen?!" Talep ediyorum. "Beni burada öylece tuzağa düşüremezsin Asher. Çıldırmak üzereyim. Sesim artık benim sesim gibi bile çıkmıyor. Rapunzel gibi bir şeymişim gibi kulende kapalı kalmayı asla kabul etmedim." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Beni kurtarması için bir prence mi ihtiyacım var? Seni tahttan indirdiğinde *René*'ye soracağımdan emin olabilirsin."

Normalde Asher'la bu şekilde konuşmazdım, ancak heyecan çılgınlığı ve bana karşılık vermeme izin vermesi arasında, sözlü yumruklarımı çekmiyorum.

Asher kaşlarını çatarak bana doğru geliyor. Aynı anda hem çirkin hem de güzel. "Tommy geldiğinde gidebilirsin."

Tommy benim yeni stilistim. Asher onu evine taşındığımın ertesi günü işe aldı. O sabah uyandığımda muhteşem, bakımlı Asyalı bir adam göğüslerimin etrafına mezura bastırıyordu.

Ağzından çıkan ilk kelimeler, "Kızım, keşke benim de seninkiler kadar büyük memelerim olsaydı." oldu.

Sonra beni yataktan kaldırdı ve vücudumun ölçülmesi gerektiğini bilmediğim yerlerini ölçmeye başladı. İki gün sonra, prova için bir sürü kumaşla geri geldi ama o zamandan beri onu görmedim. Ayrıca özgürlüğümün ona bağlı olduğunu da fark etmemiştim.

"Tommy?!" Diyorum ama daha çok bağıriyorum. "Aman Tanrım! Tam bir pisliksin! Bu benim kıyafetlerimle mi ilgili?! **ARKADAŞLARINA NİŞANLANDIĞIMIZI SÖYLEDİĞİNDE** nasıl giyindiğimle ilgili bir sorunun yok gibiydi!" Bu cümlelerin sonuna doğru bağırırlarımın ne kadar tizleştikten utanarak irkildim. Kendime engel olamadığım için, "İnanılmaz!" diye ekliyorum ve spor salonunun yolunu tutuyorum.

Asher'in spor salonunun sadece bir spor salonu olmadığını, tüm standart ekipmanlara ve daha fazlasına sahip olduğunu öğrendiğimde çok şaşırdım. Burası aynı zamanda bir UFC spor salonu; dövüş ekipmanları, bir antrenman ringi ve öfkemi yumruklayarak ve tekmeleyerek atabileceğim kadar kum torbası var. Bu son zamanlarda çok işime yaradı, çünkü artık çok sinirliyim.

Çünkü Asher'dan kaçmadığımı fark ettikten sonra, ondan ilk başta düşündüğüm kadar korkmadığımı da fark ettim. Sanki korku sadece ben izin verdiğim için varmış gibi, ama bunun sadece bir kurgu olduğunu anladığımda buharlaştı. Ayrıca, son zamanlarda, korkunun bile kendimi savunmamı engelleyemeyeceği noktaya kadar beni kızdırmasına yardımcı oluyor.

Kapana kısılmış bir kadın kadar öfkeli bir cehennem yoktur, ya da bu söz her neyse.

Asher'dan korkmuyorum, bu hem benim için iyi hem de onun için kötü. Benim için iyi çünkü artık kendimi savunabiliyorum. Onun için kötü, çünkü bana karşı koyacak çok şey veriyor. Birincisi, Tommy'yi bana sormadan işe aldı, bu harika ve kendi iyilik perime sahip olmak gibi bir şey, ama konu bu değil. Bana yeni kıyafetler isteyip istemediğimi *sormadı*. İstediğime karar verdi.

Sonra, Pazartesi günü derse gitmeye çalıştığımda bana gidemeyeceğimi söyledi. Hiçbir sebep göstermedi, sadece "hayır" dedi. Xavier peşimdeyken yine de çıkmaya çalıştım ama görünüşe göre asansöre erişmek için biyometrik bir tarayıcı var.

Bilin bakalım kimin erişimi yok?

Benim.

Bakışlarım Xavier'e yöneldiğinde ellerini kaldırdı ve "Yapamam. Faturaları ödemem gerek."

Hırladım ve tepinerek Asher'a geri döndüm ve beni dışarı çıkarmasını istedim. Bana yine sinir bozucu bir "hayır" cevabı verince kendimi kaybettim, tekmeleyebildiğim her yerini tekmeledim ve yumrukladım. Onu tırmalamadım bile, bu beni daha da kızdırdı. Bunun yerine etrafımda dolandı, beni belimden kolayca kaldırdı, spor salonuna bıraktı ve bana "hadi bakalım" dedi.

O zamandan bu yana iki Pazar geçti ve o zamandan beri her gün rutinimiz bu oldu. Uyandım ve gidebilir miyim diye sordum. "Hayır" dedi. Boğazım ağrıyana kadar bağırip çağırıyorum, sonra da kaçmaya çalışıyorum. Kaçınılmaz olarak başarısız oluyorum ve ona geri dönüyorum.

Sabahki çılgılık seanslarımdan sonra sesim genellikle kısıldığı için tekme ve yumruk atmaya başvuruyorum. Beni spor salonuna bırakıyor ve orada gördüğüm her torbayı tekmeleyip yumrukluyorum. Sonunda Xavier kötü formumdan sıkılıyor ve bana düzgün dövüşmeyi öğretiyor.

Daha iyi bile oldum.

Dün, yumruklarımdan biri Asher'in karnına indiğinde, gitmeden önce bir saniyeliğine gülümsediğine yemin edebilirim. Bugün kaçma zahmetine bile girmiyorum. Doğruca Asher'in dün bana sürpriz yaptığı pembe kum torbama gidiyorum. Dün gece ofisteki yazıcıdan yüzünün bir resmini çıkarıp hedef talimi için torbaya bantlamış olabilirim. Aslında bunu denemek için heyecanlıyım.

Asher bunu gerçekten telafi etmek istiyorsa, ya buradan çıkmama izin verecek ya da benim için ona benzeyen bir kum torbası yaptıracak. Çünkü onun resmini yumruklamak ne kadar eğlenceli olsa da, kesinlikle aynı şey değil.

Dövüşüm bittiğinde ofise gidiyorum ve Asher'in dizüstü bilgisayarından çok daha hızlı olan masaüstüne giriş yapıyorum. Ne de olsa bir Black Enterprises ürünü. Photoshop'ta Asher'in internetten bulduğum yakın çekim bir fotoğrafını açıyorum ve yüzüne bazı morluklar ekliyorum. Ona dijital olarak patlak bir dudak ve morarmış bir göz veriyorum, çünkü yapabiliyorum. Çıktısını aldığında gülümsüyorum ve gururla Xavier'e gösteriyorum, o da gözlerini deviriyor.

Bu çok saçma. Biliyorum. Birkaç hafta önce, prestijli bir Ivy League araştırma üniversitesindeki laboratuvarlara katılıyor ve İnsan Genomu Projesi'ndeki MITE araştırmalarının pratik uygulamaları üzerine anlayışlı makaleler yazıyordum. Bugün ise gerçek hayatta yapamadığım için gardiyanımın/sahte nişanlımın yüzüne fotoşopla çürükler yapıyorum. Aynı zamanda gardiyanım olan korumama da gururla gösteriyorum, sanki buzdolabında çerçevelenmesini bekliyormuşum gibi.

Bekle...

Yazıcıyı yeniden başlatıyorum, bir kopya daha yazdırıyorum ve sağ üst köşeye kırmızı Sharpie ile kocaman bir "A+" yazıyorum. Xavier'in ne yaptığımı görünce inlediğini duyuyorum ama onu görmezden geliyorum. Bantı yanıma alıyorum çünkü Asher bana etrafta buzdolabı mıknatısı bulunduracak bir tip gibi gelmiyor. Başyapıtımı buzdolabımız olan devasa metal yığınının parlak, paslanmaz çelik yüzeyine yapıştırırken Asher merdiven boşluğundan iniyor, Monica da küçük kahverengi burnu gibi arkasından geliyor.

Açıkçası, Monica ile olan ilişkim değişmeyen tek şey. Mümkünse artık birbirimizden daha çok nefret ediyoruz. Her sabah Asher'ı sabah 5'te uyandırmak için yatak odasına girdiğinde sinir bozucu bir insan horozu gibi bana kaşlarını çatıyor.

O yerde uyurken benim yatakta uyumamdan hoşlanmıyor ama eminim ikimiz de yatakta uyusak daha da az hoşuna gidecektir... çünkü ben yerde uyumayı kesinlikle reddediyorum. Bence Asher yerde yatmayı *hak ediyor*.

Beni burada esir tuttuğun için yerde uyu. Uyku düzenimiz hakkında kesinlikle kötü hissetmiyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" Asher, Xavier ve bana yaklaşıp soruyor.

Birkaç adım geri çekilip ustalık eserime hayranlıkla bakıyorum ve zihinsel olarak iyi bir iş çıkardığım için kendimi kutluyorum. Louvre'daki paha biçilmez sanat eserlerine hayranmışım gibi başımı yana eğiyorum ve ağır, sahte bir Fransız aksanıyla, "Siyah göz harika olmuş, değil mi?" diyorum.

Asher'ın yüzüne bir bakış atıyorum. Resme bakıyor, dudakları seğiriyor. Eğlencesini gizlemeye çalışıyor ama orada. Bunu biliyorum. Bunu her zamankinden daha açık olan mavi gözlerinde görebiliyorum. Asher'ı gülümsetmek, sürdürdüğümüz bu kavgayı kazanmaya çalışmamın bir başka yolu. Gördüğünüz gibi, bu adamla olan kavgamı onu gülümseterek kazanabileceğimi düşündüğümde gerçekten kendimi kaybediyorum.

Buradan çıkmam gerek.

Benim de neden rehin tutulduğuma dair hiçbir fikrim yok. İyi besleniyorum ve aslında bana beklediğimden daha iyi davranıyor. Görünüşe göre, öğretmenlerim derslere katılmadığımı biliyorlar ve bana ev ödevlerimi e-posta ile gönderiyorlar ve bana ders slaytları ve notları gönderiyorlar, bu garip ve kesinlikle bir öğrencinin iki mazeretsiz devamsızlıktan sonra bir sınıftan çekilmesi gerektiğini belirten üniversite politikasına uygun değil.

Birkaç hafta dersi kaçırdıktan sonra, kesinlikle iki kereden fazla devamsızlık yaptım. Bu derslerden atılmam gerekirken VIP muamelesi görüyorum. Öğretmenlerim bana "Yakında görüşmek üzere!" gibi ifadeler içeren e-postalar bile gönderiyor.

Yeterince yakın değil.

"Zevkle yapılmış" diyor Asher. Bu da öğrendiğim bir başka sürpriz.

Asher'ın espri anlayışı var.

Belli belirsiz ama orada.

Fransız aksanını bırakıyorum. "Sanırım bunun için kolayca altı haneli bir teklif alabilirim." Kollarımı kavuşturup buzdolabının bir yanından diğer yanına yürüyorum, farklı açılardan bakıyormuş gibi yapıyorum. Monica'nın sinirli bir şekilde mırıldandığını duyuyorum, bu da neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyor, ama kahkahalarımı dizginleyebiliyorum.

Asher'ın yanına geri çekiliyorum. "Çeyrek milyon dolar değerinde olduğunu söyleyebilirim.

En azından."

Asher işaret parmağıyla çenesine vuruyor, yüzü düşünceli bir ifadeyi taklit ediyor. "Bir şeyler eksik," diyor. Sonra Monica'nın elindeki dosyadan bir kâğıt çıkarıp buzdolabının üzerine yapıştırıyor ve bu sırada fotoşoplu yüzünü kapatıyor.

Asher'in resminde çıplak Louboutin stilettolar giyen bir horoz var. Tüyleri bile Monica'nın saçının tonunda. Boynunda sabah 5'e ayarlanmış bir çalar saat asılı. Resmin arka planı zifiri karanlık, açıkça hala gece vakti.

Bu
kadar.
Kaybetti
m.

Neredeyse gözyaşları içinde yere yığılıyorum, kıcımla gülüyorum, oynadığımı sandığım bu aptal oyunu kaybettığımı umursamıyorum bile. Başımı kaldırıp baktığımda Asher'in yerine geçen resim hâlâ orada duruyordu. Tekrar gülüyorum. Asher ve Xavier gülümsüyorlar ama Monica'nın yüzünde kabız bir ifade var.

Her sabah beşte Asher'in odasına davetsiz ve habersiz giren horozun kendisi olduğunu anladığını sanmıyorum. Bunun neden komik olduğunu anlamıyor ama sorun değil. Sanırım onun kahkahalarını duymak zaten delirmiş olan beynimi dağıtacak.

Resmi buzdolabından kaldırıp ana eserimin yanına koyuyorum. "Bunlar bir set olarak satılmalı."

"Ugh, böyle çocuk gibi davranmak zorunda mısın?" Monica bugün sesinin daha da hırçınlaştığını söylüyor.

Dürüst olmak gerekirse, bir çocuk gibi davranıyorum. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse bir aydır çatı katından çıkmadım. Şimdiye kadar benden nefret etmiş olması gereken Aimee ile olan tüm öğle yemeği randevularımı atlamak zorunda kaldım. Yıllardır güneşi tenimde hissetmedim.

Hatta kendimi bikiniyle pencereye yaslanarak güneşlenmeye çalışırken buldum. İyi bir fikir değildi. Yükseklikten korktuğumu öğrendim. Xavier tabii ki bunun çok komik olduğunu düşündü ve bana hep bunu bir daha ne zaman yapacağımı sordu.

Zaten çocukça davrandığımı düşündüğü ve aslında doğru olduğu için, medeniyete dönmeme izin verilene kadar umurumda olmadığına karar veriyorum.

Ben de onun duruşunu ve sesini taklit ettim ve "Ah, şu anda burada olmak zorunda mısın?" sözleriyle dalga geçtim.

İyi bir yanık bile değil ama Monica'nın umurunda değil. Okuyabiliyorum. *Harry Potter'ı* ona anlatırsanız, yine de kızacaktır. İşte o zaman birinin nefretinin mantıksız olduğunu anlarsınız. Nasıl olur da bir insan atan bir

kalbe sahipken

Harry Potter'dan hoşlanmıyor musun?! Cidden, cehennemde Harry Potter'ı sevmeyenler için özel bir yer var.

Amazon ve Goodreads'te *Harry Potter'a* tek yıldız verenler.

Ben *Harry Potter'dan* nefret edenler için bir 10th cehennem çemberi hazırlamakla meşgulken Asher Monica'ya "Belki de gitmelisin," diyor.

Gözleri büyüyor ve kızgınlığı gözlerinden okunuyor ama bir şey söylemiyor. Kapıyı çarparak dışarı çıktı. Onunla birlikte kaçabileceğimi umarak peşinden gitmeye çalışıyorum ama güçlü bir kol belime dolanıyor ve beni geri çekiyor. Asher'ın güçlü göğsüyle aynı hizadaydım.

"Ciddi misin?! O biyometrik şeye bağlandı ve ben bağlanmadım mı?!" Kalan küçük gururumu bir kenara bırakıp sızlanıyorum. "Buradan çıkmam gerek Asher. Çok uzun zaman oldu. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen. Artık dışarının nasıl koktuğunu bile bilmiyorum."

"Kirlilik," diyor Xavier yardımsever bir şekilde. Bu ona bir aparkat denemesi kazandırdı. Iskaladım tabii ki.

Genelde şiddet yanlısı biri bile değilimdir. Yemin ederim. Sadece bu kadar uzun süre tek bir yerde sıkışıp kalmaya dayanamıyorum. Her zaman hareket halindeydim, ya koruyucu aileden koruyucu aileye ya da ülkeden ülkeye. Bunu daha fazla kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Kahretsin, şu anda bununla *baş*a çıkabileceğimi sanmıyorum.

Asher'ın evi çok büyük ama özgürlük değil. Ben özgürlüğümü istiyorum. Onsuz delireceğim. Mahkumlara karşı yeni bir saygım var. Bunu nasıl yapıyorlar? Nasıl başa çıkıyorlar? Yirmi bin metrekarelik lüks bir dairede sıkışıp kaldım ve bu beni deli ediyor.

Geçen hafta, haftamın en önemli olayı Asher'ın masasının altında 13 saat boyunca saklanıp onu korkutmak için gelmesini beklememdi. Geldiğinde uyuyakalmıştım ve tüm günümü boşu boşuna harcamış oldum. Asher sonunda benim uyuyan halimi yatağa taşıdı.

Asher iç çekerek bana bir kutu uzatıyor. "Bu en yeni sanal gerçeklik gözlüğü setimizin prototipi. Çılgınlığa bir süreliğine yardımcı olacak. İçine bir sürü oyun ve doğal aktivite programladım bile. İşte kontrolleri."

Bana uzattığı eldivenleri alıyorum. Üzerlerinde küçük metal halkalar var, sanırım bir kumanda gibi çalışıyorlar.

"Çirkinler," diyorum ona, yine de bana güvenmesi gururumu okşuyor. Bunu benim için yapmayı düşündüğü için... Beni buraya hapseden o olsa bile.

"Bu bir *prototip*, Lucy." "Ayrıca, güzellik abartılıyor." derken gözlerinde bir karanlık var.

Fiziksel olarak tanıdığım en güzel insan olduğu düşünüldüğünde, bu sözlerin onun ağzından çıkması garip. Buna ne diyeceğimi bilemediğimden, VR konsoluna programladığı uygulamaların listesine bakıyorum. Hepsi benim ilgi alanlarıma hitap eden düzinelerce uygulama var ama en çok birkaçı dikkatimi çekiyor:

Lucy'nin Laboratuvarı

Sodyum monofluo-
roasetattan batrakotoksa
ve aradaki her şeye
kadar, normalde gerçek
hayatta yapamayacağınız
tehlikeli kimyasallarla
deneyler yapın.

Lucy için Maceralar

Machu Picchu'nun parlak
ve soğuk zirvelerinden
Mariana  ukuru'nun
gizemli ve karanlık
derinliklerine, dünya senin
istiridyendir Lucy Ives.

Lucy's Kitchen

Herhangi bir alet,
herhangi bir cihaz,
herhangi bir malzeme -
hepsi sizin.
Hayalinizdeki pastayı
veya en sevdiğiniz
lazanyayı yapın
dağınlık olmadan.

Düzinelerce uygulama -Lucy's Lab, Adventures for Lucy, Lucy's Kitchen ve çok daha fazlası- hepsi benim adımı taşıyor ve benim ilgi alanlarıma hitap ediyor,

Çoğunlukla onu tanıdığım dan beri hakkımda sadece kısaca bahsettiğim şeyler. Benimle ilgili tüm bu şeyleri hatırladığına inanamıyorum.

Sahne korkusundan kurtulmak için neredeyse kapalı gişe oynayan Madison Square Garden arenasını gösteren bir uygulama var. Ona sahne korkumdan bahsettim.

bir kez geçerken. Bir başka uygulama da bana üçgen çalmayı öğretmeyi amaçlıyordu. Ona hiçbir enstrüman çalamadığımı söylediğimi bile hatırlamıyorum - "Üçgen bile çalamıyorum," demiştim o zaman. Bu konu bir daha hiç açılmadı.

Tıpkı çoğu uygulamanın konusu gibi. Bana, ona söylediğim ve söylemediğim şeylere bu kadar dikkat ediyor olması hem endişe verici hem de gurur verici.

Aman Tanrım.

Bütün bunları *benim için* yaptı.

Ama aynı zamanda beni burada tuzağa düşürdü.

Bu konuda ne hissetmeliyim?

Emin değilim ama kalbimin dakikada bir maraton koştuğunu biliyorum ve ona teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda çoktan gitmişti.

Esrarengiz bir hayalet gibi.

On Yedinci Bölüm

*Fiziksel
cesaretin
dünyada bu kadar yaygın
olması ve ahlaki
cesaretin bu kadar
Nadir.
Mark Twain*

Bir saat sonra, Xavier arkamdan yakından takip ederken Atina'daki bazı yamaçlardan aşağı son hızla kayıyorum. Gözlüğüm takılı olduğu için onu tam olarak göremiyorum ama bir şeylere çarpmamak için eşyaları karıştırdığını kesinlikle duyabiliyorum.

Hatta duvara çarpmak üzere olduğumda kullanmak için her iki elinde de kalın, rahat yastıklar var. Onları yüzümün önüne koyuyor ve duvarla dolu bir yüz yerine yastık peluşluğuyla dolu bir yüzle karşılaşıyorum.

Kayak teleferiğinden olimpiyatlara layık atlayışımın ortasındaayken, "Olamaz kızım. Ne giyiyorsun böyle? O eldivenleri ve o iğrenç gözlükleri bir daha görmek istemiyorum."

"Tommy!" Gözlüğü çıkarıp Xavier'in yüzüne fırlatarak bağıyorum.

Onları yakalıyor.

Zar zor.

"Pahalı bir prototip," diyor.

Omuz silkiyorum. Beni buraya hapsedmişken Asher'in eşyalarına nazik davranacak havada değilim. Bu binadan defolup gitme havasındayım ve çıkış biletim daha yeni geldi... yine de kendimi eldivenleri yavaşça çıkarıp dikkatlice sehpanın üzerine koyarken buluyorum.

Xavier bu değişikliğim karşısında soru soran bir kaşını kaldırıyor ama görmezden geliyorum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki de Asher'in hediyesi için minnettarım ve bunu mahvetmek istemiyorum. Ne olmuş yani? Xavier'in meraklı gözlerinden hızla uzaklaşıp Tommy'yi kucaklıyorum ve tombulluğunu

Xavier'in antrenmanları sayesinde eskisinden çok daha sıkı olan istekli kollarım.

Umarım vücudumdaki yeni belirginlik Tommy'nin bir ay daha kıyafet değiştirmekle uğraşmasını gerektirmez. Sonsuza kadar sürecekti demişken, ona birkaç kıyafet dikmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü sormak istiyorum ama kaba davranıp buradan çıkış biletimi altüst etmek istemiyorum. Bu yüzden çenemi kapalı tutup bekliyorum.

Beni fazla bekletmiyor. "Şunları bir dene," diyor ve şaşkın ellerime bir giysi torbası tutuşturuyor. "Ben gidip koridordan diğer kıyafetleri getireyim."

Oturma odasında üstümü değiştirmeye karar verdim, böylece Tommy eserlerini merdivenlerden yukarı taşımak zorunda kalmayacaktı. Ayrıca, bunun gerekenden daha uzun sürmesini istemiyorum. Artık kıyafetlerimi aldığıma göre buradan çıkabilirim.

Bir yanıma Asher'ın uygun şekilde giyinmediğim için beni evine hapsettiğine inanamıyorum. Hatta ona giyecek bir şeyler almak için 5th Avenue'daki bir tasarım mağazasına gidip gidemeyeceğimi bile sordum. Kıyafeti onun seçmesine bile izin verebilirdim.

Bana yankılanan bir "hayır" dedi.

Kıyafetler Tommy'den olmalı.

Çantayı açtığımda nedenini görebiliyorum. İçinde file ve dantel korse üst beden ve vücuda oturan bir etekten oluşan muhteşem bordo renkli bir elbise var. Korse üst kısmı güzel yakutlarla ve gerçek elmas olmadığını umduğum şeylerle elde dikilmiş. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu elbiseyi giymek için heyecanlıyım.

Ben üzerimi değiştirirken Xavier gözlerini kaçırıyor, Tommy koşarak gelip benim için yapana kadar arkayı bağlamak için uğraşıyor. Duvardaki açılır kapanır panelin yanındaki düğmeye yöneliyor ve Asher'ın çatı katını New York'un geri kalanından ayıran yerden tavana cam pencere değişene kadar birkaç düğmeye basıyor. Bir aynaya dönüşüyor ve ağzım açık kalıyor.

"Az önce ne oldu?" diye sordum.

"Nanoteknolojiden yapılmış bir elektrokromik cam versiyonu. Black Enterprises bunu üretiyor," diyor Xavier.

Aynada gözlerimiz buluşuyor ve beni içine çekerken gözlerinin genişlediğini görüyorum. Yansıma dönmüyor, elbiseyi hatırlıyorum ve nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

Elbise vücudumun her kıvrımını saran bir eldiven gibi oturdu. Korse tamamen file ve dantelden oluşuyor, iç çamaşırı gibi görünse de bir şekilde yine de zarif görünüyor. Altındaki astarın içine dikilmiş çıplak bir slip var,

bu yüzden

aslında onun altında çıplaktım. Elbisenin eteği vücudumu sıkıca sarıyor ve tam dizimde bitiyor. Bunu şık bir akşam yemeğinde ya da kokteyl partisinde giyebileceğimi hayal edebiliyorum, ancak hiç böyle bir partiye gitmedim.

"Biliyorum. Ben harikayım," diyor Tommy kendini beğenmiş bir şekilde.

Xavier beni doğru dürüst tanımak için döndüğünde hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor ve bilmem gereken tek şey de bu. Bu elbisenin içinde çok iyi görünüyorum.

"Tommy, eğer kıyafetlerin geri kalanı da buna benziyorsa, seni kaçıracağım," diyorum ona, elbiseye bakmaktan kendimi alamayarak.

"Sözü açılmışken," diye yanıtlıyor. "Kıyafetlerin geri kalanı size uyacaktır, bu yüzden her şeyi denemek zorunda değilsiniz. Ancak değiştirilmesi gerekebilecek birkaç şey var, bu yüzden sadece onları denemeniz gerekecek."

Bana ne getirdiğini görmek için döndüğümde şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Tekerlekli metal raflardan sarkan elbise askıları var. Bunlar Asher'in bile sahip olduğundan daha fazla giysi. Onları nerede saklayacağımız ya da her şeyi yukarı nasıl çıkaracağımız konusunda hiçbir fikrim yok. Tommy'nin tüm bunları yapmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü şimdi anlıyorum. Bana bir butik dolusu kıyafet yaptı.

"Her şeyi daha önce bitirecektim ama Asher antrenman yaptığını söyledi. Bana güncel bir resim gönderdi, ben de senin için her şeyi düzelttim." Tommy yeni vücuduma bakıyor.

Asher'in elinde yeni çekilmiş bir fotoğrafım olduğu kısmını görmezden gelmeye karar veriyorum. "Bütün bunları bir fotoğraftan mı uydurdun?!"

"İşimde çok iyiyim."

"Evet. Şaka yapmıyorum," diyorum ve koleksiyona inanamayarak bakıyorum.

Karışımında en az bir düzine gece elbisesi var, elbette hepsi de göz kamaştırıcı. Onları ne zaman giyeceğime dair hiçbir fikrim yok, zira hiç şık bir etkinliğe davet edilmedim ve Asher nişanlandığımızdan beri beni dışarı çıkarmadı. Ama her birini tek tek denemek için heyecanlıyım.

Kendimi, bir ayakkabı için dans ettiği bir yabancı tarafından krallığın dört bir yanında kovalanan Sindirella gibi hissediyorum. Bir kulübe gittiğinizi, rastgele bir adamla dans ettiğinizi ve sonrasında onun sizi ülkenin her yerinde kovaladığını hayal edebiliyor musunuz?

Buna sapıklık denir.

Ve hiç seksi değil.

Kıyafetleri denemeyi bitirdiğimden çok yorulmuş oluyorum. Birkaç parça, koleksiyonun çoğunu denememe dönüştü, sadece Tommy daha fazla tadilat için sadece iki elbiseyi aldı. Güvenlik görevlileri

Xavier'in giysi raflarını yukarı taşımasına yardım etmek için güvenlik odasına girdik. Tommy ve ben de en az bin yeni kadife askıyla peşlerinden gittik.

Kıyafetlerimin ortak dolabımıza sığabilmesi için Asher'ın kıyafetlerindeki kalın tahta askıları Tommy'nin getirdiği yeni, ultra ince olanlarla değiştirmek zorunda kalıyoruz. O zaman bile kıyafetlerimiz o kadar sıkı bir şekilde bir araya geliyor ki, bir eşyayı çıkarmak zor oluyor. Ve burası devasa bir dolap. Tommy'nin tüm bunları bu kadar kısa sürede yapmasına şaşırdım.

Tommy ve ben yaptığımız işe hayranlıkla bakmak için geri çekildiğimizde, tüm eski kıyafetlerimin yerdeki bir çantanın içinde olduğunu fark ediyorum. Tommy çantayı aldı ve kapıya doğru yöneldi.

"Ne yapıyorsun sen?" Sesimdeki suçlama çok açıktı. "Bunları bağışlamak için Goodwill'e götürüyorum."

"Sen ne?!"

Tüm bu harika yeni kıyafetlerim olduğunu biliyorum ve Asher bu iş bittikten sonra onları saklamama izin vereceğini söyledi, ama eski kıyafetlerime bağlı hissetmekten kendimi alamıyorum. Onlar benim. Tommy'nin vermeye hazır olduğu pek çok şeyi alabilmek için lise boyunca kışımı yırttım. Bunları bana alacak bir ailem yoktu. Onlar için çalıştım ve bu yüzden onlara bağlıyım. En azından küçük siyah elbisemi saklamak istiyorum.

Tommy omuz silkiyor. "Asher'ın emirleri." Yan yana sardalye gibi dizilmiş giysilere bakıyor. "Senin de daha fazla yerin yok gibi görünüyor."

O haklı. Bu yeni kıyafetler için minnettar olmalıyım. Eskilere yer açmak için bazılarından kurtulmayı asla istememeliyim ama kendime engel olamıyorum.

"Ama ben-"

Gözleri, dolabın ortasındaki sandalyede oturan ve bilerek kendi işiyle ilgilenen Xavier'e doğru kayıyor. "Bunları vermek için kesin emir aldım. Üzgünüm." Ve sonra hızla kaçıyor.

Ona izin verdim, çünkü başka seçeneğim yoktu. Aptal biyometrik kilit erişimime izin vermezken onu asansörlerden aşağı kovalayamam.

Xavier'e "Bu senin hatan," dedim.

Vizitelerini birkaç dakika önce bitirdi ve o zamandan beri dolapta oturuyor.

"Nasıl?!"

"Asansöre erişimim olsaydı, onu takip edebilirdim." "Size şimdi erişim sağlayabilirim."

Ve öyle.

Bir aydır ilk defa özgürüm.

On Sekizinci Bölüm

*Cesaret,
eylemlerinizin sizi
etkilemesine asla
izin vermemektir.
Korkular.
Arthur Koestler*

Özgürlük tüm giysilerimi kaybetmenin acısını **neredeyse** hafifletiyor ama kaybetmenin acısı tam olarak geçmiyor. Özgürlüğün heyecanını bastıran bir ağırlığın göğsüme yerleştiğini hissedebiliyorum. Aşırı tepki mi veriyorum? Muhtemelen. Yine de elimde değil. O yırtık pırtık kıyafetler geçmişimden sakladığım tek şey.

Aimee'ye bir mesaj göndererek benimle kampüs yakınındaki Meksika barı ve ızgarası Carmen's Cantina'da erken bir akşam yemeğinde buluşmasını rica ediyorum. Tommy'nin izniyle üzerimde dar lacivert bir kot pantolon, dar siyah uzun kollu balıkçı yaka bir gömlek ve vücudumu yerden on santim yüksekte gösteren kadife siyah ince topuklu botlar var.

İyi görünüyorum.

Bu neredeyse garip.

Aimee'yi son gördüğümde üzerimde kendi yırtık pırtık kıyafetlerim vardı. Şimdi ise el yapımı, türünün tek örneği kıyafetler giyiyorum. Julia Roberts'ın *Pretty Woman*'daki karakteri böyle mi hissettiriyor? İki parça penses, bir parça fahişe mi?

Xavier ve ben özel garaja park edilmiş çok sayıdaki şehir arabasından birini alıyoruz. Görünüşe göre, birbirinin aynısı olan tüm arabalar Asher'e ait, ancak Asher'de çalıştıkları süre boyunca bir çalışana tahsis edilmişler. Çalışanlar güvenlik ve pratiklik amacıyla arabaları garajda park halinde bırakıyorlar.

İçinde bulunduğumuz şehir arabası siyah, geniş ve krem rengi deri koltuklarla dolu. Yine de koltukların yumuşaklığına odaklanmıyorum. Sokağa çıkarken burnumu cama dayamış durumdayım. Neredeyse bir aydır ilk kez New York'u yer seviyesinden gördüğüm için gözlerim fal taşı gibi açılmış, vücudum beklentiyle uğulduyor.

Kendimi serbest bırakılan bir mahkum gibi hissediyorum. Özgürlük deneyimi neredeyse çok bunaltıcı. Camı açmak için hareket ettiğimde, Xavier camı tekrar açıp kilitliyor ve potansiyel bir güvenlik riski hakkında bir şeyler söylüyor.

Sorun değil, çünkü Carmen's sadece bir blok ötede. Yürüyebilirdik, gerçekten. New York'ta park yeri bulmaktan çok daha pratik, özellikle de kampüs yakınlarında.

Görünüşe göre, park etme konusunda endişelenmemize gerek yok, çünkü Xavier park etmenin yasak olduğu bir bölgeye hiç umursamadan park ediyor.

"Ayrıldığımızda geri dönecek bir arabamız olmayacak." Kaşlarımı çatarak "Çekme Bölgesi" yazan tabelayı gösterdim.

Xavier ön plakaya doğru başını sallar. "Bu arabayı çekmezler ya da ceza yazmazlar."

Baktım. Diplomatik plaka olduklarını fark edince gözlerim büyüdü. Cidden mi? Bir insan diplomat olmadan nasıl diplomatik plaka alabilir? Asher'in sahip olduğu nüfuz miktarı şaşırtıcı. Bu iş bittiğinde ondan bir araba çalmak zorunda kalabilirim. New York'ta istediğim yere park etmeye alışabilirim.

Carmen's, ana müşterileri öğrenciler olan bir aile barı. İçeri girdiğimde birçoğunu görüyorum. Çoğu bar alanında toplanmış, bir spor karşılaşmasını izliyor. Erkekler maçı izliyor ama kızlar da erkekleri izliyor. O kadar tanıdık bir manzara ki rahatlatıcı.

Bar bölümünü tamamen geçiyorum ve en arka köşedeki kabinlerden birine oturuyorum. Neyse ki Xavier, ben Aimee'yi beklerken başka bir masaya oturuyor. Yalnız kalabileceğim kadar uzakta ama bir sorun çıkarsa hemen bana ulaşabileceği kadar da yakın.

"Senden nefret ediyorum. Haftalık olarak planladığımız öğle ve akşam yemeklerinin -ne bileyim- yaklaşık dördünü kaçırdın, seni kaltak." Aimee karşıma oturuyor, kollarını kavuşturmuş, belli ki yalvarmamı bekliyor.

"Bunun için Asher'ı suçlayabilirsin. Rehin tutuluyordum." Durumu tersine çeviriyorum. "Gelip beni kurtarmayı düşünmedin mi?" "Seni kaltak." diye alay ederken dudaklarımdan kısacık bir gülümseme geçiyor.

Aimee gözlerini deviriyor ve telefonunu kaldırıyor. "Bir SOS mesajı bile almadım. Tek bir tane bile."

O haklı. Süvarileri çağırmasını istemedim. Nişandan birkaç gün sonra, Asher'la olan anlaşmamın detaylarını içeren resmi bir sözleşme imzaladım. Bu anlaşmadan *çok şey* kazanıyorum. Ücretsiz ev, yemek, iş tavsiyesi ve kıyafetlere ek olarak

ve ayrıldığımızda 2.5 milyon dolarlık boşanma anlaşması.

Önümüzdeki yıl içinde bir mahkemede sessizce evleneceğiz ve ondan bir yıl sonra da boşanacağız. Sonuç olarak, bu oyuna iki yılını vermiş olacağım ama hayatımın geri kalanında maddi olarak güvende olacağım. Bu cömert bir teklif, Asher'ın bana teklif etmek zorunda olmadığı bir teklif.

Ama neden yaptığını anlamaya başlıyorum.

Bu bir yem ve ben de oltaya geldim.

Lanet olası kıyafetlerin yapılmasını beklerken onun çatı katında saklanmak zorunda kalsam bile bunu kendim için mahvetmeyeceğim.

Tanrı korusun.

bir moda hatası yapıp Asher'ı utandırmak.

İçimi çektim ve ona hak ettiği özrü diledim. "Özür dilerim. Seni gerçekten çok özledim."

Ben de öyle. O benim ev arkadaşımken, kendimi sık sık ondan uzak durmaya ihtiyaç duyarken buluyordum. Ama şimdi o yok, kendimi onu özlerken buluyorum. "Elinden gidene kadar neye sahip olduğumu bilemezsin" sözünü daha önce duymuştum ama bunun arkadaşlıklar için de geçerli olduğunu hiç bilmiyordum.

Hayattaki tüm dersler gibi, ben de zor yoldan öğrendim.

"Yeryüzünden kaybolana kadar benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim" derken gözleri parlıyor.

Sadece ben olmadığım için mutluyum. Onun sözleriyle kalbim kabarıyor, yine de konuşmamızı ağır konulardan uzak tutmaya çalışıyorum. Duygular hakkında konuşmakta hiçbir zaman iyi olamadım.

"Ben ortadan kaybolmadım! Beni ziyarete gelebilirdin." "Denedim."

"Ne?!" Şimdi sinirliyim. "Ve seni bırakmadılar mı?"

"Hayır." Yüzüne hafif bir kızarıklık yayıldı.

Onun kızardığını daha önce hiç görmemişim ve bu benim dik oturmama neden oldu.

İtiraf ediyor: "Yukarı çıkmaya cesaret edemedim. Ben de binanın dışındaydım. Tüm bu korumaları gördüm ve bu oldukça korkutucuydu."

Şoke olmak şu anda hissettiklerimi anlatmaya yetmez.

Aimee ikimiz arasında korkusuz olandır, ancak ben buradayım, onun girmeye korktuğu bir binada yaşıyorum. Arkadaşlığımız ne zaman değişti? Buraya nasıl geldik?

"Hayal ettiğiniz kadar korkutucu değil. Aslında gerçekten güzel bir yer."

Gözleri temkinli bir şekilde Xavier'in masasına kayıyor. Fısıltıyla sorarken sesi nazik ama ciddi, "Tehlikede misin Lucy? Eğer tehlikedeysen bana söylersin."

Sen öylesin, değil mi? Söz veriyorum bunu ciddiye alacağım."

Kalbim ısınıyor, ilgilenilmeye alışık değilim ama yine de hoşuma gidiyor. "Ben güvendedim, Aimee. Kendimi iyi hissetmeseydim bunu yapmazdım. Bir şeyler ters giderse beni koruyacak sözleşmeler ve anlaşmalar var. Bunun yanlış gitmesinin tek yolu sözleşmeyi ihlal etmem, ki bunu yapmak için hiçbir nedenim yok. Bana iyi davranılıyor ve bittiğinde bundan çok şey kazanacağım. Bu benim için akıllıca bir karar."

"Madem öyle diyorsun. Sana güveniyorum." Ve sonra en iyi arkadaşım geri döndü, sırtarak. "Onu daha sikmedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, seni sapık! Var olmayan seks hayatıma odaklanmayı bırakıp başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Bir aydır Asher Black ile yaşıyorsun ve hâlâ biriyle yatmadın mı?! Lezbiyen olduğunu biliyorum."

"Ben lezbiyen değilim," diyorum tam bir garson bize yaklaşırken. Onu genom laboratuvarlarımdan birinden tanıyorum.

"Lezbiyenlerin nesi var?" diye soruyor, muhtemelen iki güzel kızı lezbiyenlik hakkında konuşurken yakaladığı için yüzünde büyüleyici bir sırıtış var.

"Lezbiyen olmakta yanlış bir şey yok." Yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyorum. "Sadece ben lezbiyen değilim." Kanıt olarak sol elimi kaldırıyorum.

Hepimiz yüzük parmağımdaki yüzüğe bakıyoruz. Beş karatlık, prenses kesim güzel bir pırlanta. Değeri altı haneli. Aslında bunu bana veren Monica'ydı. Asher Los Angeles'ta bir toplantıdayken yatak odasına daldı ve kadife yüzük kutusunu yatağın üzerine fırlattı. Bana kötü kötü baktı ve hiçbir şey söylemeden gitti. Tüm bu olanlar ona acımama neden oldu.

Aimee'nin gözleri genişler. "Vay be, ne kaya ama."

"Demek söylentiler doğruymuş?" diyor garson. "Seni laboratuvarda göremeyince en kötüsünü düşünmüştüm."

"Peki en kötüsü ne olurdu?" Aimee alaycı bir şekilde soruyor. Kollarını kavuşturmuş ve yüzünde savunmacı bir ifade var.

Onu bu yüzden seviyorum.

Mırıldanıyor, "Bilirsin... Belki sınıfta kalmıştır ya da sınıf değiştirmiştir ya da... AsherBlack tarafından öldürülmüştür."

"O son kısım neydi?" Aimee benim için soruyor.

Xavier'e temkinli bir şekilde bakıyor ve kendisi ile Xavier'in masası arasına daha fazla mesafe koymak için vücudunu çeviriyor. Bu pek işe yaramıyor ve Xavier'i daha da şüphelendiriyor. Öne doğru eğildiğini görüyorum ama başımı hafifçe sallayarak önünü kesiyorum. Başını sallıyor ve koltuğunda rahatlıyor.

Garson bu kez biraz daha yavaş bir sesle, "Asher Black tarafından öldürülmüş olabileceğini düşündüm," diyor.

"Peki neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü o mafyanın içinde." Sesi bir tutam histeriyle birlikte savunmacı bir tonda. "İddiaya göre," diye araya giriyor Aimee, gerçekten en iyi arkadaşı gibi.

Xavier yan masadan yüksek sesle "Ben biraz carne asada kızartması alacağım," diyor. Elindeki kalemi düşüren garsona bakıyor.

"Oooh! Ben de!" Elimi bir çocuk gibi kaldırıyorum, gerginliği harika bir yemekle kovalamaya hevesliyim.

"Aynen." Aimee koltuğunda geriye yaslanır. Kolları artık çapraz değil ve yüz ifadesi normale dönmüş durumda.

Adam başını sallıyor ve kaçıyor, yüzü aşağıya dönük ve omuzları çökmüş. Neredeyse onun için üzüleceğim. Ona iyi bahşış vermeyi aklıma not ediyorum.

"Dersleri kaçırmaktan bahsetmişken, Wilton'dan nasıl kovulmadınız? Geçen hafta iş hukuku derslerimden birini kaçırdığımda Jefferson Dekanı'ndan sert bir e-posta aldım." Wilton'ın işletme okulunun adı olan Jefferson İşletme Okulu'ndan bahsediyor. "Cidden, e-posta yoluyla dayak yemiş gibi hissettim." Kendine özgü kırmızı dudaklarında kanarya rengi bir sırıtış belirliyor. "Jefferson'ın dekanını gördünüz mü? Beni her gün tokatlamasına izin verirdim."

Onun tek yönlü zihnine homurdanmadığımda bile onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. "Eminim kafanda hiç bitmeyen bir Tumblr pornosu akışı vardır."

"Temel olarak ve öne çıkan her erkek at gibi asılı. Ve bu büyülü zihinsel Tumblr pornosu dünyasında, 32 tane üçlü D'niz var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kendimden utanarak. "Victoria's Secret'ta sadece üçlü D'ler var. Yemin ederim, kup ölçüleri bir beden küçük. Victoria's Secret'ta C beden olan başka yerde B beden oluyor."

Başını sallayarak onaylıyor. "Çok doğru. Bu yüzden oradan alışveriş yapıyorum." Sütyeninin kayışını koparıyor. "Bu B'leri elimden geldiğince C'ye çevirmeliyim." Bana bilmiş bir bakış attı. "Konuyu değiştirmeyi bırak."

O imkansız biri.

"Dekanınızdan bahseden sizdiniz-" "Dekanım mı? Bu kulağa hoş geliyor."

"-ve şaplak," diye bitiriyorum, onun yorumunu görmezden gelerek. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, hocalarım ders ödevlerini bana e-posta ile gönderiyor. Ödevlerimi e-posta yoluyla teslim ediyorum."

Laboratuvar ödevlerimin yerine

O haftanın laboratuvarında öğrenilen becerilerin pratik uygulamalarına dayanan denemeler. Bir sınavım olduğunda, bir gözetmen sınavla birlikte çatı katına gönderiliyor ve ben sınavımı bitirene kadar başımda bekliyor."

Son kısımda sıırttım. Bir istatistik sınavı sırasında gözetmenlerden biri bana çok yaklaştığında, Xavier onu saniyeler içinde duvara yapıştırmıştı. Evliydi ama bu onun dokunuşundan zevk almasını engellemedi. Bunu göz bebeklerinin büyümesinden ve vücudunu Xavier'inkine daha sıkı bastırmasından anlayabiliyordum. Test süresinin geri kalanı boyunca Xavier'e çapkın gülümsemeler gönderdi.

Geri dönmediler.

Aimee bir an sessiz kalır. "Sana bu ilişkiyi sağlayan Asher'ın bağlantıları, değil mi?"

Başımı salladım. "Muhtemelen. Bir anda oluverdi. Profesörler durup dururken bana ders slaytlarını, notları ve ödevleri e-posta ile göndermeye başladılar ve gideceğimi nereden bildiklerini hiç sormadım. Bunun Asher'ın işi olduğunu düşündüm."

Gözlerinde yabancı bir çekingenlik var. "Wilton'da bu kadar nüfuzlu olması seni korkutmuyor mu?"

Endişelerini anlıyorum. Ben anlıyorum. Wilton zenginlik ve güç yerine zekâya değer vermesiyle ünlüdür. Wilton'da kayırmacılık yapılmaz ama işte buradayım, Asher'la olan bağlantım yüzünden ayrıcalıklı muamele görüyorum. Döndüğümde kimsenin bu konuda bir şey söyleyeceğinden de şüpheliyim. Öğrenciler bile, her ne kadar özel muamelemenden şikayet etmeye hakları olsa da.

Asher bir şey yaptığında kimsenin onu sorgulamaya cesaret edemediğini fark etmeye başladım. Bu konuda beni huzursuz eden tek şey, bir şeylerin yanlış gitmesinin kaçınılmazlığı. Sonsuza kadar dokunulmaz olamazsın.

"Hayır," diyorum ona. "Dürüst olmak gerekirse, beni korkutmuyor."

Gözleri kısıldı. "Saçmalık. Seni onun etrafında gördüm. Onu arzuluyor olsan da içinde bir korku var."

Onunla koşmak hakkında yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. "Elbette ilk başta biraz korku vardı. Ondan korkmamak için aptal olmak gerekirdi. Ama şimdi onun yanında rahatım. Bana zarar vermek için hiçbir nedeni yok. Aslında tam tersi. Tam bir koruma ekibim var. İçinde sadece Xavier yok."

İkimiz de bir şekilde önce carne asada kızartmasını alan Xavier'e bakıyoruz. Tabasını yarıladı bile.

Asher'ın zorlu çocukluğunu anlatan bilgi kartlarıyla dolu uygulamamı düşünerek devam ediyorum. "Artık onu daha iyi tanıyorum. Neden böyle biri olduğunu anlıyorum. Ondan korkmuyorum."

Ve bir parçam hiç olmadı, farkındayım. Onunla tanıştığımdan beri her an kaçabilirdim. Bu ülkeden kaçabilirdim ama kaçmadım.

Acaba bu kararda diplomamı feda etme konusundaki isteksizliğimden daha fazlası var mı? İtiraf etmek ne kadar korkutucu olsa da, savaş ya da kaç tepkilerim Asher'ın yanında hiç devreye girmedi. Belki de bilinçaltım onu hiçbir zaman bir tehdit olarak görmedi.

Aimee'nin gözleri beni dikkatle inceliyor. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır!" Hemen inkâr ediyorum ama itiraf etmeliyim ki "Ondan bir ay öncesine göre daha çok hoşlanıyorum."

Gözleri büyüdü. "Bir ay önce ondan *gerçekten* etkilenmiştin." "Evet."

"Bir ay önce, Rogue'daki dans pistinde onu kuru kuru beceriyordun."

"Evet."

"Ve şimdi ondan daha çok mu etkileniyorsun?" "Evet."

Arkasına yaslandı. "Vay be. Henüz seks yapmadığınıza emin misiniz?"

Bir servis elemanı yemeğı bırakıp daha fazla konuşmayı kestiginde inliyor ve şükrediyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Asher sorarsa "hayır" diyemeyeceğim. Seks bu anlaşımayı olması gerekenden çok daha karmaşık hale getirecek, bu yüzden neredeyse sormamasını umuyorum.

Ama yine de Azgın Lucy'yi sonsuza dek uzak tutamam. Sekssiz iki yıl daha benim ölümüm olur. Bunu kesinlikle biliyorum. Yaşayan en ateşli adamlar yaşıyor olmam daha da kötü.

Ciddiyim.

Asher, ülke dışında olduğum iki yıl da *People Magazine tarafından* Yılın En Seksi Erkeğı seçildi. Muhtemelen bu yıl da seçilebilir.

Garson elinde Aimee için boş bir tabakla geldi. Kızartmaların üstündeki tüm carne asada'yı tabağı koyuyor ve tabağı bana doğru kaydırıyor. Xavier eğilip tabağı alıyor ve bana sadece bardaki diğer herkese değil bize de dikkat ettiğini hatırlatıyor.

Artık sadece peynir, fasulye, salsa ve guacamole olan "carne asada" kızartmasına bakıyorum. "Neden patates kızartmasını etsiz sipariş etmiyorsun?"

Bir kızartmayı ağzına götürüyor. "Çünkü et olmadan da aynı fiyatı alıyorlar."

"Yani yemeyeceğin halde et mi sipariş ediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Her zaman başkası yer."

İkimiz de biftek yemeyi çoktan bitirmiş olan Xavier'e bakıyoruz.

"Potansiyel tehditler" için barı tarıyor. Yemin ederim, bunlar onun en sevdiği iki kelime. Potansiyel bir tehdit görürse ne olacağını merak ediyorum.

Xavier'in arkasından bir an için belirgin bir kızıl saç görüyorum ve homurdanıyorum çünkü o kesinlikle potansiyel bir tehdit. "Kötü Cadı ilderide."

Minka'yı ekibiyle, Nella'yla ve adını bilmediğim başka bir kızla birlikte görünce Aimee'nin yüzünde bir ifade beliriyor. Henüz bizi görmediler ama eninde sonunda göreceklerinden hiç şüphem yok.

Minka doğaüstü bir güç. Muhtemelen çift sıfır beden elbisesinin içinde bir yerlerde Aimee Takımı radarı vardır.

"Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Yemek yediği falan yok." Aimee yemeğini kendisinden uzaklaştırır ve ayağa kalkar. "Sanırım iştahımı kaybettim. İşemem lazım." Gitmek için hamle yaptı ama guacamole'sini çaldığını görünce durdu. Gözleri kısıldı. "Aslında iştahımı kaybetmedim. Bu sadece insanların iğrenç bir şey gördüklerinde söyledikleri bir şey."

"Biliyorum." Gülümsüyorum ve bir kızartmayı guac'a batırıyorum. "Ertelersen kaybedersin."

Tuvalete doğru giderken onu izliyorum. Kapıdan girip gözden kaybolduğunda, restorandaki yüksek sesli mırıldanmalar hızla azalıyor.

Sessizliğin kaynağını hemen buluyorum.

Asher burada.

On Dokuzuncu Bölüm

*Cesaret bulaşıcıdır.
Cesur bir adam bir
duruş sergilediğinde
diğerleri sertleşir.*
Billy Graham

Asher bana doğru geliyor, üç parçalı özel bir takım elbise giymiş. Tommy'nin işi olduğuna şüphe yok. Düğmeleri ve kravatıyla birlikte tamamen koyu gri. Düğmeli elbise ipeksi bir Mısır pamuğundan yapılmışken, takım elbise hafif yün, tek göğüslü ve önden aşağıya doğru uzanan ince yakalı.

Vay canına.

GQ dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyor. Gözlerimdeki ısıya kendi yakıcı bakışlarıyla karşılık veriyor. Üzerimdeki balıkçı yaka teni göstermiyor ama yine de içinde kendimi seksi hissediyorum. Dar ve Asher'ın gözlerini gövdemde gezdirirken onayladığını görebiliyorum, geçmişte yaptığı gibi göğüslerimde bir saniye daha duruyor.

Oturma düzenini inceliyor ve Aimee'nin yemeğine kaşlarını çatarak bakıyor. Xavier'e başıyla selam verdikten sonra takım elbise ceketinin iki düğmesini de açıyor ve yanıma oturuyor. Takım elbisesinin kapağı tekrar kapanmadan önce kılıflı bir silahın parladığını görüyorum.

O içeri kayarken, ben de duvara yaslanana kadar kabinin içine doğru itiliyorum. İkimiz için biraz fazla küçük, özellikle de Asher'ın ne kadar büyük olduğu düşünüldüğünde, bu yüzden vücutlarımızın yanlarının birbirine sıkıca bastırıldığının tamamen farkındayım.

Eğilip şakağımı öptüğünde nefes almayı unutuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Aimee'nin acele edip geri gelmesini umarak tuvaletin kapısına bakıyorum.

"Nişanlım ve onun en iyi arkadaşıyla erken bir akşam yemeği için buluşacağım. Kimsenin cennette sorun olduğunu düşünmesini istemem." Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmadan önce son cümleyi alaycı bir şekilde söylüyor.

İşi bitince cihazı bana verdi.

Ekranda kelimenin tam anlamıyla "Cennette Bela" yazan bir makale vardı. Başlığın altında Carmen'e girerken çekilmiş bir fotoğrafım var. Birden Tommy'nin kıyafetlerini giydiğime sevindim, çünkü gerçekten iyi görünüyorum.

Gerçekten iyi.

Paparazzilerin benimle ilgileneceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim ama şimdi, çoğu bana ulaşmadan önce en az üç kişi tarafından sahiplenilmiş olan tipik elden düşme ve ikinci el kıyafetlerimi giymediğim için mutluyum.

Makaleyi okudum:

Cennette sorun mu var?

tarafından Justin Sider

Merhaba bayanlar (ve baylar- sizi de görüyoruz)! Asher Black'in yeni nişanlısı 20 yaşındaki Lucy Ives *nihayet* Carmen's Cantina'da nişanlısı olmadan görüntülendi. Kendi kendini yetiştirmiş milyarder 25 yaşındaki Asher Black ile nişanlandığına dair söylentilerin yayılmasından bu yana ilk kez görüntülendi. Hmm... İki aşk kuşu için cennette *şimdiden* sorun çıkmış olabilir mi? Siz ne düşünüyorsunuz? Bu konudaki düşüncelerinizi duymak isteriz! Ama gerçekçi olalım, hepinizin parmaklarınızın çapraz olduğunu ve koridordan aşağı inmemelerini umduğunuzu biliyoruz.

Daha da aşağıya iniyorum ve en çok beğenilen yorumlardan birkaçını okuyorum.

Alyssa (Downey, CA): Sonunda akıllı başına geldi! Yeterince uzun sürdü. Hepimiz onun için fazla iyi olduğunu biliyorduk.

Hannah Marie (Richmond, VA):

Asher Black'in bebeklerine sahip olmak gibi!

David (Devils Lake, ND): Ben olsam

yapardım. Kızın onun ikinci karısı olması umurumda bile değil.

Aaron (El Paso, TX): Bahse girerim

o porno yıldızı göğüslerine uygun vakum gibi bir ağzı vardır. Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?

Tiksinerek Asher'a telefonunu geri verdim.

Etrafıma baktığımda Monica'nın burada olmadığını fark ediyorum, günün bu saatlerinde genellikle onunla birlikte olmasına rağmen. Sadece o ve Xavier ile aynı masada oturan ana korumalarından biri var. Birbirine uyan devasa çerçeveleri ve ciddi, düşünceli ifadeleriyle ikisi de gözdağı vermenin resmidir.

Asher'a dönüyorum. "Monica nerede?"

"Onu bir günlüğüne eve gönderdim." Şaşkın bakışlarım üzerine ekliyor: "Tavırları giderek kötüleşiyor. Sinirlerimi bozmaya başladı. Onun hakkında bir şeyler yapmam gerekecek."

"Ama yapmayacaksın."

Eğer gerçekten isteseydi çoktan yapardı. Bekleyecek bir tip değil.

Bana doğru değerlendirici bir bakış gönderdi. Kollarımdan aşağı ve yukarı tüylerim diken diken oluyor. Biraz titriyorum, bu da dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirmesine neden oluyor.

"Kovmayacağım," diye kabul ediyor. "Uzun süredir yardımcımı oylamadan önce kovmak iyi bir fikir değil. Tam olarak 'istikrarlı' demeyeceğim."

"Peki ya sonra?"

"İş biter bitmez, o da gider."

Başımı salladım, rahatladım. O bana katlanamıyor, ben de ona katlanamıyorum. İki yıl daha burada kalmamı gerektiren bir kontratım var. Onun yok. Birimiz gidecekse, o gidecek.

Sanırım o da bunu biliyor ve bana karşı daha da acımasız davranmasına neden oluyor. O da başka bir Minka, sadece onun bana zarar verme gücü var. Bu arada

Minka, Aimee tam masaya otururken onun bize doğru geldiğini görüyorum.

Ray Bradbury'nin romanının başlığından alıntı yaparak, "Bu taraftan kötü bir şey geliyor," diyorum.

Minka masamızın önüne yerleştiği sırada Aimee şaşkın gözlerini Asher'dan ayırıyor. Xavier ve Asher'in koruması arkasından ayağa kalkarken sandalyeler gıcırıyor. Asher ikisine de başını sallıyor ve ikisi de yerlerine oturuyor. Asher'in koruması gözlerini masamızdan ayırmazken, Xavier kalabalığı taramaya devam ediyor.

"Minka." Aimee'nin sesi kısık ama durumun gerektirdiğinden daha hoş bir selamlama yapıyor.

Minka akbaba pençelerini çıkarmış ama bana ya da Aimee'ye odaklanmıyor. Gözünü o anda kolunu omuzlarıma dolayan Asher'a dikmiş durumda. Koltuğumda kayarken onunla göz temasını sürdürüyorum ve başım rahatça omzuna yaslanana kadar ona yaklaşıyorum.

Belli ki ona iyi bir gösteri sunuyoruz, çünkü Minka'nın elleri sıkıca yumruğa dönüşüyor. Gözleri seğiriyor ve sadece bize bakıyor. Minka'nın arkasında Nella'nın gözleri şişiyor. Diğer kız Nella'nın koluna sıkıca tutunmuş, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Minka yüzünü meleksi bir ifadeye dönüştürür. "Hey, Aimee ve Lucy." Bize doğru tatlı bir gülümseme gönderiyor. "Sadece merhaba demek istedik. Seni yurttta özledik, Lucy."

Yalanları ikna edici. Daha iyisini bilmesem ben de inanırdım.

Gömleğime bakıyor, küçümsemesi bulutsuz bir gün kadar net. "Yeni kıyafetlerine bayıldım. Çok pahalı görünüyorlar." Sırıttıyor, ben de kendimi sözlü bir darbeye hazırlıyorum. "Yeni bir *iş mi* buldun? İyi para veren bir *patron* buldun mu?"

Bu açık ima karşısında irkildim. Az önce beni fahişe olmakla suçladı. Bu iddia evime biraz fazla yakın, çünkü Asher onu becermem için bana para vermese *de*, onunla evlenmem için bana para veriyor.

Dürüst olmak gerekirse, Asher'la seks yapmak sadece bir ikramiye olurdu. Bunun için bana para ödemesine bile gerek yok. Eğer isteseydi, bacaklarımı onun için gözümü kırpmadan açardım.

Buraya nasıl geldim?

Sahte bir nişanlanmaya zorlanmaktan sahte nişanlımla seks yapmak istemeye nasıl geldim?

Belki Stockholm Sendromu ya da ona karşı duyduğum korkuyu yenmiş olmamdan kaynaklanıyor ama korkudan kurtulduğunuzda Asher komik ve düşünceli biri oluyor. Bunun üstüne bir de yakışıklı olması çok saçma.

O, bir kızın ilk görüşte aşık olabileceği ve kimsenin onu suçlamayacağı türden bir adam.

Ben de o kızlardan biri mi oldum? Görünüşün kör ettiği biri mi? Hormonlarımın yolcu koltuğundaymışım gibi hissediyorum, Azgın Lucy ayağını gaza basmış ve Akli başında Lucy direksiyonda bocalıyor.

Aimee'ye bir bakış atıyorum. Yüzü bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Onu suçlayamam. Minka'nın tüm bunları Asher'ın önünde söylediğine ben de inanamıyorum. Asher demişken, vücudu yanımda tamamen kaskatı kesildi. Annesinin Minka'nın beni suçladığı şeyi gerçekten yaptığını hatırlayınca kalbim göğsümde sertçe sıkışıyor.

Ellerimden birini masanın altından kalçasına degecek şekilde kaydırıyorum ve onu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. Asher'ın eli masanın altında benimkini bulduğunda nutkum tutuluyor ve beyaz masa örtüsünün gizlediği parmaklarımızı birleştiriyoruz.

Minka bakışlarını Asher'a, burada bulunmasının gerçek amacına çeviriyor. "Sizinle tanışmak bir zevk." Çapkınca sırıtıyor ve diğer eliyle kollarından birini tutarak göğüslerini birbirine bastırıyor. "Asher, değil mi? Lucy'nin iyi bir arkadaşım. Seni daha yakından tanımak isterim." Ona göz kırpmıyor ve gizli mesaj çok açık.

Asher ona bakarken geriliyorum, bakışları yavaşça ayak parmaklarından başına doğru ilerliyor. Onun ilgisi altında biraz kıpırdanıyor, kendine güveni hafifçe sarsılıyor.

Onu incelemeyi bitirdiğinde, neredeyse teklifini kabul etmesini bekliyorum, ama "İki yüzlü olacaksan, en azından birini güzel yap" diyerek beni şok ediyor.

Hemen geri adım atıyor ve Nella ile diğer kıza çarpıyor. Onu sakinleştirmek için uzanıyorlar ama elleri titriyor.

Asher daha bitirmedi. "Sevdiğim kadına sürtüklük yapmak gibi bir alışkanlığın mı var?"

Herkes bana bakıyor ve bu ani ilgi karşısında yüzüm kızarıyor.

Asher öne doğru eğiliyor, vücudunu kaydırarak onun gözlerinin içine bakıyor ve şöyle diyor: "Senin tipini biliyorum. Wilton'a diploma almak için gelmedin. Evlenecek birini bulmak için oradasın. Asalak hayatının geri kalanında sırtından geçineceğin zengin bir enayi." Minka keskin bir nefes çekti, ama o

"Lucy'nin yanına bir daha yaklaşırsan seni öyle bir kara listeye alırım ki, şehirdeki hiçbir erkek sana on metrelik bir sopayla dokunmaya cesaret edemez. Kim olduğumu açıkça biliyorsun. Bunu yapacağımı biliyorsun."

Aimee gürültülü kahkahasıyla sessizliği bozmadan önce şok edici bir sessizlik oluyor. Minka oflayıp pufluyor ve uzaklaşırken başını dik tutuyor ama bacaklarındaki titremeyi görebiliyorum. İki uşağı da onun zarafetinin yarısına bile sahip olmadan peşinden geliyor.

Yine de hala sessizim. Daha önce kimse beni böyle savunmamıştı. Mantiken, Asher'ın bunu muhtemelen kendisi için yaptığını biliyorum. Beni savunmasaydı bu onu kötü gösterirdi... ama bunu benim için yapmamış olsa bile, minnettar olmaktan kendimi alamıyorum.

Ve duygusal.

Yirmi yılı aşkın süredir hayattayım ve ilk kez biri beni bu şekilde savunuyor. Gözlerimin kenarından sızan birkaç damla yaş sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldüğünde şok oluyorum. Onları durdurmak için çaresizim.

Asher bana dönüyor, mükemmel yüzünü gölgeleyen bir çatık kaş. "Sen iyi misin?"

Aimee tedirgin bir şekilde ikimizin arasına bakıyor ve "Sanırım gitme vaktim geldi" diyor. Masaya doğru eğilip elimi sıkıyor. "Seni seviyorum, Luce."

Ve sonra sadece Asher ve ben.

Ve benim utanç verici gözyaşlarım.

Biraz geriye yaslanıp aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Neden ağladığımı bilmiyorum." Derin, düzensiz bir nefes alıyorum ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum.

Asher bedenini kaydırıp beni bardaki diğer herkesten koruduğunda minnettar oluyorum. Minka beni ağlarken görseydi çok utanırdım.

"Bu onun söyledikleriyle ilgili değil, değil mi?"

Bu kadar anlayışlı olması beni hiç şaşırtmıyor.

Başımı salladım. Minka değildi. Bana böyle şeyler söylemesine alışkınım. Genelde saldırgan sözlerini daha açıktan söyler. Muhtemelen Asher burada olduğu için biraz yumuşatmıştır.

Duygusalım çünkü beni savundu. Yine de bunu ona söyleyemem. Bu beni çok savunmasız yapar. O yüzden sessiz kalıp konuşmasını bekliyorum.

Birkaç dakika sürer ama sonunda konuşur. "Vince bana ilk kez ayakkabı aldığında ağlamıştım."

"Ne?" Gözlerim artık açık ve yüzümü tamamen ona dönmüş durumdayım. Bana söylediği şey karşısında şaşkınım, kendimi daha iyi hissetmem için bana güveniyor.

Alaycı bir kahkaha atıyor. Boş ve iç burkucu bir kahkaha. "Birinin bana aldığı ilk ayakkabı buydu. Ondan önce komşulardan ya da çöp kutularından çalardım. Vince beni evine alıp ayakkabı aldığı anda ağlamıştım."

Başına gelen ilk iyi şeyde ağlayan genç Asher'ı düşündükçe kalbim sızlıyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Nezaket karşısında ağlaman normal" derken gözleri ciddi ve yargısız bakıyor. İlk kez biri senin için ayağa kalkıyor ama bu son olmayacak. Sana her zaman göz kulak olacağım, tamam mı?"

"Nereden bil-" Kendimi kestim. Tabii ki anladı.

Bu Asher Black.

İkinci tanışmamızda bana söylediği sözleri tekrarlarlarken biraz gülüyorum: "Düşündüğümde daha farklısın."

O zamanlar onun zalim, hesaplı ve anlayışlı olduğunu düşünüyordum. Ölümcül bir silah.

Haklıydım.

Ama yanılmışım da.

O bundan çok daha *fazlası*.

Esprili, koruyucu ve aynı zamanda nazik biri. Asher'ın bu tasviri, onunla ilgili daha önceki yanlış düşüncelerimin çoğuyla çelişiyor ve kendimi önyargımı bırakmaya söz verirken buluyorum. Asher'ı başkalarının iddia ettiği gibi değil, bana nasıl davrandığına göre yargılayacağım.

Başından beri önyargılıydım. Bunu artık biliyorum.

Asher kesin sonuçlardan çok daha fazlası ve onun hakkında öğrendiklerim gerçekten çok hoşuma gidiyor.

Yirminci Bölüm

*Cesaretli bir adam
çoğunluğu
oluşturur.*
Andrew Jackson

Ertesi hafta, e-posta kutumda Wilton'ın son sınıflar için düzenlediği networking kokteyl partisine bir davetiye bulduğumda çok mutlu oldum. Okulun ev sahipliği yaptığı bu etkinlik, fen bilimlerinden mezun olan son sınıf öğrencileri için tıp alanının önde gelen isimleriyle tanışma fırsatı sunuyor.

Magna ya da suma cum laude ile mezun olan son sınıflara özel. Üçüncü sınıf öğrencisi olarak davetiye bile almamalıydım. Muhtemelen arkasında Asher var ve bu jesti şaşırtıcı derecede tatlı buluyorum.

Biriyle çıkmak adettendir, bu yüzden ona benimle gelip gelmeyeceğini sorduğumda Asher'ın kabul etmesine seviniyorum. Ona beni nasıl davet ettirdiğini sormak istiyorum ama işin içinde yasadışı bir şey varsa bilmemeyi tercih ederim. Çünkü bu, kampüsteki en ateşli network etkinliğine davet, geri çevrilemeyecek kadar büyük bir davet.

Parti günü, Tommy'nin bana diktiği mücevherli bordo elbiseyi, geçen hafta geldiğinde ilk denediğim elbiseyi giyiyorum. Hafif makyajımı yapıp banyodan çıktığımda kendimden emin hissediyorum.

Asher başı eğik bir şekilde dolaptan çıkıyor ama beni duyunca başını kaldırıyor. Beni süzerken hareketsiz duruyorum, gözleri topuklu ayaklarımdan zarif bir Fransız kıvrımıyla toplanmış saçlarıma doğru gidiyor.

"Büyüleyici görünüyorsun," diyor, iltifat dudaklarında yabancı ama yine de içten geliyor.

Onun onayıyla kendimi aptal durumuna düşürmemek için kendimi zor tutuyorum. Yine de kızarmayı başarıyorum, bu da onun başını sallayıp gülümsemesine neden oluyor. Dolaba geri dönüyor ve dışarı çıktığında elbisemle aynı renkte bir kravat takıyor. Tamamen siyah takım elbisesi ve beyaz düğmeleriyle uyumlu.

Bana kol düğmelerini uzatıp soru soran bir kaş kaldırdığında şaşıyorum, şehvetin karanlığı hâlâ gözlerinin derinliklerinde gizleniyor. Ben

Asher'ın kol düğmelerini kendisinin taktığını en az bir düzine kez gördüm. Benim yardımıma ihtiyacı yok.

Bunu biliyorum ama yine de ona yardım ediyorum. Kol düğmelerini avuçlarından alıp birini kolunun manşetine geçirdiğimde, parmaklarım hafifçe tenine değiyor ve benden neden yardım istediğini hemen anlıyorum.

Ona dokunmam için bana bir bahane veriyordu.

Etkinliğe gittiğimizde, Minka'yı orada çok daha yaşlı bir adamın kolunda görünce şaşıyorum. Bana kaşlarını çatıyor ama akıllıca mesafesini koruyor. Asher'a endişeli bir bakış attığını görüyorum ve Minka'nın flörtünün, para koparmaya çalıştığı zavallılardan biri olup olmadığını merak ediyorum.

Giriş yaptıktan sonra, Asher ve ben etrafa karıştık. Beni pek çok insanla tanıştırıyor ve alanımdaki tüm bu güçlü oyuncular ne kadar iyi tanıdığını görünce hayrete düşüyorum. Bunlar nüfuzlu insanlar ve hepsi de Asher'a saygı duyuyor gibi görünüyor. Genç yaşına rağmen buradaki herkesten daha özgüvenli duruyor.

Onun kolunda olmaktan gurur duyuyorum.

Ayrıca beni bir aksesuar olarak değil, bir ortak olarak bu konuşmalara dahil etmeye özen gösterdiği için de minnettarım. Bana eşitiymişim gibi davranıyor ve buna karşılık olarak konuştuğumuz herkes de bana aynı saygıyı gösteriyor.

Xavier birkaç adım arkamdan beni takip ederken su içmek için bara gittiğimde kurduğum tüm bağlantılardan dolayı kendimden geçmiş durumdayım. Minka'nın flörtünü orada görünce kaşlarımı çatıyorum. Gözleri etrafını tararken bara yaslanmıştı.

Önünde iki içki var. Bir şey içiyor, hap olabilir mi?

-İçkilerden birini içiyor ve parmağıyla karıştırıyor. Elinde iki içkiyle nereye gittiğini görünce biraz tökezliyorum. İçkileri birkaç adım ötedeki bir masaya götürürken gözlerim onun yolunu takip ediyor, orada çivili içkiyi Minka'ya uzatıyor.

Minka'dan nefret ediyorum. Bana kötü davranıyor, üstünlük kompleksi var ve onunla tanıştığımдан beri hayatımı zindan etmeye kararlı. Ama aynı zamanda uyuşturulmayı ve kim bilir başka neleri hak etmiyor. Bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğine dair aklımda en ufak bir şüphe bile yok. Hem de hemen.

Xavier'e dönüp gördüklerimi anlatıyorum. Beni Asher'a geri götürüyor, sonra da yanında bir etkinlik güvenlik görevlisiyle uzaklaşıyor. Minka'ya doğru gidiyorlar, ben de arkamı dönüyorum. O emin ellerde. Artık

güvende olacağını biliyorum. Ona başka bir şey borçlu değilim.

"Artık gidebilir miyiz?" Minka'nın nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım için Asher'a soruyorum.

Eğer bir olay çıkar ve aşağılanırsa, beni suçlayacağını biliyorum. Umarım böyle bir şey olmaz ama olursa da burada olmak istemiyorum.

Bu sadece bela aramak olur ki gelecekteki patronlarım olabilecek insanların önünde buna kesinlikle ihtiyacım yok.

Asher başını sallıyor. Dışarı çıkmadan önce birkaç kişiyle vedalaşıyoruz, koruması da arkamızdan geliyor. Xavier Minka'nın randevusuyla ilgilenmek için etkinlikte kalıyor, bu yüzden binanın ön kapısından sadece üçümüz çıkıyoruz.

Çatı katına kısa bir yürüyüş mesafesinde, bu yüzden Asher'a bizi alması için şoförünü çağırmadan önce yürüyüp yürüyemeyeceğimizi soruyorum. İstatistik dersimin yapıldığı Sproul Hall'un yanındaki kaldırımdan aşağı iniyoruz. Asher ve ben el ele tutuşuyoruz, muhtemelen görünüşü kurtarmak için, ama buna aldırmiyorum. Asher'ın korumasının rahat bir mesafeden bizi takip etmesine de aldırmiyorum.

Kaldırım işlek bir cadde üzerinde, kalabalık bir kavşağa yakın. Aklımda olmadan telaşlı caddeye bakıyorum, trafikte yavaşça geçen arabaların sıkışıklığını izliyorum. Bisikletliler ve motosikletliler trafiğe girip çıkıyor, tıkanmış arabaları atlıyorlar.

Mat siyah bir Ducati'nin üzerinde komik bir ikili gördüğümde gülümsüyorum. Motosiklette iki adam var ama o kadar yırtık pırtıklar ki seleye bile zor sığıyorlar. Gülmemeye çalışıyorum ama küçük bir kıkırdama duyuyorum.

Asher bunu duyuyor ve görüş alanımı takip ediyor. Daralmış gözlerine tepki vererek kaşlarımı çatıyorum. O hesaplı gözlerinde ne gördüğünü anlamaya çalışarak ikiliye tekrar bakıyorum, o anda fark ediyorum, tehlike ve ölüm şık bir pakete sarılmış.

Bir silah.

Arkadaki gözlerini bana kilitledi ve silaha uzandı.

Asher ve ben aynı anda tepki veriyoruz ve kıyamet kopuyor. Beni arkasına çekmeye çalışıyor ama ben de aynı anda hareket ediyorum. Mermi havayı delip geçtiğinde, yanlışlıkla onu merminin yörüngesine itiyorum.

Göğsüne isabet etti.

Bu sırada ben yere güvenli bir şekilde çömelmiş, onun düşen bedeninden korunuyorum. Düşüşünü izlerken dünya ağır çekimde hareket ediyor. *Bundan sağ çıkmasına imkân yok* diye düşünüyorum ama iki eliyle arkasına uzandığında yanıldığımı anlıyorum.

Her iki eline de birer silah alır ve ateş eder. Aynı anda iki el ateş eder ve hızla uzaklaşan motosikletlilere doğru ilerler. Asher nihayet düşüp yere indiğinde, hareket halindeki her birine aynı anda bir kurşun isabet eder.

Benden.

Silahlara ya da göğsüne dokunmamaya dikkat ederek onu nazikçe üzerimden itiyorum.

Gözlerim ve parmaklarımla gövdesinde bir kurşun deliği ararken gözlerim kocaman oluyor. Düğmesinin ortasında dairesel bir boşluk görüyorum ama gömleğin içine sızan kan yok.

Yine de bölgeye bastırıyorum, çünkü yapmam gerektiğini bildiğim tek şey bu. -Yaranın üzerine baskı uygulayın.

"Siktir, Lucy!" Asher ellerimin sert baskısından kaçmaya çalışıyor. "Dur! Bebeğim, *dur*."

Bana "bebeğim" demesi aklıma bile gelmiyor.

Parmaklarımı nazikçe uzaklaştırıp göğsünü ovuştururken ona bakakalıyorum. Asher düğmesinin harap olmuş kumaşını biraz yırtıyor ve parmağını içeri sokarak kurşunu çıkarıyor. Atletinin üzerinde bir iz bile olmadığını görünce gözlerim açılıyor.

Ama hayatta olduğu için o kadar rahatladım ki, kucağına sürünüp ona sarılırken düşünmüyorum. Yüzümden yaşlar akıyor olabilir ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururluyum. Geri çekilip Asher'ın göğsünde vurulduğu yere bakıyorum ve ona tekrar sarılıyorum.

Sonra arkama yaslanıp onu tokatladım.

Tekrar yapmak için hareket ettiğimde bileğimi yakalıyor. "Hey! Bu ne içindi?" Kaşlarını çatmış bana bakıyor, mavi gözlerinde katıksız bir şaşkınlık ifadesi var. "Kurşun geçirmez yelek mi giiyorsun?!" Kokteyl elbisemi işaret ediyorum.

"Peki ya ben? Ya o kurşun bana isabet etseydi?"

Boştaki elimle ona tekrar tokat atmak için hamle yapıyorum ama o iki bileğimi de tutup beni kendine doğru çekmek için kullanıyor. Hâlâ beline sarılmış, vücuduna bastırılmış durumdayım, bu yüzden yüzünü göremiyorum. Titriyor, bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Temkinli bir şekilde kollarımı sıkıca ona doladım. Ağlamasını istemiyorum. Vurulan ben olsaydım ne olurdu diye mi düşünüyor? Onun için bu kadar önemli olduğumu öğrenmek beklenmedik ama hoş karşılanmayan bir şey değil.

Sonra ağlamadığını fark ettim.

Gülüyordu.

Derin bir gümbürtü ve nefeslerinin arasında, "Giydiğin şey kurşun geçirmez" diyor. Kahkahası azalıyor ama hâlâ bana tutunuyor. "Elbisenin korsesine ve eteğine dikildi. Takım elbisemin astarının ve düğmelerinin yapıldığı kumaşla aynı." Sonra yine güldü. "Ve her halükarda vurulmayacaktın. Sen Müfettiş Clouseau gibi davranıp beni devirdiğinde seni korumak için hareket ediyordum."

Üzerimde bir gölge hissediyorum ve Xavier'i bulmak için dönüyorum, şu anda üzerimde geziniyor. Pozisyonumuza bakarak kaşlarını kaldırdı. Ben hâlâ Asher'ın kucağındayım ve hâlâ birbirimize sarılıyoruz.

Hareket etmeye çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor. Elimde olmadan ona izin veriyorum, varlığının beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Beni tekrar güvende hissettirmesine, çünkü bu noktada ondan başka kimse bunu yapamaz.

Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Asher başından beri beni koruyordu. Tommy kıyafetlerimi halledene kadar çatı katından çıkmama izin vermedi. *Kurşun geçirmez* kıyafetlerim. Güzel giyinmediğim için değildi. Güzel giyinmediğim içindi. *güvenli bir şekilde.*

Biraz bayıldım.

Güvende olmamı

istiyor.

Benim için bir kurşunun önüne atladı.

Bundan nasıl etkilenmem?

Ben de insanım.

Mahrem olduğunu biliyorum ama bilmek istiyorum. Yakıcı bir merak ve kalan adrenalin patlaması bana ellerimi Asher'ın göğsünde gezdirmeye cesaretini veriyor. Takım elbisesini iyice inceliyor, pürüzsüz kumaşı parmaklarımın altında hissediyorum. Sanırım elbisemin astarındaki kumaşın aynısı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

"Ar-Ge laboratuvarlarımızdan birinde kurşun geçirmez kumaş üretiyoruz. Kıyafetlerimizi yapması için Tommy'ye bazı örnekler verdim."

"Vay canına. Kurşun geçirmez kıyafetlerin var olduğunu bilmiyordum."

"En az on yıldır kullanılıyor. Başkan Obama 2009 yılındaki ilk yemin töreninde kurşun geçirmez bir takım elbise giymişti."

Cevap vermedim. Hâlâ kollarımdayım, ona sarılıyorum. Mümkün olduğunca görünmez kalmaya çalışıyorum, çünkü onu bırakmaya hazır değilim. Vurulmak gerçeküstü ve ben hâlâ tedirginim. Asher kollarımı ovuşturuyor ve

Korkudan kaynaklanan tüylerim diken diken oldu ve onların yerine yakınlığımızdan kaynaklanan tüylerim diken diken oldu.

"Elinde ne var?" Asher Xavier'e sorar.

Bu arada ben hâlâ ona bir koala ayısı gibi sarılıyorum.

"İki fail bağlandı."

Asher'ın arkasından bakıyorum ve yerde birbirine bağlanmış iki adam görüyorum. Yanlarındaki kaldırımda biraz kan var ve içlerinden biri tehlikeli bir şekilde eğilmiş. Asher'ın kişisel koruması onların üzerinde geziniyor ve bizimkinin karşısındaki kaldırıma çekilmiş olan bisikletlerine yaslanıyor.

"Onlar hakkında ne biliyorsun?" Asher'ın kolları hâlâ belimde.

Çenemi omzuna yaslayarak daha da yaklaşıyorum ve o da beni daha sıkı kavlıyor. Bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum, çünkü bu pozisyon, onun kucağında oturmak çok doğal geliyor. Fazla doğal.

"Üzerlerinde kimlik yok. Mafya olduklarını sanmıyorum." Xavier'in sesi endişeli geliyor. "Belki de şirket?"

Alay etmek istiyorum, çünkü gerçekten mi? Hangi şirket birini öldürtmek için kiralık katil tutar? "Hangimizin peşinde olduklarını biliyor musun?"

Bunun üzerine geri çekildim. "Sence *benim* peşimde olabilirler mi?" Kim *bana* zarar vermek ister ki?

Ben bir hiçim.

"Hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz." Asher'ın sesi sert ama nazik, yine de sözleri karşısında geriliyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Alnımdan öptüğünde şaşıyorum. Uzaktan siren sesleri geliyor, gittikçe yaklaşıyor ama ben onun kucağında oturmaya devam ediyorum. Gerginim. Çünkü beni hedef olarak görürlerse geçmişimi araştırabilirler.

Steve'e.

Bölüm Yirmi Bir

*Tarih, cesaretin bulaşıcı
olabileceğini ve umudun
kendine has bir yaşamı
olabileceğini
göstermektedir.*
Michelle Obama

Polislerin çağrılmasına **şaşırmadım**. Kokteyl partisinden akşam yemeği servis edilmeden önce ayrıldığımız için dışarıya hala oldukça aydınlıktı. Bu güpegündüz oldu ve bir sürü tanık var. Birinin polisi araması kaçınılmazdı.

Beni şaşırtan şey Asher'ın umursamıyor gibi görünmesi.

Xavier bana bilmiş bir bakış attı. "Asher onları nefsi müdafaa için vurdu. Yasadışı bir şey yapmadık, bu yüzden polisleri arayabiliriz. Gelirlerse sorun değil."

"Aslında meşruiyetimi kanıtlamama yardımcı oluyor." Asher'ın sesi kulaklarımı okşuyor. "Hâlâ mafyanın içinde olsaydım, bir temizlikçi çağırırdım ve bu işi kendi içimizde hallederdik. Polisleri aramak, dışarıda olduğum anlamına gelir. Saklayacak bir şeyim yok."

"Oh," diyorum, ilk polis arabasının köşeyi dönüp kaldırıma park ettiğini gördüğümde.

İki üniformalı polis dışarı çıkıyor ve teslim olmak için ellerini havaya kaldıran Asher'ın korumasına doğru yürürken silahlarını çekiyorlar. Bir başka plakasız araç yanaşır ve içinden çıkıp bize doğru gelen kadın ve erkek sokak kıyafetleri giyiyor. Dedektif olmalılar. Arkalarında, tetikçiler yeni gelen bir ambulansa bindiriliyor.

"Bay Black," diye selamlıyor bizi iki dedektiften yaşlı olanı.

Asher'ın kucağından olabildiğince zarif bir şekilde iniyorum ve Xavier'in kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Asher ayağa kalktığı anda, kadın dedektif gömleğindeki deliğe dikkatle bakıyor. Kadının bakışı üzerine, kanıt olması için parçalanmış mermiyi ona uzatıyor. Cebinden lateks bir eldiven çıkarıyor ve mermiyi küçük bir Ziploc torbasına yerleştirmek için kullanıyor. Poşetin üzerine siyah bir kalemle bir şeyler karalamasını izliyorum.

Erkek dedektif "Siz ikiniz bize ifade verebilir misiniz?" diye sorar. "Ayrı

ayrı mı?"

Ben kadın dedektifle gidiyorum, Xavier de arkasından geliyor. Yeterince güvenli bir mesafede duruyor ama yine de yakınımda kalıyor. Polis ona şüpheli bir bakış gönderiyor ve o da bize birkaç metre daha mesafe bırakıyor.

Dedektif beni sorguya çekmeye başladı, ses tonu sert ve nazik bir karışımı, ama tüm sorularını kolayca yanıtlayabildim. Bir tanesi hariç.

Kimin peşindeydiler?

İkimizin de sorgusu bittikten sonra Asher'a yaklaştığımda kendimi suçlu hissediyorum. Etrafımızda bir kalabalık toplanmıştı ve paparazziler polis barikatının arkasında konuşlanmış, iğrenç bir şekilde bize doğru bağırarak sorular soruyorlardı. Bunun onun için iyi bir basına dönüşmesinin imkanı yok.

Ona ulaştığımda "Özür dilerim," diyorum.

"Ne için? Vurulmamız senin suçun değil."

Omuz silkiyorum. "Burada olmamız benim hatam. Yine de beni bu geceki etkinliğe davet etmeniz çok hoş. Davetiniz için gerçekten minnettarım."

Asher kaskatı kesilir ve yüzü sertleşir. "Seni bu etkinliğe ben sokmadım. Sen neden bahsediyorsun?"

Bocalıyorum. "E-postam aracılığıyla bir davetiye aldım. Son sınıfların networking etkinliği ve ben de üçüncü sınıfım. Davetiyeyle bir ilgin olduğunu düşündüm, belki benim için torpil yapmışsındır." Duraksadım, kaşlarını çattı. "Sen yapmadıysan kim yaptı?"

Asher bakışlarını üzerimde gezdirerek darmadağın halimi inceliyor. "Bilmiyorum." derken gözleri buz gibi lacivertti. Bunu öğrenmemiz gerekiyor."

O gece uyumakta güçlük çektiğimi öğrenmek beni şaşırtmadı. Yine de aklımı kurcalayan vurulma anının görüntüleri değil. Gözlerimi kapatır kapatmaz, Steve'i yatağımın kenarında hayal ediyorum.

Bu rüyayı daha önce de görmüştüm. Uzun zaman oldu ama tanıdık yatak odasına girer girmez ne olacağını biliyorum. Bu rüya gerçek hayatta olanların bir kopyası, tek fark rüyalarımda iki Steve var.

Biri yatağın ayak ucunda durup kendini okşarken, diğeri bana yaklaşıp elini vücuduma dokundururken her zaman hareket edemiyorum. Genellikle uyandığım ve gözlerimi açtığımda her iki Steve'i de orada göreceğime inanarak gözlerimi kapatıp hareketsiz kaldığım kısım burasıdır. Ve bana hangisinin gerçek olduğunu söyleyecekler - dokunmayanın

Ben mi yoksa bunu yapan kişi mi? Hep birincisi olmasını umuyorum ama sormaya çok korkuyorum. Bilmemek başlı başına bir eziyet haline geldi, şüphesiz korkaklığının bir yan ürünü.

Bu sefer uyandığımda, her zaman yaptığım gibi gözlerimi sıkıca kapalı tutuyorum. Ama yatağın eğildiğini hissettiğimde telaşla açılıyor, Asher'ın endişeli yüzüne kilitlenince anında rahatlıyorlar. Aradaki mesafeyi kapatmadan önce yakınımda duruyor, kollarının güvenliğine sarılıyorum, vurulduktan sonra bana sarıldığında ne kadar korunaklı hissettiğimi hatırlıyorum.

"Kabus mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum, bunun bugün olanlardan kaynaklandığını düşünmesine izin veriyorum. Ona İzlemeyi Seven Steve ve Dokunmayı Seven Steve'le ilgili cevaplanmamış sorularımdan bahsetmeyeceğim.

"Eğer yatakta uyumana izin verirsem, yarın bu konu hakkında konuşmayabilir miyiz? Ya da hiç?"

Beni kendine daha sıkı çektiğini hissetmeden önce göğsünde bir kahkaha gümbürtüsü duyuyorum. "Evet, Lucy. Sadece iyi uyumanı istiyorum."

Ertesi sabah laboratuvarımın yarısını kaçırdım. Asher'ın kollarında uyumak çok rahattı, ikimiz de normalde uyuyacağımızdan daha geç uyuduk. Monica'nın her zaman yaptığı gibi Asher'ı uyandırmak için sabah 5'te gelmemesinin de faydası oldu.

Belki de göğsünden vurulma olayından sonra onu dinlendirmeye karar vermiştir.

Ya da belki anahtarlarını kaybetmiştir.

Ya da belki de -parmaklar çapraz- nihayet buradaki işini yeniden düşünüyordur. Bu kadının aklından neler geçtiğini kim bilebilir?

Laboratuvara gittiğimde yaklaşık bir saat geçmişti ve ders saatinin bitmesine sadece iki saat kalmıştı. Azar ışitmeden bu kadar çok ders kaçırdığım için zaten kendimi garip hissediyorum, bu yüzden geldiğimde cezamı bir şampiyon gibi kabul ediyorum, telafi laboratuvarı isteme zahmetine bile girmiyorum. Normal bir öğrenci almazdı, bu yüzden ben de almazsam adil olur.

PCR için bir domatesten DNA çıkarmaya başladığımda gözler üzerimdeydi. Termal döngünün tamamlanması makinede neredeyse iki saat sürecek ve o zamana kadar ders bitmiş olacak. Yine de yapıyorum, böylece en azından kısmi katılım puanı alabiliyorum.

Tamamlanmış bir laboratuvardan elde ettiğim veriler olmadan

yapamayacağım bu laboratuvar için yazacağım yazı, sınıftaki genel notumun yüzde on beşi değerinde. At

En fazla, bunun için yarım kredi alacağım, bu da sınıfta alabileceğim en yüksek notun artık %92,5 olduğu anlamına geliyor. Ve bu, dönemin geri kalanında teslim ettiğim her şeyden mükemmel bir puan aldığımı varsayıyor.

Yüzde 93, A'dır. Bursumu sürdürebilmek için 3.7 not ortalamasına, yani A- ortalamasına ihtiyacım var. A almak benim için not ortalaması sınırına biraz fazla yakın olduğu için A almaya çalışıyorum. Hayatımda Asher varken zaten yeterince heyecan yaşıyorum.

Bu da temelde bunun berbat olduğu anlamına geliyor ve not ortalamamın garantili düşüşü moralimi bozmaya yetiyor. Vurulma, kabus ve notlar arasında gerçekten boktan bir ruh halindeyim.

Neredeyse tüm bu maskaralığı yeniden düşünmem için yeterli.

Rogue'a girdikten sonra, Xavier'i güvenlik görevlisi arkadaşlarıyla süper güçlü güvenlik görevlilerinin konuşmayı sevdiği konular hakkında konuşması için bırakıyorum. Muhtemelen kaç kişiyi öldürdükleri ve bundan nasıl kurtuldukları hakkında.

Xavier'in en az bir düzinesi var gibi görünüyor.

VIP katına çıkan merdivenin dibine yaklaştığımda önünde sadece bir güvenlik görevlisi var. Gün ortasındayız, yani çalışma saatleri değil. Müzik açık değil ve dansçılar kafes sahnelerinde değil ama güvenlik kesinlikle fazlasıyla var. Normalde olduğundan daha fazla güvenlik görevlisi var, ki birkaç gün önce yaşanan silahlı saldırı göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil.

Romano'lardan biri olan korumaya ulaştığımda sırtıyor ve "Dur tahmin edeyim. Manken mi? Aktris mi?"

"Nişanlım."

Açılan gözlerini görmezden gelerek yanından geçip gidiyorum. Arkamdan geldiğini hissediyorum, bu yüzden merdivenleri koşarak çıkana kadar hızımı artırıyorum.

Beni gördüğünde Asher'ın gözleri büyüdü. "Lucy? Oha! Ne oldu? Başka bir çekim var mıydı?"

"Senin derdin ne lan?" Talep ediyorum.

Gözleri temkinli bakmaya başlıyor ve beni oraya kadar takip eden gardiyana kayıyor. Merdiven boşluğundan sessizce geri çekilen adama başını sallarken, sağ ayağım yere kaba bir ritimle vurarak sabırsızca bekliyorum.

Asher'ın gözleri tekrar bana döndüğünde temkinli bir şekilde "Ben mi? Ben ne yaptım?" dedi.

"Laboratuvarım, Asher." Kollarımı kavuşturuyorum ve yüzüme sert bir ifade yerleştirmeye çalışıyorum.

Umarım korkutucudur, çünkü üzerimdeki pastel pembe bluz tam olarak çığlık atmıyor: *KORK BENDEN*. Yine de korkmalı, çünkü şu anda çok sinirliyim. Hücrelerimin öfkeyle uğuldadığını hissedebiliyorum.

Bağırmanın çalışıyorum ama yine de bağıyorum.

"Benim lanet laboratuvarım!" "Oh." Yüzü rahatladı.

"Bir şey değil."

"Rica ederim" mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Notlarıma müdahale ettikten sonra bana bunu mu söylüyorsun?"

"Ne-" Asher'ın çenesi biraz düştü. "Buna kızdın mı?"

"Tabii ki kızgıyım," ama öfkem hızla dağılıyor. Artık sadece yorgunum ve bununla birlikte yeni keşfedilmiş bir kırılmanlık geliyor. "Wilton hayatımda sahip olduğum ve tamamen bana ait olan tek değerli şey. zaten lekeli.

"Artık sınıfa girdiğimde insanlar bana bakıyor ve gördüğüm tüm bu özel muameleden dolayı kızgın olduklarını biliyorum. Bir şey söylemiyorlar, çünkü sen sensin, ama bunu düşündüklerini biliyorum. Onları suçlamıyorum bile. Onları *suçlayamam*. Gördüğüm özel muamele onlar için adil değil. Bu bir gerçek.

"En kötüsü de yardımınızı geri çevirememem, çünkü o olmadan ben sadece düzinelerce dersi kaçırmış ve bursunun iptal edilmesinin yanı sıra akademik uzaklaştırma almayı hak eden sıradan bir kıyım.

"Ama bu? Bu laboratuvar mı? Senden bu konuda yardım istemedim. Not ortalamamı düşürebilirdim. Bunu *hak* ediyorum."

Asher'ın gözleri yumuşar. "Özür dilerim. Sadece düşündüm ki... Uyuyakalman ve laboratuvardan kalman benim hatamdı, ben de düzelttim."

Hâlâ bütün gece vurulma olayıyla ilgili kâbuslar gördüğümü sanıyor, iki Steve'le ilgili değil.

Onu düzeltmiyorum.

"Bu benim hayatım, Asher! *Benim hayatım*. 'Düzeltilecek' hiçbir şey yok, özellikle de senin tarafından." Kalbi doğru yerde olduğu için kalan öfkemi serbest bırakmak için kendimi zorlayarak iç çektim. "Bak, doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyorum ama şu andan itibaren hayatıma gereğinden fazla müdahale etmezsen çok memnun olurum."

"Peki benim müdahale etmem gereken yönler?"

"Müdahale etmeniz 'gereken' hiçbir şey yok."

"Biz nişanlıyız, Lucy. Hayatımızın iç içe geçmiş yönleri var." "Önce bana danış."

Bana bakıyor, gözleri önce yüzümü sonra bedenimi inceliyor. Vücudumun onun incelemesine verdiği tepkiyi kontrol etmekte zorlanıyorum.

Asher sertçe başını sallar.

"Tamam." "Tamam."

"Tamam."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu seninle yapmayacağım, Asher." Yüzüne çocuksu bir sırıtma yerleşiyor. "Peki."

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Dönüp gidiyorum.

Ama kalbim çarpıyor, çünkü onun yardımını istemesem de, benim için iyi bir şey yapmak için kendi yolundan çıktı.

Ve eğer bu onu biraz daha sevmeme neden olmuyorsa lanet olsun.

Yirmi İkinci Bölüm

*Başarı nihai
değildir,
başarısızlık
ölümcül değildir:
önemli olan
cesarettir.
devam edin.
Winston Churchill*

Karşımızdaki çifti **görünce çenem düştü**. Asher ve ben onun çatı katındayız, etrafımız güvenlik ekibiyle çevrili. Tam yirmi altı kişi. Önümüzde tıpkı Asher ve bana benzeyen bir adam ve bir kadın var. Elbette bazı belirgin farklılıklar var ama uzaktan bakıldığında kimse bizi ayırt edemez.

Kadın görsel ikizimi inceliyorum. Bana benziyor ama tam olarak değil. Benim göğsüm daha dolgun ve ben biraz daha uzunken, o benden çok daha solgun. Ayrıca çok fazla saç yok ve gözleri donuk ve çökük.

Asher'in dublörü onunla aynı boyda, ancak dublörün gözleri kahverengi, saçları sarı ve kulakları da tam olarak doğru değil. Ayrıca kalın bir okuma gözlüğü takıyor ve sanki aklını kaçırmış gibi odanın içinde zıplıyor. Yine de gözbebeklerini gördüğümde oldukça normal görünüyorlardı.

İkisi stilistlerden oluşan bir ekibin yanına götürüldüğünde Asher'ı kenara çekiyorum. "Onlardan ne istediğini biliyorlar mı?"

Asher yüzümü incelerken kızarmamaya çalışıyorum. Neredeyse birlikte ölüyorduk ve o bedenini benimkini korumak için kullandı. Kurşun geçirmez bir kıyafet giymiş olması umurumda değil. Yine de inanılmaz cesurca bir hareketti, bir milyon yıl geçse de birinin benim için bunu yapacağını hayal edemezdim.

Asher'la ilgili kalan birkaç endişem de bundan sonra buharlaştı. Onun yerine saygı geldi. Asher'a benim için nasıl bir adam olduğu için saygı duyuyorum. Çekici bulduğum bir adama saygı duymak tehlikeli bir durumdur.

Eğer dikkatli olmazsam, bu ilişkideki çizgileri bulanıklaştırmaya başlayabilirim. Şimdiden onun vücudunun hiç olmadığı kadar

farkındayım.

Benim için hayatını riske atacak bir adamın peşinden gitmemek için geçerli sebeplerim var. Onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu bilmem de yardımcı olmuyor.

Asher iç geçirir. "Riskleri biliyorlar. Damien bir adrenalin bağımlısı. Bu işten zevk alıyor. Caroline kanser. Ölmek üzere. Bu konuda bir şey yapamaz ama ona ödeyeceğim iki milyon dolar geride bırakacağı ailesine çok yardımcı olacak."

Gözlerim açıldı.

İki milyon dolar mı?!

Bir hayatın değeri bu kadar mı?

Onun hayatının mı yoksa benimkinin mi değeri bu kadar? Yoksa rakam ikisinin arasında bir yerde mi?

Asher'a başımı salladım. Bunun için onu yargılayamam. Her zamanki gibi haklı. Caroline ve Damien ne yaptıklarını biliyorlar. Onları kandırmıyor ya da öyle bir şey yapmıyor. Yine de bir parçam bizim için hayatlarını riske atacakları gerçeğini kavrayamıyor.

"Hey. Benimle gel," diyor Asher nazikçe.

Beni üst kattaki odamıza götürdü. Kapı kapandıktan sonra beni duvara yaslıyor, ellerini yüzümün iki yanına bastırıyor. Ona izin veriyorum, çünkü şu anda rahatlamaya ihtiyacım var. Yaptığımız şeyin yanlış ve ahlaksız olmadığını bilmeye ihtiyacım var.

Mavi gözleri benimkilere bakıyor, ne olduğundan emin olmasam da bir şey arıyor. "Bu konuda kendini kötü hissetme. Bu onların vereceği bir karar. Onları bir şey yapmaya zorlamıyoruz, tamam mı?"

Bu kadar yakın bir pozisyondayken söylediklerini algılamak zor ama bunun önemli olduğunu biliyorum. Bunun söylenmesi gerekiyor.

"Ben sadece... Bunu benim yapmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Caroline değil." "Yapma." Sesindeki sertlik şok ediciydi.

"Bunu aklından bile geçirme.

Lucy. Senin ve onun hayatı arasında önemli olan seninki. Her biri. Tek. Zaman."

"Ölüyor diye mi?" "Çünkü sen benimsin."

Gözlerim açılıyor ve içgüdüsel olarak ondan bir adım geri çekiliyorum ama çoktan duvara yapışmış durumdayım. Onu inceliyorum, bununla ne demek istediğini çözmeye çalışıyorum. Gözleri temkinli ve onları okuyamıyorum, bu yüzden kendi sonuçlarımı çıkarmak zorunda kalıyorum.

Ve duygularım mantığımla savaş halinde.

**Ben onunsam, o da
benim mi? Düşündüğün
şeyi durdur. Elimde
değil.
Öyle demek istemedi.
Ama ya yaparsa? Sen
aslında onun değilsin.
Sadece benim
olduğumu söyledi. Bu
gerçek değil.
Bana çok gerçekçi geliyor.**

Titrek bir nefes veriyorum. "Böyle şeyler söyleyemezsin."
"Söyleyemez miyim?" Gözlerinde bir eğlence var.
"Kafa karıştırıcı."
*Okulda bana yardım etmek için yolundan çekilmen gibi.
Kabus görüyorum diye benimle yatağa girmen gibi. Ve
benim için kurşunun önüne atlanan gibi.
Ve beni Minka'ya karşı savun.
Ve kulağıma sevdiklerin için her şeyi yapacağını fısılda.*

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama yüzümdeki bir şey onu durduruyor. Bunun yerine başını sallıyor ve benden bir adım geri çekiliyor. Asher beni güvenlik ekibinin beklediği alt kata götürüyor.

Planın üzerinden tekrar geçiyorlar, ben de onları yalnız bırakıp bir şişe su almak için mutfağa giriyorum. Özete ihtiyacım yok. Planın bana düşen kısmı zaten oldukça basit. Caroline ve Damien dışarı çıkıp bizmişiz gibi davranırken ben sadece Asher, Xavier ve diğer birkaç muhafızla burada kalacağım.

Asher ile daha önce yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

*"Bu bir Soğuk Charlie. Kaskını keskin nişancı tüfeğinin ucuna takarsın.
Biri atış yapar, sen de onu dışarı çıkarırsın. Sonra da sen atışı yaparsın. Bu
bir Soğuk Charlie."*

*"American Sniper mı? O sadece bir film Asher." "Ve
bir kitap, ama bu onu daha az gerçek yapmaz."*

Başka nişancıları ortaya çıkarmaya çalışıyoruz, böylece hangimizi hedeflediklerini bileceğiz. Caroline ve Damien gerçekçi bir şekilde yakın dururlarsa ama bir atışta hedefe isabet edecek kadar uzakta olurlarsa, kimin peşinde olduklarını bileceğiz.

Asher'in tetikçiyi kimin tuttuğunu araştıran özel bir dedektifi var. O bunu bulana kadar yapabileceğimiz en iyi şey hangimizin hedef olduğunu bulmak. Ve görünüşe göre, bunu yapmanın en hızlı yolu tetikçileri dışarı çekmek.

Asher'in ekibi görsel ikizlerimiz için bir rota hazırladı bile. Asher'in korumalarının çoğu yeni tetikçileri yakalamak umuduyla onları gizlice takip edecek. Bu arada üç koruma da Xavier ve Asher'in özel korumasıyla birlikte benimle güvenlik odasında kalacak. Tüm korumalara, Damien ve Caroline'a takılı minyatür vücut kameralarından yüksek çözünürlüklü canlı görüntüleri kullanarak durumu oradan izleyeceğiz.

Asher'a yaklaştığımda arkasına uzanıyor ve bir parmağını kemerimin halkasına sokuyor, ben yanına gelene kadar çekiştiriyor. Bu samimi bir hareket ama beklenmedik bir hareket değil. Birkaç gün önceki silahlı saldırıdan beri birbirimizin daha çok farkındayız.

Xavier'e sahip olmama rağmen Asher yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Hatta bu hafta birkaç kez benimle derse bile geldi. Ne zaman gitsek, Asher dikkat çekmemek için her zaman siyah jogger eşofmanları ve siyah kapüşonlu bir tişört giyerdi. Ben profesörlere dikkatimi vermeye çalışıp başaramazken, biz sınıfın karanlık arka köşelerinde, gözden uzak bir yerde otururduk.

Dürüst olmak gerekirse, takım elbiseli Asher günah kadar seksi ama eşofmanlı ve kapüşonlu Asher? Ondan daha seksi bir erkek bulacağıma cennete giderim daha iyi.

"Hâlâ saç ve makyaj için bekliyoruz," diyor Asher.

Gruba göz gezdiriyorum ve bir ~~her~~eksik olduğunu fark ediyorum. "Monica nerede?"

"Bunu bilmeniz gerekiyor. Sadece güvenlik personeli ve ailem biliyor." *Ve ben.*

"Bunun mafyayla ilgili olmadığına emin misin?" diye sormak zorundayım. "Artık mafyada değilim, Lucy."

Yine de Vincent *Romano'dan* bu dublörleri istedi ve Vince rekor bir sürede onları teslim etti. Bu kadar çabuk bir benzer nasıl bulunur ki?

"Mmhmm," diyorum omuz silkerek, ama Asher'a inanmadığım çok açık.

Parmağı kot pantolonumdaki kancayı çözüyor ve ikimizin arasına daha fazla mesafe koyarak yana doğru bir adım atıyor.

Onun dokunuşunu şimdiden özledim.

"Bu gerçeküstü," diyorum hayretle ekrana bakarak.

Asher odanın dışında, ben ise Xavier, Asher'ın özel koruması ve sanırım artık çaylak olmayan acemi korumayla birlikte güvenlik odasındayım. Caroline ve Damien'in 5th Avenue'daki bir butiğe girdikleri ekrana bakıyoruz. Elleri birbirine bağlı ve mutlu bir çift gibi görünüyorlar.

Kurşun geçirmez giysilerimizi giymişler, ancak ikisi de kurşun geçirmez olduklarını bilmiyorlar. Görünüşe göre bu sadece "güvenlik nedenleriyle" bilinmesi gereken bir temelde ifşa ediliyor. Yemin ederim, bir kez daha "güvenlik nedeniyle" lafını duyarsam, onlara güvenlik için bir neden veririm.

Asher onlara kurşun geçirmez kumaştan bahsetmek yerine, ekstra korumaya ihtiyaçları olmamasına rağmen Damien ve Caroline'a kıyafetlerinin altına giymeleri için süper ince kurşun geçirmez yelekler verdi. Dare Devil Damien'in umurunda değil gibiydi ama Caroline ayrılmadan önce yaprak gibi titriyordu ve yelek sinirlerini yatıştırmak için harikalar yaratıyor.

Caroline'ın bir elbiseyi alıp vücuduna yaslamasını ve üzerinde güzel durup durmadığını anlamaya çalışmasını izliyorum. Kumaş vücut kamerasını örtüyor. Her ikisini de takip eden korumalar sayesinde Caroline'ın üzerinde on bir, Damien'in üzerinde ise on iki kamera var.

Caroline, Asher ve Damien ile aramızdaki benzerliklere hâlâ inanamıyorum. Neredeyse iki saat sürmesine rağmen saç ve makyaj ekibi Caroline'ın yüzüne taktıkları protez burun ve çeneyle harikalar yarattı. Ayrıca ona benim saçlarımın aynısı olan ve inanılmaz derecede gerçek görünen el yapımı bir peruk verdiler. Sütyeni ve güneş gözlüğüyle tıpkı bana benziyor.

Damien da Asher'a oldukça yakın görünüyor. Protezler kulaklarındaki farklılıkları gidermeye yardımcı oldu. Lens takıldı, saçı kesildi ve biraz saç boyası sürüldü. Ayrıca bronzluğunu eşitlemek için biraz makyaj yapmış. Asher'ın kıyafeti içinde, ona inanılmaz bir benzerlik taşıyor.

Vince bu ikisini seçerek harika bir iş çıkardı. Nasıl yaptığını merak ediyorum. Bu tür senaryolar için bir yeraltı arama motoru var mı? Lanetliler ve dengesizler için Google gibi mi? Onun internet arama geçmişini kafamda canlandırıyorum.

Tarayıcı Geçmiş

[www.StraightTalkWithSatan.com/search=how
+bir+bedenin+çöpe+atılması/](http://www.StraightTalkWithSatan.com/search=how+bir+bedenin+çöpe+atılması/)

[www.BeelzebubKnowsBest.com/search=how
+Bir görsel ikiz yaratmak için/](http://www.BeelzebubKnowsBest.com/search=how+Bir görsel ikiz yaratmak için/)

[www.LifeLessonsFromLucifer.com/search=how
Batman gibi kötü bir ses tonuyla konuşmak için
/](http://www.LifeLessonsFromLucifer.com/search=how+Batman gibi kötü bir ses tonuyla konuşmak için/)

www.TheDailyDevil.com/search=so/bana var mı yok mu/

[www.AskElDiablo.com/search=Oh+shit+I+thi
nk+I+like+him+what+do+I+do+fuck+fu ck/](http://www.AskElDiablo.com/search=Oh+shit+I+think+I+like+him+what+do+I+do+fuck+fuck/)

Tamam, son birkaç arama, arama geçmişimin nasıl görüldüğünü gösteriyor olabilir.

Vince'in internet tavsiyelerini Şeytan'dan aldığını varsaymak da adil değil.

Vince, Bastian ve Asher -gerçekten tanıdığım tek mafya üyeleri- bana karşı çok iyiler. Birkaç dakika önce Asher'ı arayıp nerede olduğunu ve neden programında olmadığını öğrenmek isteyen Monica sayesinde ikinci el şirretlikten muzdaribim. Burada olması gerekirken hâlâ güvenlik odasının dışında onunla konuşuyor.

Ekranda, Caroline raftan rastgele bir eşarp alır ve onu satın alır. Poşetlendikten sonra tekrar dışarı çıkıyorlar. Beni en çok geren kısım burası. Caroline ve Damien açıktadır ve dışarıda başlarına her şey gelebilir.

Bu muhtemelen girdikleri on beşinci mağaza ve çanta taşıyacak elleri kalmadı. Eğer bir şey olacaksa, şimdi olmalı. Caroline ve Damien sonsuza kadar alışverişe devam edemezler. Eninde sonunda durmak zorundalar ve neredeyse o zaman geldi.

Asher'in yanıma yerleştiğini hissettiğim anda ona yaslanıyorum. Temas gerginliğimi azaltıyor ve başparmağının beni okşadığını hissediyorum.

Koluma yaslandı. Caroline ve Damien'in kaldırımından ayrılıp caddenin karşısına geçmelerini birlikte izliyoruz.

Yaya geçidinin ortasına geldiklerinde monitörlerde onları kısa süreliğine gözden kaybediyoruz, kalabalık New York caddesi çıkışlarını kapatıyor. Tek bir el silah sesi duyulduğunda sabırla sokakların boşalmasını bekliyorum. Asher ve ben aynı anda öne doğru eğiliyor, gözlerimiz tüm monitörleri tarıyor, Caroline ve Damien'ı net bir şekilde gören bir tane bulmaya çalışıyoruz, ama yok.

Yayalar her yöne doğru koşuştururken her yerde sadece kaos var.

Sesin kimden geldiğini anlayamıyorum ama birinin "Terörist saldırı!" diye bağırdığını duyuyorum.

Bu sadece kaosu daha da kötüleştirir.

Ama sonra onu gördüm, kalabalığın arasında küçük bir boşluk. Yerde bir ceset vardı ve Caroline'a ait olduğunu fark edince afalladım. Yerde yatıyor, kolları kurşun geçirmez elbisesinin üzerinden karnını tutuyor.

Kanıtlar orada, gözlerimin önünde, ama yine de inanmakta güçlük çekiyorum.

Hedef benim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

*Hatalar her zaman
affedilebilir, eğer
kişi kabul edecek
cesarete sahipse
Onlar.
Bruce Lee*

Asher'la birlikte yaşamak düşündüğümde daha kolaymış **meğer**. Hedefin ben olduğumu öğrendikten sonra, ikimiz de tecritin en güvenli yol olduğu konusunda hemfikir olduk.

Ne yazık ki, oylamanın öne alındığına dair fısıltılar da vardı, bu yüzden Asher harekete geçmek zorundaydı. Black Enterprises'da yeni bir otel zinciri kurdu. Emlak hukuku konusunda uzman olduğu ve en çok bağlantıya sahip olduğu için bu en iyi hamleydi. Bu onu şirket için çok değerli kılıyor, bu yüzden oylamayı bir sonraki iş çeyreğinin başına kadar ertelemek zorunda kaldılar.

Ancak yeni oteller için yer keşfi de son zamanlarda çok seyahat ettiği anlamına geliyor, bu yüzden nadiren evde oluyor. Ama burada olduğu zamanlarda, başlangıçta beklediğimden daha kolay oluyor. Burada yatma vakti gelene kadar birbirimizi yalnız bıraktığımız hoş bir oda arkadaşlığımız var.

Kabusumdan sonra yatakta uyumasına izin verdiğimden beri yere geri dönmedi. Ve ondan bunu isteyecek değilim. Bunu çok yaptıktan sonra, onunla uyumak artık garip gelmiyor. Aslında hoşuma gidiyor. Üzerinde durmuyorum ama geceleri dokunuşundan zevk alıyorum ve hatta gittiğinde özlüyorum.

Bazen o şehirdeyken yemek yaparım ve birlikte yeriz. Ancak New York'tayken çoğunlukla çalışıyor, bu yüzden temasımız minimum düzeyde, genellikle yatak odasında, kıpırdanmalarımı durdurmak için bana sarıldığı gecelerle sınırlı. Bazen sırf bana dokunsun diye dönüp duruyorum. Tehlikeli bir oyun oynuyorum, ama onun dokunuşunu arzuluyorum ve ayrı geçirdiğimiz onca zamanın ardından, alabildiğimi alacağım.

Aslında, birlikte geçirdiğimiz zamanın azlığının kamuoyuna ve bunu

satmamız gereken insanlara nasıl göründüğünü merak etmeye başlıyorum

ilişki. Sadece üç kez birlikte fotoğraf çekildik ve teknik olarak fotoğrafların birinde bile yer almadık.

İlki Carmen's Cantina'dan birlikte ayrıldığımız zamandı. Bu bizim tek normal fotoğrafımız. El ele tutuşuyoruz ve ben yüzümde aptal bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Geçen hafta Asher'ın telefonuna bir göz attım ve bunu ana ekran ve kilit ekranının duvar kağıdı olarak gördüm.

Benden nefret ediyor olmalı. Yemin ederim. Aptal bir ahmak gibi görüldüğüm bir fotoğrafı arka plan olarak ayarlamasının tek nedeni bu. Yine de hakkını vermeliyim. Bu nişanlılık olayını gerçekten satıyor.

Birlikte ikinci kez fotoğraflandığımızda, ilk çekimden sonra Asher'ın kucağında otururken çekilmiş hiç de utanç verici *olmayan* bir fotoğrafım vardı. Fotoğrafta yüzümden çirkin gözyaşları akıyor ve Asher birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü ve *beşinci* derece cinayet işlemek üzereymiş gibi görünüyor.

Beşinci derece cinayet, yüzünde öfkeli bir bakış varken Asher ile göz teması kurduğunuzda, onun ateşi karşısında sersemlemenizdir. Basilisk ile göz teması kurarken taş kesilmek gibi.

Harry Potter ve Sırlar Odası, sadece Asher muhteşem ve bir kurbağanın altında yumurtadan çıkan bir tavuk yerine bir vajinadan geliyor. (Evet, hepimiz ne yaptığını biliyoruz, Herpo the Foul.)

Üçüncü fotoğrafta Caroline, nam-ı diğer Sahte Lucy yerde yatıyor, bir eli karnının üzerinde, Damien, nam-ı diğer Sahte Asher ise ambulansın gelmesini beklerken onun elini tutuyor. Birisi Sahte Ben'in saçına basıyor ve Sahte Asher eğleniyor gibi görünüyor. Garip bir resim ve umarım kimse bizden bunu açıklamamızı istemez.

Ancak medyaya ve diğer herkese göre Caroline/ben hayatta kaldım çünkü o/ben elbisemin altına kurşun geçirmez yelek giyiyordum, kurşun geçirmez kıyafet değil. Asher'ın kurşun geçirmez kıyafetler konusunda neden bu kadar sessiz kaldığını hâlâ anlamış değilim.

İşin en çılgın kısmı ise bu fotoğrafın tüm sosyal medyada yayılmış olması ve insanların hala bunu bizim yaptığımızı düşünmesi. Viral olduğumuzu öğrendiğimde, Steve'in görüp görmediğini merak ederek neredeyse kalp krizi geçirecektim. Ama o yaşlı keçinin önce interneti nasıl kullanacağını öğrenmesi gerekirdi ve bu asla olmayacak...

Değil mi?

Asher bir elinde bavul, diğerinde bir kitapla merdivenlerden indiğinde, WASP ile ilgili her konuda sözde öğretmenim olan Eduardo ile oturma odasıdayım. Başlığını okumak için başımı biraz eğiyorum.

21st Yüzyılda Uyuyan Güzel: Modern Bir Yeniden Anlatım.

Homurdanıyorum ve gözlerini bana dikmesine neden oluyorum. Bana yaklaştığında yavaşça geri çekiliyorum. Başımın üzerinde dengelediğim kitaplar tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

Eduardo bana topuklu ayakkabılarla düzgün yürümeyi öğretiyor, görünüşe göre kafatasımı kişisel kitaplığı olarak kullanmayı da içeriyor. Kitaplardan ikisi sözlük, ki Eduardo'nun bugünlerde bildiği tek kelimelerin "Lanet olsun Lucy!" ve "Omurganı düzelt!" olduğunu düşünürsek bu ironik bir durum.

"Kahretsin, Lucy!" Eduardo beni azarlıyor. "Omurganı düzelt!"

Ne demek istediğimi anladınız mı?

Sinirli bir nefes çekiyorum, dikkatli gözlerim hâlâ Asher'a odaklanmış, yüzünde nadir görülen muzip bir ifadeyle bana doğru yaklaşıyor. Birlikte yaşadığımız aylar boyunca, Asher'ın sadece ikimiz olduğumuzda arsızca şakacı olabildiğini öğrendim.

Bu yüzden, Eduardo izlerken çok saçma bir şey yapmayacağını bilsem de bana yaklaştığında haklı olarak temkinli davranıyorum.

"Evet, Lucy. *Omurganı dikleştir*," diye alay ediyor Asher.

Sonra herif elindeki ağır ciltli kitabı kafama koyup kapıya doğru yöneldi.

Kitapların devrilmesini önlemeye çalışarak garip küçük daireler çiziyorum. Bu benim şimdiye kadarki en uzun rekorum ve Asher bunu mahvetmek üzere.

Kendime engel olamadığım için "Asher!" diye bağıriyorum. Kapıda durakladığında tatmin oluyorum, sırtı hala bana dönük. "Kitabını geri istemediğine emin misin?" Şeytani bir şekilde sırtıyorum. "21st Yüzyılın Uyuyan Güzeli'nin uyanıp uyanmadığını öğrenmek istemiyor musun?"

Ve tabii ki o zaman kitapların devrilmesi gerekiyor, klasik Lucy tarzıyla geri dönüşümü bitiriyorum. Koridora çıktığında güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim.

Ve ben lanetlenmiş bir aptal olduğum için, melodik ses doğrudan kalbime yükseliyor ve yüzüme gizli bir gülümseme gönderiyor.

Öğleden bir saat önce Eduardo eve gidiyor ve beni büyük bir baş ağrısı, boyun ağrısı ve ayak ağrısıyla baş başa bırakıyor. Yüksek topuklu ayakkabılarla kitapları kafamın üzerinde dengelemek zorunda kaldığım günlerden nefret ediyorum, ancak ben bile artık topuklu ayakkabılarla bir profesyonel olduğumu, onlarla çoğu podyum modelinden daha iyi yürüyebildiğimi kabul etmeliyim.

Bir ay kadar önce ilk karşılaştığımızda Eduardo dehşete düşmüştü, beş yaşındaki müşterilerinin çoğunun yürüme ve masa adabı konusunda

benden daha yetenekli olduğunu söylemekten bile çekinmedi. Haftada üç kez

Zengin insanların beklentileri konusunda dersler veriyor, şu anda onun yıldız öğrencisi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Asla itiraf etmeyecek ama benden hoşlandığını biliyorum... omurgam düz olduğu sürece.

Monica, tam da çok ihtiyacım olan rahatlatıcı bir banyo için yukarı çıkmak üzereyken içeri girdi. Ne yazık ki bırakmadı. Ve hâlâ buranın sahibiymiş gibi kapıyı çalmadan içeri girmek gibi kötü bir alışkanlığı var. Asher'in buna nasıl tahammül edebildiğini bilmiyorum ama uzun zaman önce onu kovmanın henüz iyi bir fikir olmadığı hakkındaki konuşmamız dışında bu konuda bir yorum yaptığını duymadım.

"Hazırlan. Bir saat içinde Asher'la birlikte bir yardım etkinliği için yola çıkacaksınız," diyor ve vedalaşmadan kapıya yöneliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Asher birkaç saat önce bir bavulla ayrıldı. Dubai'ye giden bir uçakta olması gerekiyordu. Geçtiğimiz ay boyunca Asher Los Angeles, Hong Kong, Londra, Bahamalar ve şimdi de Dubai'ye gitti. Bir hayır etkinliğine gideceğimiz için sanırım gitmeyeceğiz.

"Bekle!" Monica'nın eli kapı tokmağına değdiğinde bağıryorum.

Duraklıyor ama arkasını dönmüyor, bu da Asher'dan mı öğrendiğini merak etmeme neden oluyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Yardım etkinliği ne?" "Bir polo maçı," diyor kibarca.

Sonra gitti, çok sevindim. Ondan hala hoşlanmıyorum, çünkü bana karşı her zaman çok kaba davranıyor. Onun yanındayken genelde üst perdeden konuştuğumu söylemek isterdim ama genelde ben de ona kaba davranıyorum. Elimde değil.

Here Comes Honey Boo Boo'yu izlemek gibi. Saçma olduğunu biliyorum, ama açık olduğunda dikkatimi vermekten kendimi alamıyorum, tıpkı Monica etraftayken ona kendi ilacından tattırmaktan kendimi alamadığım gibi. Yeni ve rahat hayatıma kibrit çakabilecek biriyle ateşle oynuyorum ama kendimi durduracak iradem yok.

Ve bu yeni hayatım kesinlikle rahat. Burayı kesinlikle seviyorum.

Asher'in şirketinin emlak bölümüyle çok yakından ilgilenmesi gerektiğini çabucak öğrendim, bu yüzden sürekli seyahat ediyor ve yabancı devlet adamları ve emlak patronlarıyla görüşüyor. Gayrimenkule olan ilgisi mantıklı, çünkü sözünü tuttu ve beni sihirli bir şekilde demir gibi sağlam kira sözleşmemden kurtardı.

Hatta mucizevi bir şekilde Vaserley Hall'da yaşadığım ayın parasını bile geri aldım. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

Çünkü kalacak yerim mali yardım paketim tarafından ödeniyordu ve kira kontratımda iade edilemez maddesi vardı, ama o imkansızı başardı. Bunu kanıtlamak için banka hesabımda duran yirmi üç bin dolar mali yardım param var.

Bu para, Minka ve arkadaşlarının sürekli takıldığı kafede bir daha çalışmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor, bu yüzden kalıcı olarak işten ayrıldım. Çekten önce sadece ücretsiz izindeydim ama şimdi asla geri dönmeyeceğim. Ve bu benim için yüzde bin sorun değil. İşsiz hayat, gençliğimin tadını çıkarmak için çok daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyor, hala evde yaptığım derslerim bile zamanımı doldurmuyor.

Sıklamak gibi bir derdim yok çünkü Aimee, Tommy ve Eduardo sürekli bana geliyorlar. Xavier arkadaşım bile oldu. Artık tam dört arkadaşım var! Bu uzun zamandır sahip olduğumdan daha fazla.

Kendimle gurur duyuyorum.

Dolapta dururken, kıyafet yardımı için Tommy'ye danışmayı düşünüyorum ama hafta sonu onu rahatsız etmek istemiyorum. Aimee'ye sorsam, bulabildiğim en dar, en kısa elbiseyi giymemi söyleyecektir.

Aimee ve ben hala haftada birkaç kez buluşuyoruz, çoğunlukla çatı katında ve beni ne zaman görse kıyafetime ciyaklıyor ve neden Asher'ı baştan çıkaracak şekilde giyinmediğimi soruyor. Genellikle onu görmezden geliyorum, çünkü Asher delicesine çekici olsa da ve sık sık onunla sonuna kadar gitmenin nasıl bir şey olacağını merak etsem de, devam eden geçici arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum - evet, biz gerçekten arkadaşız.

Sanırı

m.

Sayılır.

Belki de bu dört buçuk arkadaşım olduğu anlamına geliyordur?

Duş alıyorum, saçlarımı kurutuyorum ve hafif bir makyaj yapıyorum. Eduardo'nun dersleri sayesinde, polonun New York kışlarında, hatta kışın sonlarında bile çoğunlukla kapalı bir arenada oynandığını biliyorum.

Bu yüzden beyaz bir elbise ve üzerine giymek için şık bir açık gri palto seçtim. Kıyafete pembe bir kolye ve nude Louboutin'ler ekliyorum. Geri adım atıp aynadaki yansımama bakıyorum. Tommy ve Eduardo gurur duyardı.

Sonra bekliyorum, gitmeden önce daha on beş dakikam olduğunu fark ediyorum. Aylardır yaptığım anketlerin olduğu dosyayı çıkardım.

önce, bu gece Asher hakkında bilmem gerekenler konusunda endişeliydim. Şimdiye kadar tüm bilgi kartlarımı ezberlemiştim ama yine de gerginim.

Ne de olsa uzun zamandır ilk kez birlikte dışarı çıkacağız. Üstelik nişanlandığımızı duyurduktan sonra ilk kez onun iş arkadaşlarının önünde olacağız... ki bu da her geçen gün daha az inandırıcı olmaya başlıyor.

Dosyaya göz gezdiriyorum, her şey tanıdık geliyor, ta ki dosyanın ceplerinden birinde bir tümsekle karşılaşana kadar. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi, katlanmış kağıt parçasının uzun bir süre boyunca gerilmesinden dolayı cilt malzemesinin içine girmiş çizgiler var.

Çıkardım ve okudum. Sahte çiftleri toplum içinde yakınlaşmaya alıştırmak için bir aktivite çalışma sayfası. En iyi tahminim Monica'nın bize klasörleri vermeden önce kâğıdı katlayıp buraya sakladığı. Bu aktivitenin önerdiği gibi bırakın öpüşmeyi, dokunmamızı bile istemiyor.

Asher içeri girdiğinde hâlâ gazeteye bakıyordum. "Bu da ne?" diye sordu.

Onu inceliyorum. Maça uygun beyaz bir elbise pantolonu, beyaz bir elbise gömleği ve özel dikim lacivert bir spor ceket giymiş. Ceketinin cebinden beyaz bir cep mendili sarkıyor. Rahat polo kıyafeti yüzündeki gerginlikle çelişiyor.

Kâğıdı yatağın üzerine bıraktım ve temkinli bir şekilde ona yaklaştım. "Neyin var?"

Bana söylemek isteyip istemediğini tartışıyormuş gibi tereddüt ediyor, sonra da "Çok kızgınım" diyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bunu görebiliyorum. Neye kızgınsın?" "Monica'dan bir telefon aldığımda Dubai'ye giden jetteydim, Black Enterprises'ın bugünkü yardım maçında bir çadır satın aldığını bildirdi."

"Tamam..." Bunda yanlış olan bir şey görmediğimi söylüyorum.

Hayırseverlik iyi bir şey, değil mi?

Asher'in şirketi pek çok amaca yaptığı bağışlarla tanınıyor. Onunla tanışmadan önce, bunun sadece bir mafya üyesi olarak ününden uzaklaşmak için yaptığı bir PR olduğunu düşünüyordum, ama şimdi bunu yetiştirilme tarzı nedeniyle yaptığını biliyorum. Bir gece bana Vincent'ın cömertliğinin kendisinin acımasız bir hayattan kaçmasına yardımcı olduğunu ve aynı şeyi başkaları için de yapabileceğini umduğunu söyledi. Ondan hiç o gece etkilendiğim kadar etkilenmemiştim.

"Uçuşu yeniden yönlendirmek zorunda kaldım, benim zamanımı, pilotun zamanını, uçuş ekibinin zamanını ve çok fazla yakıtı boşa harcadım. Yakıtı okyanusa bırakmak zorunda kaldık." Keskin bakışım üzerine, "Bu standart operasyon prosedürü. Yakıt okyanusa düşmeden önce buharlaşıyor. Bu süreçte hiçbir deniz canlısı zarar görmez, Steve-O. Şimdi vinçlere tırmanmaya kalkma."

Steve-O'nun SeaWorld protestosuna yaptığı gönderme karşısında gözlerimi deviriyorum. "Yani zaman ve yakıt israfına bu kadar kızgın mısın?"

Daha fazlası olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu. Öfkesini göstermesi için çok şey gerekiyor.

Nefes verir. "Hayır, kızgınlım çünkü kendi başıma yapacak zamanım olmayan şeylere göz kulak olması için personelime, Monica'ya güveniyorum. Buna René'nin arkamdan iş çevirip bir hayır etkinliğinde çadır satın alması ve benim dışımda yönetim kurulundaki herkesi davet etmesi de dahil."

Oh.

René'nin Asher karşıtı gündemini ilerletmek için bir fırsat yakalamış olabileceği ve Monica'nın bunu neredeyse kaçırdığı için kızgın. Ama hepsi bu kadar da değil gibi görünüyor. Zaten René'nin böyle bir şey yapmasını bekliyor...

Ama Monica?

İşinde iyi olmasaydı onu işe almazdı. Yaptığı hata onu şaşırtmış olmalı. Olaydan beni haberdar ettiğinde bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı.

Onu inceliyorum, bir tepki bekliyorum. "Hepsi bu kadar değil, değil mi?" Keskin gözlemim karşısında irkilmiş görünüyor.

İleri atıldım, "René'ye kızgın değilsin. Monica'ya kırgınsın. Sizi hayal kırıklığına uğrattığı için kırgınsınız ama aynı zamanda başka birine bağımlı olmak zorunda olduğunuz için de kırgınsınız."

Yüzü sertleşiyor.

Bingo.

Turnayı gözünden vurdum... ve öfkesini kazandım. Ama bana kızmasını istemiyorum.

İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, Asher aslında *iyi* bir insan, hatta belki de *iyi* bir insan oldu. Kesinlikle benden daha iyi bir insan. Ve belki de ondan nefret etmiyorum ve onu olması gerekenden daha çok seviyorum... tabii ki bir arkadaş olarak.

Asher'in mutsuz olmasını istemiyorum, bana kızmasını da.

Ben de ona yaklaştım ve sesimi yumuşattım, "450 kişi."

Bana şaşkın bir bakış attı. "450 kişi mi?"

"Beyaz Saray'ın bakımı için bu kadar insan gerekiyor." Yatağa oturana kadar onu nazikçe itiyorum.

Artık göz hizasındayız ve bacaklarının arasına girmeme izin veriyor. Bir süredir ona en çok bu kadar yaklaştım. En azından ışıklar açıkken.

Devam etmeden önce yakınlığın tadını çıkarmak için bir an duruyorum, "Bir evi yönetmek için 450 kişi gerekir. Sen sadece bir kişisin. Her ne kadar berbat olsa da, yetmişten fazla ülkede iş yapan bir şirkette olup biten her şeyi bilmenizi bekleyemezsiniz. Biri sizi hayal kırıklığına uğratsa bile, kendinizi başkalarına bağımlı kılın." Bir an duraksıyorum, burnumu kıvırıyorum ve ekliyorum, "Monica hariç. Onu kovabilirsin. Haklısın. Berbat biri."

Bu benim dürüst görüşüm.

Başını arkaya atıp güldüğünde kalbim doluyor.

Elleri çıplak kalçalarımın arkasına gidip, uzun parmaklarının ucuyla elbisemin eteğini biraz kaldırdığında beni ürkütüyor. "Onun berbat olduğunu hiç söylemedim." Tekrar kıkırdıyor. "İkinizin arasında kaybolmuş bir aşk yok, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Huysuzca "O başlattı!" dememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Bu doğru, ama aynı zamanda beş yaşındaki bir çocuktan beklenen bir şey, yirmi yaşındaki bir kadından değil.

Gözleri tekrar ciddileşir. "Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etme şekli çok dürüst, çok nazik ve çok içten. Bir an için kendimi unutuyorum ve ona doğru biraz daha eğiliyorum. Onu öpmek, dudaklarıma fısıldadığı teşekkürü hissetmek istiyorum. Ama o geri çekiliyor ve yatağın üzerine bıraktığım kâğıda bakıyor.

"Bu da ne?" diye soruyor, başıyla işaret ederek.

Yalan söylemenin bir anlamı yok. Okul etkinliğini saymazsak, birlikte ilk kez halkın karşısına çıkacaksak, dudaktan öpüşmenin kaçınılmazlığına hazırlıklı olmalıyım. Hatırladığım kadarıyla, ne kadar sık yaparsa yapsın, bu beni şaşırtacak bir şey. Bunun olmasına hazır olmalıyım ki ikimizi de aptal yerine koymayayım ve herkesin içinde bir öpücükle orgazm olmak gibi bir şey yapmayayım.

Uzanıp kâğıdı ona uzatıyorum. Ona Monica hakkındaki şüphelerimi yansıttığını umduğum sivri bir bakış atarak, "Bunu katlanmış ve anket dosyalarımızın arasına gizlenmiş olarak buldum," diyorum. "Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum..."

Etkinlik sayfasını benden alıyor. "Hmm..." diyor, okurken son yorumumu görmezden geliyor. "Sanırım gitmeden önce bunu yapmalıyız."

Başımı salladım. Ben de bunu bekliyordum. Muhtemelen maça en az bir kez öpüşmemiz gerekecek ve ikinci öpüşmemizi herkesin içinde yaparsak, tepkim kesinlikle bu maskaralığı ele verecek.

Kağıdı ondan aldım ve yüksek sesle okudum, "Birinci adım. İkiniz de ilerlemek için yeterince rahat olana kadar el ele tutuşun."

Asher elimi tutup beni kucağına çekerken bana muzip bir sırıtma gönderiyor, bu da ikinci adım.

Kağıdı yırtmadan ve beni öpmek için öne eğilmeden önce "Üçüncü adım," diye okuyor.

Dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor, beni çıldırtan alaycı bir dokunuş. Uzun zaman sonra tekrar öpülmek gerçek dışı, neredeyse bakir hissettiriyor, özellikle de onun tarafından. Bir parçam her şeyi hayal ettiğimi düşünüyor.

Ama sonra dudaklarıma bu sefer daha sert, kapalı bir öpücük daha konduruyor ve ben de karşılık olarak ağzımı açıyorum. İnleyerek yanaklarımın kızarmasına neden oluyor ve dilini ağzımın içine kaydırarak benimkine sürtüyor. Gömleğinden iki avuç tutuyorum ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar kendimi ona yaklaşıtıyorum.

İki eliyle kıcımlı kavlıyor ve ağzımdan kaçıp onunkine karışan bir iniltiyi tetikliyor. Yatakta biraz daha geriye kayınca ben de onu takip ediyorum ve iki bacağını da kalçalarının iki yanına koyarak ona sarılıyorum. Öpüşmeyi derinleştirirken ellerinden biri saçlarımı çekiştiriyor. Coşkuyla karşılık veriyorum, alt yarımı onun sert ereksiyonuna sürtüyorum ve dilinin benimkine değmesinin tadını çıkarıyorum.

Uzaktan ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ama umurumda değil. Biri boğazını temizleyene kadar durmuyorum. Monica olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Bu kadının radarını engelleyen bir siki var.

Yumuşakça inliyorum ve yüzümü Asher'ın göğsüne saklıyorum. Bana hafif bir kıkırdama verirken göğsünün bana karşı titreştiğini hissediyorum. Her iki eli de hâlâ kıcımda ve tüm bedenim hâlâ onunkine bastırılmış durumda, bu da konsantre olmamı zorlaştırıyor.

"Maç başlamadan önce yetişmek istiyorsan hemen gitmen gerekecek," diyor Monica, sesi gergin ve üstü örtülü bir onaylamazlıkla dolu.

"Teşekkürler, Monica. Hepsi bu kadar." Asher duraklıyor ve topuklarının geri çekilme sesini duyuyorum. "Ya Monica? Bir dahaki sefere kapıyı çal lütfen."

"Elbette, Bay Black." Sesi samimi gelmiyor.

Kapı gereğinden yüksek bir sesle çarparak kapandı. Beni incelemek için çenemi geriye doğru eğdiğinde yüzüm hâlâ Asher'ın göğsüne gömülü. İçinde kahkaha var

gözleri.

"Sanırım bu görevi başardık."

Sözlerine gözlerimi deviriyorum ve onu itiyorum. Aynaya bir bakış attığımda ne kadar dağınık görüldüğümü görüyorum. Kendime çeki düzen vermeye çalışıyorum ama nafi. Eduardo ve Tommy'yi gururlandırmak için çok fazla.

Asher ellerimi tutup "Dur" dediğinde saçlarımı parmaklarımla tanyordum. Gözleri aynada benimkilerle buluşurken, boşdaki eli vücudumun yan taraflarında geziniyor ve belimde son buluyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Bana bakışına bakılırsa, ona inanıyorum. Onunla dans ettiğimden beri kendime aslında birlikte olmadığımızı hatırlatmak zorunda kaldığım ilk an değil bu. Bu sefer, öpücüğün sadece bir egzersiz olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Bu gerçek

değil.

Gerçek

değil.

Gerçek

değil.

İçimdeki çılgın fırtına nihayet dinene kadar bu mantrayı tekrarlıyorum.

Asher yalnız olmamıza rağmen elimi tutmaya devam ediyor. El ele, merdiven boşluğundan inip asansöre giriyoruz. Garaj için "G"ye basıyor. Bir süre önce Asher'in özel garajındaki tüm arabaların kendisine ve personeline ait olduğunu öğrendim. Binanın diğer sakinleri ana garajı ve lobideki asansörleri kullanmak zorunda, ki ben henüz oraya adımımı atmadım.

Asher arkamdan girerken ben de şehir arabalarından birine kayıyorum. Xavier şoförün yanındaki yolcu koltuğuna oturdu, Asher'in özel ekibindeki korumalardan biri. Onu etrafta çok görmüştüm. Sanırım adı Dominic olabilir ama bilemiyorum. Onunla tanıştırılmadım ve Xavier dışında muhafızlar pek sık konuşmazlar. Gece gardiyanımla bile henüz konuşmadım.

"Kuantum mekaniği testin nasıldı?"

Bu konudaki bilgisi beni şaşırttı. Ona bir tane olduğunu söylemedim. Gözlerim şüpheyle kısıldı. "Sanırım başardım."

Bakışımı yakalıyor ve sırtıyor. "Seninle ilgili güncellemeleri alıyor olabilirim."

Gözlerim Xavier'e kayıyor, suçlama çok açık. Xavier tüm gözetmenli sınavlarımda yanımdaydı.

Xavier omuz silkiyor. "Faturaları ödeyen o."

Onun sadakat eksikliğinden -ya da Asher'in bakış açısından bakarsanız,

sadakat bolluğundan- inliyorum. "Sana ne anlatıyor?

Asher güler. "Kötü bir şey yok. Söz veriyorum." Öpüşmelerimizden dolayı hâlâ kırmızı olan dudaklarında çarpık bir sırıtış beliriyor. "Yine de kuantum mekaniği için çalışmaya başlamalısın. O testleri bitirmen çok uzun zaman alıyor."

"Ne kadar uzun sürerse sürsün, A, A'dır." Çantamdan acil durum için bir Starburst çıkarıp Xavier'in kafasına fırlatıyorum. Kulağına çarptığında, "Hak ettiğini buldun, hain." diye mırıldanıyorum.

Ama gülümsüyorum çünkü Asher ödevlerimi kontrol edecek kadar önemsiyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

*Cesaret sadece erdemlerden
biri değil, her erdemin
sınanma biçimidir*

Nokta.
C.S. Lewis

Arenaya **vardığımızda** ve Asher arabadan inmeme yardım **ettiğinde**, onun odasından çıktığımızdan beri el ele tutuştığımızı fark ediyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

Başımı salladım. "Bu sadece... bunaltıcı."

Girişte fotoğrafçılar isimlerimizi haykırıyor. Nişanlandığımız duyurulduğundan beri birkaç New York blogunda yer aldım - laboratuvara yürürken (gittiğim tek ders) ve dışarı çıkmak istediğimde Aimee ile yemek yerken.

Yine de ilk kez bir fotoğrafçı sürüsü tarafından bombardımana tutuluyorum. Neredeyse beni uzaktan takip edenleri tercih edeceğim.

Asher şakağıma bir öpücük kondurarak beni sarsıyor, bu da paparazzileri yüksek sesli tıklamalarla çılgına çeviriyor. "İyi olacaksın. Nefes al."

Derin bir nefes alıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Asher ve ben yan yana duruyoruz, onun kolu benim belimde. Sonraki birkaç dakika boyunca paparazzilerin bağırışlarına katlanıyorum ve onların yardımcı poz önerilerini gerçekten uyguluyorum...

Ta ki biri "Hamile misin? Bu yüzden mi nişanlandınız?" diyene kadar.

Asher'ın vücudu gerilirken keskin bir nefes çekiyorum. Ondan hayvani bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirim. Bundan sonra her şey çok hızlı geliyor. Xavier arkamıza geçiyor ve belki de Dominic önümüze geçiyor, paparazzilerin arasından geçerken fotoğraf çekirme zamanı açıkça sona ermiş oluyor.

Arenaya girdiğimizde bizi kendini beğenmiş bir René karşılıyor.

"Bebek için tebrikler," diyor René.

Asher'ın bizi insan içine çıkarmak için neden bu kadar uzun süre beklediğini şimdi anlıyorum.

Çok yeniydik. Paparazzinin yorumu *hâlâ* çok yeni olduğumuzun kanıtı. Ekim ayında nişanlandığımızı duyurmamızın üzerinden dört aydan fazla bir süre geçmedi ve sözde çıkmaya başlamamızın üzerinden toplamda sadece beş ay geçti - Rogue'a ilk gittiğimden bu yana bir ömür geçmiş gibi hissetmeme rağmen.

"Bebek falan yok," diyorum sıkıca, ama buna mecbur değilim. René benimle tanıştığında sıskaydım ve aylar sonra hâlâ sıskayım.

Sadece götlük yapıyor.

Asher elimi sıkıyor ve ben de öfkemi geri çekiyorum.

René'nin yanındaki tanıdık sarışın öne çıkar. "Asher, hayatım, kabalık etme. Beni müstakbel *gelininle* tanıştırmayacak mısın?"

Bunu o kadar alaycı bir şekilde söylüyor ki, Asher'ı terslemediği için takdir ediyorum ama buna şaşırmamalıyım. Asher'ın duyguları bir kalenin içinde kilitli. Eğer o istemezse, ne düşündüğünü söylemek imkânsız. Asher'ın daha önce hiç kimseye yapmadığından şüphelendiğim bir şeyi bana anlattığını aniden fark edince şok oldum.

*Bu gerçek
değil. Bu
gerçek değil.
Bu gerçek
değil.*

"Bağışlayın," diyor Asher, sesinden küçümseme damlıyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "Viola, bu Lucy. Bebeğim, bu Viola, René'nin karısı."

El sıkışıyoruz, onun elini tutuşum benimkini rahatsız ediyor. Nişanımı ilan ettiğim gece Rogue'da kocasının yanında durduğunu hatırlıyorum. Viola Toussaint güzelliği hiç eskimeyen muhteşem bir kadın. Giyinişinden saçlarını zahmetsizce geriye toplayışına kadar zarif bir havası var. Yaşının tek belirtisi hafif kırışmış olan elleri.

"Tanıştığımıza memnun oldum Viola," diye yalan söyledim.

Dördümüz, artı Xavier ve Asher'ın koruması, arenanın içine doğru yürüyoruz. Mekânın içine doğru ilerlediğimizde, içeride olduğumuzu zar zor anlayabiliyorum. Yerler suni çimden oluşuyor ve cam tavanların arasından parlayan doğal ışık bile var.

İçeride olduğumuzun tek işareti ılıman hava. Mart havasında dışarısı elli derece kadar soğuk olsa da, içerisi rahat

Burası 70 derece. Ceketimi çıkarıp vestiyere bırakabiliyorum.

Asher ve ben René'yi takip ederek üzerinde "Black Enterprises" yazan bir çadıra gidiyoruz. Ana bağışçılardan biri olan Black Enterprises'ın yönetim kurulu ve misafirleri için koca bir çadırı var. Monica'nın orada olmadığını görünce rahatladım. Muhtemelen hâlâ yaralarını sarıyordur.

Asher beni çadırın bir köşesine çekti ve "René'nin el sıkıştığı adamı görüyor musun?" dedi.

"Evet."

"Bu Martin Weisman. René'nin köşesinde." Diğer birkaç adamı gizlice işaret ederek devam ediyor. "Bunlar da yönetim kurulunun geri kalanı. Elliot O'Malley, Owen Carter ve Tim Burks. Bunu hatırlayacak mısın?"

Başımı salladım ve kendimi tutamadığım için tiksintiyle "Yönetim kurulunuzda tek bir kadın yok mu?" dedim.

Bana abartılı bir inilti veriyor. "Tam bir baş belasısın," diyor ama sırıttıyor. Acaba kalabalık için bir gösteri mi?

Bu gerçek

değil. Bu

gerçek değil.

Bu gerçek

değil.

Şöyle devam ediyor: "Martin René'ye oy verecek, Elliot ve Tim de bana oy verecek. Onlar sadık. Tek açıkta kalan Owen. Eşitliği bozan o olacak. Etkilememiz gereken kişi o."

Owen'ı tekrar inceliyorum. Rogue'da konu açıldığında eğitimimden etkilenen kişi oydu. Yüzünde rahat bir gülümseme var ve René gibi kötü ya da ürkütücü görünmüyor.

Yeterince iyi görünüyor, ben de omuzlarımı geriye atıp başımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim."

Asher parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve beni çadırın ortasına götürerek resmen erkeklerle tanıştırıyor. Elliot ya da Tim kadar nazik olmasa da Martin en azından samimi davranıyor ve bana René'den çok daha saygılı davranıyor.

Owen'ı okumak daha zor. Soğukkanlı yüzü bana Asher'inkini hatırlatıyor, ancak Asher'ın farklı, özel bir yönüne vakıf olduğumu anlamaya başlıyorum. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bunu düşünmek çok bunaltıcı ve her şeyi tüketiyor, bu yüzden bu düşüncüyü kafamdan silip atıyorum.

Bu gerçek değil.

*Bu gerçek
değil.
Bu gerçek*

değil.

Ma başlıyor, biz de sahanın ortasındaki Black Enterprises çadırının n tarafına yerleşiyoruz. Eduardo'nun dersleri sayesinde oyunu anlasam da dikkatimi veremiyorum.

Viola'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Diğer eşlerle birlikte en sağımızda oturuyor. Beni onlara katılmam için davet etmediler, ki bu benim için sorun değil. Zaten Asher'ın yanında kendimi daha rahat hissediyorum.

Viola'nın ürpertici bakışlarını görmezden geliyorum. Ama on dakika geçtikten sonra kaşlarımı atmaktan kendimi alamıyorum. Viola'nın gözlerini on dakika içinde onuncu kez üzerimde yakaladım.

Nefesimin altında fısıldıyorum, "Viola bize bakıp duruyor."

Asher bana belli belirsiz bir baş selamı veriyor ve elimi sıkıyor; bu, hızla birbirimizle sessizce iletişim kurma yöntemimiz haline geliyor. Sonra, birleşmiş ellerimizi kaldırıp bileğime ağzı açık bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor.

Dili hassas derinin etrafında dönüyor, hatta kısa bir an için hafifçe emiyor ve ağrıyan klitorisime şok edici bir sarsıntı gönderiyor. Başladığı kadar çabuk bitti. Az önce olanlar normalmiş gibi dikkatini oyuna vermeden önce bileğime ve yanağıma hızlı bir öpücük daha konduruyor.

İyi ki birkaç dakika önce güneş gözlüklerimi takmışım. Yüzüm şüphesiz kızarmıştı ve genişleyen gözlerim şaşkınlığımı yansıtabilirdi. Bunun sadece Ren'nin karısı için bir gösteri olduğunu biliyorum ama *vay canına*.

Adamım, etkilendim.

Eğer Asher böyle devam ederse, mahvolurum.

Ma bittiğinde herkes sosyalleşmek için çadırdaki kalıyor. Eduardo sayesinde buna iyi hazırlandım. Asher ve ben ayrıldık. Ben Owen'ın karısı Madeline'e yağ çekmeye giderken, o da Owen'ı etkilemeye gitti.

Madeline o gece kulüpte VIP salonundaki tek esmerdi. Görünüşe göre o da oldukça hoş biri. Hatırladığımdan daha tombul ama kilosunu güzel ve zarif bir şekilde taşıyor. şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biri ve bunu ona söylediğimde bana tatlı bir gülümseme veriyor ve gözlerime iltifat ediyor.

"İkiniz yakın zamanda çocuk sahibi olmayı planlıyor musunuz?"

İnledim. "Sen de mi?" Onun şaşkın bakışları karşısında, "Gazeteciler neden bu kadar erken evlendiğimizi sorup duruyorlar. Evlilik dışı olduğunu düşünüyorlar." Gözlerimi deviriyorum ve düz karnımı dikkatle sıvazlıyorum.

Şansıma, muhtemelen bir fotoğrafçı elim karnıma değerken fotoğrafımı çekmiştir. Manşetlerin ne yazacağını hayal edebiliyorum

-Asher Black'in Nişanlısı Yardım Amaçlı Polo Maçında Hamile Karnını

Ovuyor. "Ah," diyor, eğlencesi içten. "Hayır, ben sadece gerçekten merak ediyorum." Karnını işaret ediyor ve sırtıyor. "Eğer bunu bir daha sorarlarsa, onlara beni göstermelisin. Hamile karnı böyle görünür. Yedi ay sonra doğuracağım."

Oh.

Şimdi karnındaki küçük kese üzerinde yoğunlaşan ağırlığı daha anlamlı geliyor. Kendimi savunmam gerekirse, hamile bir kadın görmeyeli uzun zaman oldu. Ayrıca, karnında büyüyen şey benim Asher'la olan ilişkim kadar bile eski değil, ki bu da çok eski sayılmaz. Bu ayıltıcı bir düşünce. Asher'a bakma isteğimle savaşıyor ve yumruğumu sıkıca sıkıyorum.

Kendimi Madeline'e odaklanmaya zorlayarak "Erkek mi kız mı?" diye soruyorum.

Düzeltilmeden önce yüzünde melankolik bir ifade beliriyor. "Owen bilmek istiyor ama ben öğrenmeyi reddediyorum. Son iki çocuğumuzun cinsiyetlerini öğrenmek için beklemedik, bu yüzden bu çocuk için sürpriz olsun istiyorum." Duraksıyor, sesi kararsız. "Aslında bu son zamanlarda tartıştığımız bir konu. Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok aptalca geliyor. Belki de ona yine istediğini vermeliyim ya da belki de o bana istediğimi vermeli çünkü son ikisi onun istediği gibi gitti. Bilemiyorum. Her iki durumda da bu konuda kavga ediyoruz ve bu berbat bir şey."

"Bakıcı annelerimden biri hamile kaldı," diye söze başladım.

Koruyucu ailelerim hakkında konuşmaktan nefret ediyorum ama işte buradayım, konuşmak üzereyim. Ondandır gerçekten hoşlandığım için mi? Yoksa Asher'ın hatırı için beni sevmesini mi istiyorum? Belki ikisinden de biraz.

Devam ediyorum, "O en iyilerden biriydi. Onu ve kocasını gerçekten severdim. Birbirlerine karşı naziktiler ve aşık olduklarını sanmıyorum ama iyi arkadaşlardı." İçimi çektim. "İlişkileri de bu dostluk üzerine kuruluydu. O zamanlar aşka en yakın gördüğüm şey buydu.

-Eşler arasında ve hatta ebeveynler ile çocukları arasında. Aşka hiç tanık olmadım. Ama onlar? Arkadaşlıklar ve birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorlardı. Ama hamile kaldıktan sonra değiştiler. Kavgaları

evlilik dairelerini yırtıyorlardı." Madeline'in karnına bakıyorum. "Ne hakkında kavga ettiklerini tahmin etmek ister misin?"

Madeline'in gözleri büyür. "Bebeklerinin cinsiyetini öğrenmek mi?" Başımı sallıyorum. "Evet. Her gün."

"Ama bu çok aptalca," diyor kızgınlıkla.

"Aynen öyle."

"Oh." Duraksıyor. "Az önce kocamla kavgalarıma aptalca mı dedin?"

Biraz gülümsedim. "Eğer doğru hatırlıyorsam, dedin."

O sırtıttığında birlikte gülüyoruz. "Güldüm, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Eğer yardımı olacaksa, ben de öyle düşünüyordum."

Şaşkın bir kahkaha atıyor. Odayı dolduran bu ses, Asher ve Owen'ın başlarını çevirip bakmalarına neden oluyor. Madeline Owen'a sevgi dolu bir sırıtma ve göz kırpmaya gönderiyor. Owen şaşkınlıkla görünüyor, bu da bana gerçekten çok kavga ettiklerini düşündürüyor.

"Biliyor musun," diye başladı. "Düşündüğüm kadar kötü değilmiştin."

"Beni sadece iki dakikadır tanıyorsun. Sadece bekle. Boynuzlarım geri çekilebilir. Beni iyi bir zamanda yakaladınız."

Kıkırdıyor. "Hayır, gerçekten!" Yüzü ciddileşiyor. "Normalde Asher'ın getirdiği kızlardan nefret ederim."

"Onlara benziyorlar mı?" Martin'in karısıyla gülüşen Viola'ya doğru bakıyorum. Daha önce yanlarından geçtiğim insanların kıyafetlerini değerlendiriyorlardı. Kimse ikiden fazla almamıştı.

"Onlar daha kötü. Asher'ın kızları boş kafalı. En azından Viola ve Marla'nın birbirine sürtünecek iki beyin hücreleri var."

Başımı sallıyorum. Zekâyâ saygı duyabilirim. Sadece daha nazik insanların bunu daha çok hak ettiğini düşünüyorum, gerçi Madeline ve ben başkalarının arkasından konuşurken gerçekten ne kadar nazik olabiliriz ki?

"O kadar kötü mü?" Asher'ın kızlarından bahsediyorum. "Her ne hayal ediyorsan, bu daha kötü."

Nicole'u düşünüyorum. "Biriyle tanıştım sayılır. Onunla hiç konuşmadım ama uzaktan gördüm."

"Adı ne?" "Nicole."

"Oh." Yüzünü buruşturuyor. "Bu hoş karşılanmaktan daha uzun süre kaldı."

Gülüyorum çünkü Asher onun sahte nişanlısı olmasını planlıyordu ama onun yerine bana sahip oldu. Ve şimdi bu olumlu bir şeye dönüşmüş gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, aslında Madeline'den hoşlanıyorum. Madeline'i sevmeye çalışmıyorum bile.

Şimdi ona yağ çekiyorum. Başta öyleydi ama şimdi saygı duyduğum bir kadınla konuşmaktan keyif alıyorum.

Madeline bana tereddütlü bir bakış attı.

"Sadece ne söylemek istiyorsan onu söyle." Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum ve omzumla onu dürtüyorum. "Kolay kolay korkmam."

Asher'a sor. Eskiden bir mafya iş bitiricisiydi ve ben onunla yaşıyorum.

"Sadece merak ediyorum ve istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin çünkü

Bu gerçekten rahatsız edici bir soru ama neden bu kadar erken evleniyorsunuz?"

İçimden inliyorum. Bu sorudan korkuyordum. Asher'a bir bakış atıyorum. Tim'le konuşuyor ama göz göze geldiğimizde bana tatlı bir gülümseme gönderiyor. Çok *gerçekçi* geliyor.

*Bu gerçek
değil. Bu
gerçek değil.
Bu gerçek
değil.*

Ama gerçekten öyle olmasını istiyorum.

Belki gerçek bir ilişki yaşama ayrıcalığına hiç sahip olmadığım için, belki de onun olduğunu keşfettiğim kişiden hoşlandığım için. Ama önceki mafya bağlantılarını bir kenara bıraktığımda, onunla ilgili her şey mükemmel. Beni yanlış anlamayın. Kusurları olduğunu ve mükemmel bir adam olmadığını biliyorum ama benim için mükemmel.

Uzun zaman önce Aimee'ye ne dediğimi hatırlıyorum.

Rahatça konuşabileceğim bir erkek istiyorum. Beni güvende, aranan ve güzel hissettiren biri.

İşin komik yanı, bu sözleri Asher'ın öyle biri olmadığını düşünerek söylemiş olmam. Artık daha iyi biliyorum. Hayatımda Asher'dan daha rahat konuştuğum kimse yok ve daha önceki konuşmamızdan sonra onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmeye başlıyorum. Xavier ve diğer muhafızlar yanımda olsa da, kendimi en çok Asher yanımdayken güvende hissediyorum. Xavier'i ve gece muhafızımı eve gönderdiğinde ve sadece biz kaldığımızda bile kendimi güvende hissediyorum. Az önce bana güzel görüldüğümü söylediğinde bunu gerçekten hissettim.

Ama beni istiyor mu?

Emin değilim.

Onu okumak çok zor.

Yine de dörtte üç o kadar da kötü değil.

Öyle değil mi?

"Ah," diyor Madeline, nihayet ona döndüğümde bana bilmiş bir bakış atarak.

Asher'a biraz fazla uzun süre baktım, ama daha da şaşırtıcı olan onun da bana bakıyor olmasıydı, gözlerinde ateşli bir bakış vardı. Kriterlerimin dördünden dördüne de uyduğunu düşündüren bir bakış.

"Ah?" Kendimi toparlamaya çalışarak ama hâlâ dikkatim dağınık bir şekilde soruyorum. "Onu seviyorsun."

Gözlerim açılıyor ve neredeyse elimdeki şampanya kadehini düşürüyordum. Tepkimin tuhaf kaçmamasını umarak kendimi toparlamaya zorluyorum. "Evet, seviyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum," diye yalan söylüyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu sevmek için çok erken.

Onu sadece bir arkadaş olarak değil, aynı zamanda romantik olarak da sevdiğim biri olarak gördüğümü yeni fark ediyorum ve şimdi beni Asher'ı *sevmekle mi* suçluyor?

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Ama... gelecekte olabilir.

Eğer kalbimi ona açarsam.

Madeline bana sırtarak, "Hadi. Oraya gidelim ve adamı biraz rahat bırakalım. Nişanlın benimle konuşmaya başladığından beri sana bakıyor."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?" diye sormadan edemedim.

Madeline güler. "Şaşırmış gibi davranma. Siz ikiniz gerçek bir anlaşmanız. Siz ikiniz gözlerinizi birbirinizden ayıramıyorsunuz bile. Şu anda sizi çok kıskanıyorum. Owen ve ben böyle olmayalı çok uzun zaman oldu."

Ya da biz sadece yetenekli oyuncularız, diye düşünüyorum, Asher ona ulaştığımızda dudaklarıma inandırıcı bir şekilde tatlı bir öpücük kondururken. Etrafımızdaki insanların söylediklerine odaklanırken başımı omzuna yaslıyorum.

René, Owen ve Martin Fransızca konuşuyorlar. Asher'a bakıyorum. Fransızca bildiğini bilmiyordum ama ne konuştuklarını anlayınca bilmediğinden emin oluyorum.

Çünkü onun hakkında ne söylediklerini bilseydi, çok kızardı.

René ve Martin Asher'ın yüzüne karşı konuşuyorlar ve Owen tedirgin görünse de söyledikleri hiçbir şeyi savunmuyor ya da inkâr etmiyor.

"*Chacun voit midi à sa porte.*" diye araya girdiğimde çok sinirleniyorum.

Bu bir Fransız atasözüdür ve kelimesi kelimesine "Herkes öğleni kapısının önünde görür" anlamına gelir. Bunun anlamı, herkesin kendi fikirlerinin

nesnel gerçek, ama aslında kendi kişisel çıkarları tarafından glgeleniyorlar.

Esasen Ren'nin sözlerinin kişisel çıkarlar doğrultusunda söylendiğini ifade ediyorum.

Az nce Ren'nin çıkıntılı bağırsağına mecazi bir bıçak sapladım ve onu çevirmek üzereyim. *"Je me demande ce que vous voulez gagner en parlant mal de l'amour de ma vie."*

Hayatımın aşkı hakkında kötü konuşarak ne elde etmek istediğinizi merak ediyorum.

Ren tepki vermeden önce bir an sessizlik oldu. Yumruklarını öfkeyle sıkarak ileri doğru saldırgan bir adım attı, ama Martin kolunu tuttu ve Ren durdu. Yine de yüzündeki öfke ifadesi kaybolmadı. Madeline huzursuzca Ren, Martin ve benim aramda bakiştıktan sonra gözlerini kocasına dikeyor. Owen'ın iki kaçı da kalkık.

Asher'dan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Elini güven verici bir şekilde sıkıyorum ve özür dileyen bir öpücük konduruyorum. Ne söylediğimi bilmek istiyor ama herkesin önünde ona söyleyemem. Bunu yaparsam Fransızca konuşamaması daha fazla dikkat çeker ki Ren bunu Asher'ın aleyhine kullanmaya devam edebilir.

Owen yüksek sesle kahkaha atmadan önce birkaç saniye daha gergin bir sessizlik geçer. Yüzünde sevinçli bir gülümseme belirir. "Fransızca konuşuyor!" diyor sanki bu dünyadaki en harika şeymiş gibi.

Ve yle gibi hissetmeye başladım.

Asher'ın yüzüne karşı konuşup onu aptal durumuna düşürüyorlar. Muhtemelen bunu daha önce de yaptılar. Ve şimdi, tekrar yapmadan önce iki kez düşünmeleri gerekecek.

Ren'nin gözleri şüpheyile kısılr. şimdi gözle görülür biçimde daha sakin. "Evet... Fransızca konuşmayı nerede ğrendin?"

"Son iki yılımı yurtdişında, çoğunlukla Afrika'da Fransızca konuşulan ülkelerde gönüllü olarak çalışarak geçirdim. Bir iki şey öğrendim."

"Bir ya da iki şey," diye papağan gibi konuşuyor.

Bunun onu aptal gibi gösterdiğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Ve kendime asla engel olamadığım için, "şimdi, eğer sakıncası yoksa, Asher ve ben gitmeliyiz. O bir şey söyleyemeyecek kadar kibar olabilir ama ben nişanlıma laf atan insanların yanında olmaktan rahatsız oluyorum, üstelik bunu bu kadar küstahça ve tatsız bir şekilde yapıyorlar." Madeline'e dönüyorum ve ona sarılıyorum. "Sizinle tanışmak bir zevkti." Bunu gerçekten de içtenlikle söylüyorum. Sonra Owen'a dönüp "Beklenti bilgiden daha değerli olabilir" diyorum. Madeline'in karnına dikkatle bakıyorum. "Ama ne beklenti ne de bilgi sevgiden daha değerli değildir." Sözlerim mesajımı anlayacak kadar açık.

ama diğ er tüm meraklı kulakların ne dediğimi anlamayacağı kadar şifreli.

Owen afallamış görünüyor. Muhtemelen sınırlarımı aştım ama Asher'in elinden tutup onu Xavier ve belki de Dominic arkamızdan gelirken vestiyere götürürken bunun üzerinde durmuyorum. Paltolarımızı almak için uzun kuyrukta beklerken Asher gergindi.

Yüzümü ona dönüyorum ve iki elimi ceketinin altına sokarak sırtına masaj yapıyorum. Kaslarının ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. Ayak parmaklarımla ucunda durup çenesinin altını öptüğümde, çenesindeki bir kasın kasıldığını hissediyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum.

Kollarım Asher'in ceketinin içindeyken ve dudaklarım çenesine değ rken burada durmak çok samimi. Ama Madeline ve Owen'la olan sınırlarımı çoktan aştım, o yüzden Asher'la aramdakileri de aşılabirim. Kaçınılmaz olarak onu takip edecek sonuçları umursamadan bu anın tadını çıkaracağım.

Çene çizgisinin diğ er tarafına bir öpücük daha konduruyorum, dilimin ucunu dışarı çıkarıp izini sürüyorum. Beni itmiyor ama ona gösterdiğim ilgiye de karşılık vermiyor. İ  çekiyorum, birbirimize tamamen bastırana kadar vücuduna adım atıyorum.

Sonunda kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Sıra ilerlemeden önce bir anlığına onun kollarında olmanın tadını çıkarıyorum. Normal bir şekilde yürümek için arkamı dönmek yerine, Asher'in kollarında kalarak geriye doğru bir adım atıyorum. O da beni takip ediyor ve beni sıkıca kavradığında kendimi onun can simidi gibi hissediyorum.

Bu gerçek

değ l. Bu

gerçek değ l.

Bu gerçek

değ l.

Ona bakıyorum. Hâlâ bana bakmıyor ve bu beni rahatsız ediyor.

Bunu herkesin içinde, üstelik bir yardım etkinliğinde yapmanın ne kadar uygunsuz olduğunu görmezden gelerek, tekrar parmak uçlarımda duruyorum ve Asher'in alt dudağını ağızıma alıp hafifçe  ekiştiriyorum ve dilimle okşuyorum.

Dudaklarını sert ve talepkâr bir öpücükle benimkilere tamamen bastırmadan önce ağızından alçak bir hırıltı çıkıyor. Omuzlarındaki gerginlik onu terk edene kadar  p ş yoruz; sıra ilerleyip insanlar etrafımızda dolaşmaya başladığında ve belki de Dominic benim için ceketimi almak zorunda kaldığında bile birbirimize tutunuyoruz.

Madeline koşarak yanımıza gelip adımı söylediğinde duruyoruz. Yüzümün vahşi görünmesi gerektiğini bilerek ona dönüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

Neyi kastettiğini hemen anladım. "Haddimi aşmadım mı?"

"Keşke uzun zaman önce yapsaydım dediğim şeyi yaptın." Dudaklarından koyu bir kahkaha dökülüyor, çizgili güneş elbisesinin güneşli fonunda kulağa yersiz geliyor. "Yıllar önce ilk çocuğumu doğurduğumda. Anlamsız, değil mi? Tüm bunlar bir çocuğun cinsiyeti için, eninde sonunda anlayacağımız bir şey."

Ona sert bir bakış attım. Bunu zaten konuşmuştuk. Kendimi tekrar etmeme gerek yok.

Bana gözlerini deviriyor. "Sana hiç bu kadar küstah olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayır."

Asla, farkındayım.

Ben her zaman bir koşucuydum. Koşucular küstah değildir. Asla şımarık olmak için etrafta olmazlar. Onlar korkaktır, tıpkı benim Asher'la tanışmadan önce olduğum gibi. Acaba koşmayı bıraktıktan sonra olduğum kişi bu cesur ve atılgan kişi mi? Bu hoşuma gitti. Sassy Lucy korkusuzdur, bir dakika önce sevdiği adam için ayağa kalkar ve bir dakika sonra onu öper.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Madeline ve bu onun vedası gibi geliyor. Önce Asher'a sonra da bana bakıyor. Benimle konuşurken, "Owen'la konuşacağım. Oylamanın birkaç hafta sonra yapılacağını biliyorum ama eve gider gitmez onunla konuşacağım." Bana sert bir bakış attı. "Senden hoşlanıyorum. Geveze Cathy'den pek emin değilim." Başını sessiz kalan Asher'a doğru sallıyor. "Ama senden hoşlanıyorum ve gittiğini görmekten nefret ediyorum." Yüzünü buruşturuyor. "O zaman tüm bu partilerde Viola'yla oturmak zorunda kalırım."

Bana yandan sarıldıktan sonra gidiyor, bu garip çünkü Asher'ı hâlâ bırakmadım.

O gittiğinde Asher, "Beklenmedik birisin," diyor.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Evet, son zamanlarda ben de aynı şeyi düşünüyordum." Sonra kravatını kavrayıp çekiştirerek dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

*Cesaretimizi her gün
mutlu olarak geliştirmeyiz.
Zor zamanlarda hayatta
kalarak ve meydan
okuyarak geliştiririz.
zorluklar karşısında.
Barbara de Angelis*

O tuvalete giderken **ben de** isteksizce **onu bırakıyorum**. Xavier ile arabada bekliyorum, belki de Dominic'in Asher ile gitmesine şaşırmadım. Ne de olsa *onun* kişisel koruması.

Arabanın kapısı açıldığında afallıyorum ve aniden bir kucaklaşmanın içine çekiliyorum. "Harikasin," diyor Asher. Bana bir öpücük vererek beni tekrar kızdırıyor.

şehir arabasına girer girmez.

Ben daha ne olduğunu anlamadan bitti. Etrafıma bakıyorum, neredeyse arabada kamera olmasını bekliyordum. Ama yoktu.

Ashton Kutcher? Neredesin?

Rogue'un ara sokağındaki geceden bu yana ilk kez bir öpücüğü mecbur kalmadan başlattı. Bu kalbimi kabartıyor.

"Bu ne içindi?" Nefes nefese sordum.

"Bu bir teşekkürdü." Gözlerinde şefkat ve öfkenin çelişkili seviyeleri var. Öfke galip geliyor ve sonuç vahşi görünüyor. "Benim hakkımda o şeyleri söylediklerine inanamıyorum ve ben de orada lanet olası bir aptal gibi durdum."

"Bekle," diye başlıyorum, sesimi renklendiren inançsızlıkla. "Ne söylediklerini biliyor muydun?"

"Onlar söylerken yoktu ama şimdi var."

"Nasıl?"

"Çevirmen uygulaması."

"Onların kelimelerini nasıl heceleyeceğini nereden biliyorsun?"

"Ben söylemedim. Dikte özelliğini kullanarak konuştum." "Hepsini mi?!"

"Evet." İnanmayan bakışlarım üzerine, "Fotoğrafik hafıza." diye ekledi. "Vay canına. Şaka yapmıyorum." Tereddüt ediyorum. "Ne dediler? Ben oraya gitmeden önce." Gözleri kararıyor. "Tekrar etmemeyi tercih ederim."

Bunu anlıyorum. Çok fazla şey duymadım ama duyduklarım herkesi kızdırabilirdi. René, 25 yaşında milyar dolarlık bir imparatorluk kuran ve René'nin geçiminin bağlı olduğu bir adam olan Asher'a beceriksiz bir aptal diyordu.

René kime bulaştığını bilmiyor mu?

Para ve güç hırsı yüzünden Asher'ın ne kadar değerli bir rakip olduğunu fark edemeyecek kadar gözü kararmış mıdır?

Asher'ın yüz ifadesini inceliyorum. Sadece öfkeli görünmüyor. Aynı zamanda utanmış görünüyor.

Yüzündeki ifadeden nefret ediyorum, bu yüzden "Beni tekrar öp, lütfen." diyorum. Bu pervasızca. Aptalca. Duygusal olarak yönlendirilmiş.

Ama pişman değilim, çünkü yüzündeki utanç ve öfke yerini enfes bir sıcaklığa bıraktı.

Dudaklarım kızarıp çatlayana kadar beni tekrar tekrar öpüyor ve Xavier ve belki de Dominic ön koltukta garip bir şekilde oturup dudaklarımızın birbirine yapışmış güzel senfonisini dinlerken, neredeyse bir saattir arabada oturduğumuzun farkında değiliz.

Sonunda evimize girdiğimizde, hemen mutfağa gidiyorum. Sadece biz vardık. Asher arabadan iner inmez belki Dominic ve Xavier'i eve gönderdi. Asher'ın kahkahalarının müzikal müziği eşliğinde kileri karıştırıyorum. Tabii ki benim yüzümden. Arabadan indiğimizden beri midemden iğrenç hırlama sesleri geliyor. Bu yüzden öpüşmeyi bırakmak zorunda kalmıştık.

Bir paket Famous Amos™ kurabiyesi açıyorum ve kendime bir bardak su dolduruyorum.

Asher gülmeyi keser. "Yapma bunu."

Bir kurabiyeyi ağır çekimde suyuma batırıp ağzıma atarken sırtıyıyorum. İnliyor. "Bu çok iğrenç. O ağzı öptüğüme inanamıyorum." Dudaklarından çıkan "öpücük" kelimesiyle kalbim küt küt atıyor. *O ağzı öpüyorum.*
O ağzı operim.

O ağız öperim.

Keşke bunu söylerken kaydetseydim de bütün gün dinleyebilseydim. Elimde olsa alarm sesi olarak ayarlardım.

"Bence çok lezzetli." Bir ısırık daha alıyorum.

Kurabiye yeme alışkanlıklarıma alışması için birkaç ayı vardı. Muhteşemliğe adapte olmasının uzun zaman alması benim suçum değil.

"Çünkü bu," diye kurabiyeleri ve suyu işaret ediyor, "sizin için kurabiyeleri süte batırmak gibi bir şey." Yüzünü buruşturuyor. "Sen yağsız, laktozsuz süt içiyorsun. Bu şeyin tadı su gibi."

"Hayır, öyle değil!" Öfkeyle söylüyorum. Ne demek istediğimi kanıtlamak için taburemden atlıyorum ve ona uzun bir bardak yağsız, laktozsuz süt dolduruyorum. Ona uzattım. "Dene bakalım. Söz veriyorum yapmaz!"

Tiksintiyle bakıyor. "Hayır, teşekkürler." "Lütfen."

İç çekiyor ama yüzünde küçük bir gülümseme var... ta ki bir yudum alana kadar. Gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüşüyor ama yine de tüm bardağı çabucak mideye indiriyor. "Tadı su gibi, seni yalancı."

Omuz silkiyorum. "Hayır, değil." Sesimde alaycı bir öfke var.

Ama kulaktan kulağa gülümsüyorum, çünkü nefret etmesine rağmen hepsini içti.

Gülümsememi inceliyor. "Lucy?"

"Asher?"

"Teşekkür ederim."

"Bunu zaten söyledin."

"Bunu yeterince söyleyebileceğimi sanmıyorum." Kızardım. "O kadar da büyük bir mesele değil." "Dur. Öyleydi."

"Belki biraz." "Belki çok." "Bir şey değil."

Bir süre sessiz kaldı. "Seni buna zorlamam hataydı," diyor, beni şok ederek, "ama yaptığım için şanslıyım. Yine de bunu yapmamalıydım ve eğer istersen bu maskaralığa bir son verebiliriz. Artık iyilik yok. Artık numara yapmak yok."

Nefesim kesildi. İşte bu kadar. Bu işten paçayı sıyırmak için elime geçen fırsat. Kabul etmek istemeliydim ama etmiyorum. Eğleniyorum. Asher'dan *hoşlanıyorum*. O da aynı şekilde hissediyor mu bilmiyorum ama beni fiziksel olarak istediğini biliyorum. I

Öpüşmelerimiz sırasında ona sarıldığımda arabada bana karşı bastırılan arzuyu hissettim.

Ama bu yeterli mi?

Beni isteyip istemediğini bilmeden özgürlüğümden -çıkış yolumdan- vazgeçebilir miyim?

Aptalca olurdu. Ama

aptallık çok iyi

hissettiriyor.

Birkaç dakika daha sessiz kalır. "Lucy? Sana bir çıkış veriyorum. Koşulsuz şartsız."

"Bekle," diyorum parmaklarımı şakaklarıma bastırarak. Baş ağrısı hızla artıyor. "Düşünüyorum."

Aimee'nin ne diyeceğini biliyorum. Hayır dememi, sonra da yatağına koşup beni mahvetmesini istememi tavsiye ederdi. İşte bu yüzden bunun tam tersini yapmam gerektiğini biliyorum. Ne de olsa Asher bana bir giriş değil, bir *çıkış* veriyor.

Hay Allah.

Neden onun teklifini kabul etmek istiyorum? Bunu gerçeğe dönüştürmek için bir davet.

"Kıyafetler sende kalabilir. Sana Vaserley Hall'daki odanı geri verebilirim. Bunun için para ödemen bile gerekmeyecek. Tavsiye mektubunu da ben yazacağım ve anlaştığımız her şeyi sana vereceğim."

Ona bakıyorum. Bunu gerçekten satıyor. Sanki gitmemi istiyor gibi.

"Gitmemi mi istiyorsun?" İçimde şaşırtıcı olmayan bir incinmişlik var. Ses.

"Ne? Hayır." Yüzüme kaşlarını çatarak derin bir nefes veriyor. "Bilmiyorum."

Bunu beklemiyordum ama en azından her zamanki gibi dürüst davranıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani kalmanı istiyorum ama aynı zamanda gitmeni de istiyorum." "Neden kalmamı istiyorsun?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Neden gitmemi istiyorsun?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Oh."

"Oh."

Benden

hoşlanıyor.

Benden

hoşlanıyor.

*Benden
hoşlanıyor.*

Bir dakika sessiz kaldım ama kalbim gürültüyle çarpıyordu. Gürleyen sesi kafamın içinde duyabiliyorum. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen de ben de," diye mırıldanıyor.

İş bitirici, kendine güvenen, dünyanın tanımak istediği tehlikeli adam gitti ve onun yerine gerçek Asher geldi, savunmasız ve hatasına kadar dürüst. Şimdiye kadar gerçek Asher'ın bu olduğunu fark etmemiştim.

"Asher?"

"Lucy?"

"Şu anda birini öldürdüğüne inanmakta güçlük çekiyorum."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ama acımasızca sessiz kalıyor. Bu yeterli bir cevap.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Bilemezsin-"

Sert bir şekilde araya giriyorum, "Bunu bilmezden gelemem. Ben biliyorum. Lütfen söyle bana."

"İlk seferinde" diye irkildim. Bu birden fazla sefer olduğu anlamına geliyor. "-18 yaşındaydım." Söylentileri duymuş olmama ve L'Oscurit 'da söylediklerini hatırlamama rağmen hâlâ yüzümde beliren kuşku dolu bakışlar karşısında iç geçiriyor. "Dövüşmeyi bir UFC salonunda öğrendim ve Vincent onun yanına taşındığımda eğitimime devam etmenin önemli olduğuna karar verdi. Ama onun antrenmanları daha yoğundu. Sadece göğüs göğüse dövüş öğrenmedim. Taktik eğitim, silah eğitim, strateji geliştirmeyi öğrendim..."

Bu Asher'ı 18 yaşındaki d v ş  yle bağdaştırmaya çalışıyorum. Bağdaştıramıyorum.

"Onu kullanma şansım olacağını hiç düşünmemiştim ve Vincent da kullanmamı hiç istemedi. Bu sadece bir  nlemdi. Ama sonra bir gece evimize bir saldırı oldu. Koordineli ve planlıydı, ama planladıkları şey bendim. Vincent beni spot ışıklarından uzak tuttu. Sadece aile büyükleri aramızdaki bağı biliyordu, bu yüzden kimse orada yaşadığımı bilmiyordu.

"Saldırganlar tüm muhafızlarımızı öldürdü. Kendilerinden bazılarını kaybettiler ama hâlâ on altı adamları vardı. Bu i i çantada keklik sanıyorlardı. Büyük Vincent Romano'ya karşı on altı adam. Bu adil bir d v şt . Bırakın o evde yaşamayı, varlığımdan bile haberleri yoktu. Vincent'ın odasına bile varamadan onları hakladım."

"On altı adam. On altı adamı mı  ld rd n? Nasıl?"

"İlk birkaçının boğazı kesildi. Ben de birkaç tane iyi yerleştirilmiş bıçak darbesi aldım. Ne olduğunu anlamadılar bile. Diğerlerinin kafası karışmıştı. Karanlıkta emin olamasalar da Vincent olduğunu düşündüler ama aniden sadece dokuz kişi kaldılar.

"Karanlıkta gece görüş gözlüklerini takmışlardı, bu yüzden çevre birimleri işe yaramıyordu. Beni göremediklerinden emin oldum. Sonra ışıkları açtım ve onlar gece kıyafetlerini çıkaramadan geri kalanları vurdum." Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. "Vince uyandığında, cesetlerle dolu bir evle karşılaştı."

"Her şey boyunca uyudu mu?"

Asher başını sallar. "Eskiden uyku hapları alırdı. Bu yüzden bu kadar çok koruması vardı. Her ihtimale karşı." İğrenç bir kahkaha atıyor. "Artık hap almıyor."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Ve o adamların hepsini sen mi öldürdün?" Onu inceliyorum. "Ve daha fazlasını," diye tahmin ediyorum.

Başını sallıyor ve bu konuda bana neden güvendiğini merak ediyorum. "Romano büyükleri olanları duymuş. Çok fazla ölü muhafız vardı. Vince bunu örtbas edemezdi. Ayrıca, suikasttan Andretti ailesi sorumluydu."

Andretti'ler beş aileden biridir. Bölgeleri ABD'nin güneyindedir. Bölgelerinin kuzey alanı Romano'ların bölgesinin güney alanıyla çakışmakta ve yıllar boyunca birçok bölgesel anlaşmazlığa neden olmaktadır.

Asher'ın yüzünde saf bir nefret belirir. "Adamlarımızı öldürdüler ve Vince'i öldürmeye çalıştılar. Buna misilleme yapılmalıydı. Bana bir ekip verdiler ve bunu yapmam için gönderdiler."

Nefesim kesildi. "18 yaşında mı?"

Başını sallıyor. "Ve ben de başarılı oldum. Aslında oldukça şiirseldi. Vur emrini kimin verdiğini asla öğrenemedim ama Vince'le aynı rütbede olan birinin peşinden gittim. Ben de Vince'in vurulmasını planladıkları şekilde yaptım. Uykusunda. Göze göz."

Sormak istemiyorum ama bilmek zorundayım. "Bir ailesi var mıydı?" "Evet, ama ben masumları öldürmem."

"Ama yine de insanları öldürüyorsun."

"Öldürüldü," diye düzeltiyor. "Artık bu işi yapmıyorum."

Ona inanıyorum ama bu eskiden inandığı gerçeğini değiştirmiyor. Dedikodular ve internet dedikoduları aracılığıyla onun bir katil olduğundan şüphelenmek farklı bir şey, ancak bunun doğrudan onun ağzından, yakın zamanda öptüğüm bir ağızdan, bu kadar ayrıntılı bir şekilde doğrulanması mide bulandırıcı.

Banyoya koştum ve tuvalete kuru kusmaya başladım. Asher'ın kapıda beklediğini hissedebiliyorum.

"Bunu yapamam. Bunu bildiğim halde seninle birlikte olamam," diye fısıldıyorum.

Bu, bende uyandırdığı yoğun duygularla savaşmanın ucuz bir yolu mu yoksa sevdiği birini savunmasından gerçekten bu kadar iğreniyor muyum bilmiyorum. Ama insanları öldürmek yanlıştır. Buna kesinlikle inanıyorum. Kendini savunmak için suikastçıları öldürmek zaptedilemez.

Ama Andretti bölgesine gidip bir *kaptanı* ve adamlarını öldürmek? Bunu yapmasına gerek yoktu.

Bu önceden planlanmış.

Bu *cinayettir*.

Bunu bildiğim halde onun peşinden gitmeye devam edersem nasıl bir insan olurum? Ellerindeki onca kana rağmen ondan hoşlanıyorsam?

Sözleri benimle alay ediyor.

Bunu unutamazsın.

Onu dinlemeliydim. Belki o zaman eski halimize dönebilirdik.

Ağzı geriliyor ama başını sallıyor. "Xavier'e eşyalarını taşımana yardım etmesini söyleyeceğim."

"Bekle!" Söylemek üzere olduğum şeyin çok aptalca, çok pervasızca ve çok duygusal olduğunu bilerek duraksıyorum. Söylememeliyim ama yine de devam ediyorum, "Seninle romantik bir şekilde birlikte olamam ama yine de anlaşılmamıza sadık kalacağım."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Tamam, ben biliyorum.

Ama bu aptalca ve bundan iyi bir şey çıkmaz. Yine de son birkaç aydır tanıdığım Asher'ı hayal kırıklığına uğratamam. Eğlenceli adam. Gayretli öpücü. Birkaç saat önce yardımımı kabul edecek kadar güçlü olan ve bunun için bana nefis öpücüklerle teşekkür eden adam.

Hâlâ yardıma ihtiyacı varken onu nasıl reddedebilirim? Ve dürüst olmak gerekirse, onu bırakmaya hazır değilim. *Ondan hoşlanıyorum.*

Düşüncelerim o kadar çelişkili ki, çözemiyorum. Ondan hoşlanıyorum, ama öldürülürse ahlaki olarak onunla birlikte olabileceğimi sanmıyorum, ama yine de ona yardım etmeyi seçiyorum, yine de bu bir katile yardım ettiğim anlamına geldiği için aynı derecede yanlış değil mi? - Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Çalkantılı düşüncelerimi bir kenara bırakıp konuşmasını bekliyorum.

Yapıyor. "Bunu benim için neden yaptın?"

Bir saniye önce bunun cevabını bilmiyordum ama yüzündeki dürüstlüğe bakınca artık biliyorum. Gerçek boğazıma düğümleniyor ama zorla çıkarıyorum.

Tadı acı. Çiğ. Açığa çıkmış.

"Senden kaçmıyorum."

Yapamam.

Yirmi Altıncı Bölüm

*Cesaret, ölümüne
korkmak ama
eyerlemektir.
Her neyse.
John Wayne*

Tereddütlü **bir** ateşkesimiz **var**. Ateşkes bunun için doğru kelime değil. Bu, kavga ettiğimizi ima ediyor ama etmiyoruz. Aramızda savaşılan tek şey olabilirler ve olmamalıdır. Birbirleriyle sürekli savaş halindeler ve Asher neyse ki sözlerimi unutmayı kabul ettiğinde belirlediğimiz ateşkese nadiren uyuyorlar.

Senden kaçmıyorum.

Bunu söylemek aptalcaydı ama neden kaldığımı bilmesi gerekiyordu. En azından ona yarı doğruyu söyleyebildim. Onu bırakmaya hazır olmadığımı söylememin imkanı yok.

Geceleri Asher'la aramızdaki yatak boşluğu, içinden çıkılmaz bir sis gibi üzerimize çöktüğünde, "olabilirdi "leri hissediyorum. O kâbustan beri benimle aynı yatakta yatıyor ve ben hâlâ ondan bunu yapmamasını isteyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Paparazziler için bana küçük tatlı öpücükler verdiğinde yapmamam gerektiğini hissediyorum. Yardım maçıdan sonra birlikte daha fazla kamuoyu önüne çıkmaya başladık ama hayatıma yönelik tehdit konusunda hâlâ temkinliyiz. Ne polisin ne de Asher'ın özel dedektifinin elinde bir ipucu var. Bu yüzden Asher güvenliği artırdı. Her zaman iki kişisel korumam var, Xavier ve o gün bana atanan kişi.

Yarı hayalperest yarı gerçekçiyim. Yaşadığımız şeyin aslında derin bir şey olmadığını biliyorum, ama izin verseydim öyle olabileceğini de biliyorum. Ama olduğu gibi, birlikte olmaması gereken iki insanın birlikte olmak istediklerini fark ettikleri kısa bir andı.

Ve sonra bitti. Hızlı ama

acı verici.

Çok acı verici.

Ve kendimi hiç olmamış gibi davranırken buluyorum.

Asher, ruhu şad olsun, benimle birlikte oynuyor, gerçekten var olmayana kadar yokmuş gibi davranarak benimle birlikte gariplikle savaşmaya yardımcı oluyor. Orada olması için hiçbir neden yokmuş gibi davranıyoruz ve birkaç hafta sonra öyle olmadığını görüyoruz. Yani birçok açıdan, polo maçı sabahı odasına dalıp başkalarına bağımlı olma konusundaki güvensizliğini açığa vurmadan önceki halimize geri döndük.

Bu onun savunmasız olduğunu anladığım andı. Onun katil tarafını sorgulamama neden olan andı. Eğer o an yoksa, bir sonraki hassas an, bir sonraki ve bir sonraki de yoktur. Bu yüzden o anıyı unutmak için savaştım ve sonunda unuttuğumda, ardından gelen öpücükleri unutmak daha kolay oldu

ve samimi el ele tutuşma

ve sadece birbirimizin ellerini sıkarak yaptığımız konuşmalar ve hala

birbirimizden çaldığımız bakışlar

ve bu insanlar onun hakkında kötü konuştuklarında bunun beni ne

kadar kızdırdığını ve derinden hayranlık duyduğum bir adamı

savunmanın ne kadar harika bir his olduğunu

ve öpüştüğümüzde zamanın nasıl sadece bir

kurgu olduğunu ve kurabiyelerimi suya

batırdığımı nasıl bildiğini ve-

Başımı sallıyorum.

Onu daha fazla düşünmemem, unutmam gerekiyordu. Asher İtalya'ya uçuyor. Bu benim için nadir bir mola. Monica'nın polo yardım maçından son dakikaya kadar haberdar olmayarak çuvallemasından bu yana Asher daha çok etrafımda. Etkinliğin üzerinden yaklaşık bir ay geçti ve yeni bir okul dönemi başladı, ancak şimdiye kadar Asher eyaletten bir kez bile ayrılmadı.

Zamanının çoğunu Black Enterprises ofis binasında geçiriyor, bu da çatı katının günün çoğunda bana ait olduğu anlamına geliyor, ancak geceleri yanımdaki yatağı girdiğini hissediyorum. Bu aynı anda hem günümün felaketi hem de en önemli olayı.

Asher şehirdeyken bile pek konuşmuyoruz. Her ne kadar istesem de ondan kaçmak için yolumdan sapmıyorum. Ondan uzak durmak için çaba sarf etmeyi reddediyorum çünkü bu, aramızda uzak durulması gereken bir şey olduğunu kabul etmek anlamına geliyor. Bunu henüz yapamam. Her şey hala çok taze.

Bu yüzden derslerimi yirmi üniteye çıkardım ve her zaman kendimi akılsız işlerde kaybediyorum. Okul ödevlerimi yapmadığım zamanlarda, ki hala çatı katında yapıyorum, spor salonunda ya da Asher'ın atış poligonunda kendimi fiziksel olarak yıpratıyorum.

İşte şimdi buradayım, duygularımı üzerinde bir adam resmi olan bir kâğıda döküyorum. Silah seslerinin gürültüsünü pop müzik bastırıyor. Poligondayken taktığım ses geçirmez kulaklıkların altında Bluetooth kulaklıklar var. Rogue'dan aldığım bir çalma listesi kulaklarımda bangır bangır çalıyor, o kadar yüksek ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum.

Yanımdaki düğmeye basıyorum ve hedef kağıt ilerliyor. Klipsi açtığımda delikleri inceliyorum. Çok daha iyi hale geldim ama bunu bir insana yapabileceğimden şüpheliyim. Gerçek hayattaki bir durumda, bırakın bunu isabetle yapmayı, tetiğı çekecek cesareti bile bulamam muhtemelen.

İhtiyacım olduğundan
değil. Xavier bunun için
var.

Ekteki cephaneliğe girerek kullandığım tabancayı bir kenara bırakıyorum ve koridora çıkıyorum. Xavier kapının yanında duruyor, gözleriyle geniş koridoru tarıyor. Cephanelikte ne zaman bir şeylerle uğraşsam burada kalıyor, çünkü cephaneliğin ses geçirmez duvarlarının ötesindeki tehditleri duyması mümkün değil.

Eğer bir tehdit varsa, kapıdaki bir düğmeye basıyor ve sadece poligondan girilebilen poligon ve cephanelikte bir alarm çalıyor. Bu olduğunda, panik odası olarak kullanılan cephaneliğe girmem gerekiyor. Orada bir dizi numaraya basacağım ve kapılar sadece içeriden açılacak şekilde kilitlenecek.

Dışarıda olup bitenleri gösteren monitörler tavandan aşağı kayacak. Yüksek çözünürlüklü, canlı ve sesli olacaklar. Protokol ayrıca kollarımı ve bacaklarımı kaplayan kurşun geçirmez kıyafetler giymemi ve Asher'dan on beş dakika içinde haber alamazsam polisi aramamı öngörüyor.

Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: güvenlik aşırıya kaçıyor. İki silahlı saldırıdan sonra bile hala böyle düşünüyorum.

Beni gördüğünde Xavier'e yok ettiğim hedef kağıdını uzatıyorum. Sırıttırıyor ve "Daha iyi" gibi bir şey söylüyor ama kulaklığım hâlâ takılı olduğu için hiçbir şey duyamıyorum. Ona banyo yapacağımı söylüyorum, bu yüzden ben odaya girdiğimde yatak odasının kapısının dışında kalıyor.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum, tamamen çıplak kalana kadar yerde kumaş izleri bırakıyorum. Daha sonra, Asher dönmeden önce temizleyeceğim. Müziğin ritmiyle dans ediyor, buranın tekrar bana ait olmasının özgürlüğünün tadını çıkarıyordum ki banyoya giriyorum ve Asher'ı görüyorum.

Donup kaldım. Duşta, tamamen çıplak. Bir eli mermer duvarda, diğeri sertleşmiş sikinin üzerinde. Gözleri kapalı ve başı akan suyun altında, beni henüz fark etmedi, bu yüzden gitmiyorum.

Kaslı göğsünden su damlarken kendini okşayan Asher gibi birine rastlarsanız... durup bakmayacağınızı söylerseniz kendinize yalan söylemiş olursunuz.

Eli, genişlemiş sikinin uzunluğunu aşağı yukarı okşarken yere yapışmış bir şekilde duruyorum. Nefesimin kesildiğini hissediyorum ama kulaklığımdan gelen müziğin sesini duymuyorum. Asher duruyor, eli sikinin ortasında duruyor ve başını yukarı kaldırıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenince duracağını sandım ama durmadı.

Çıplak halime bakıyor, gözleri boyum boyunca aşağı yukarı geziniyor, şehvet ve takdirle parıldıyor. Sonra vücuduma bakarken kendini okşamaya devam ediyor. Dudakları aralanıyor ve sanırım dudaklarından bir inilti çıkıyor ama duyamıyorum.

Ve kutsal cehennem, duymak istiyorum.

Kulaklığımı kulağımdan çıkarıp itibarımın geri kalanıyla birlikte dikkatsizce yere fırlatıyorum. Aramızda her zaman var olan manyetik çekim beni düşün tam önüne gelene kadar çekiyor ve bizi ayıran tek şey cam kapı oluyor.

Bir elimi cama koyduğumda, onunki de aynısını yapıyor, tam benimkinin üzerine, yüz yüze gelecek şekilde kendini kaydırıyor. Kapıyı açabilirim ve bir saniye içinde onun yanında olurum. Bu birbirimizi tanımadığımız o ilk geceye benzemiyor. O beni tanıyor, ben de onu tanıyorum. Bu sefer beni bırakmayacak.

Ama yapamam.

Ben bir korkağım.

Ya da belki
cesurumdur?
Bilmiyorum.

Ama onu terk edecek kadar cesur değilim ve ona katılamayacak kadar da korkağım.
Onun yerine, şehvet içinde donmuş bir halde, sikini yavaşça okşamasını izliyorum. Cömert uzunluğundan aşağı doğru akan bir damarı görünce ağzım sulanıyor. Sıkılı yumruğu yavaşça yukarı doğru hareket ediyor, sikinin başında duruyor ve tabana inmeden önce dönüyor.

Duş başlığındaki su yüzünden aşağı iniyor, gözlerinin yanından geçerek kapanmasına neden oluyor. Gözlerini açtığında, yarığımın kayganlığını geçip ağrıyan amıma dalmış olan parmaklarımı görüyor. Kendimi parmaklıyorum, ıslaklığıma iki parmak pompalıyorum ve zonklayan klitorisimi rahatlatmak için avucumu kullanıyorum.

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve konuştuğunda hırıltılı bir ses çıkarıyor.
"Benim için gel, Lucy. *Benimle* gel."

Bedenim onun talebine hemen boyun eğiyor, zevke teslim oluyor, ona boyun eğiyor. Bir saniye bile geçmeden bana katılıyor ve gözlerim zevkten zorlukla açık kalabiliyor, ama benim için geldiğini görmeyi kaçırmayı reddederek onları açmaya zorluyorum. Benimle geliyor.

İşimiz bittiğinde, nefes nefese ve zar zor doymuş bir halde, ellerimiz hala birbirine kenetlenmiş, cam kapıyla ayrılmış durumda. Şeffaf ve inceydi ama Çin Seddi de olabilirdi.

Xavier'in yanımda olmadığını fark ettiğimde çatıda yüzüyordum. Etrafıma bakıyorum, onu hiçbir yerde göremeyince kaşlarım çatılıyor ve havuzdan çıkıyorum. Bikinili vücudumdan aşağı su damlıyor ama kendimi pelüş bir havluyla siliyorum.

Caroline vurulduktan ve beni tekrar çatı katında kilit altında tutmaya karar verdikten sonra, Asher çatıyı bir havuz güvertesine dönüştürdü. Kulenin kenarından düşmemi engellemek için korkuluklar ya da bel yüksekliğinde bir duvar yerine çatının tüm kenarlarına kurşun geçirmez cam taktırdı. Şeffaf, 15 fit yüksekliğinde ve herhangi bir keskin nişancının tüfeğinden tekrarlanan ateşe dayanabilir.

Tüm kurulum inanılmaz bir hızda yapıldı ve her şey benim için tamamlandı.

Asher
tarafından.
Benden
hoşlanan.
Önüme kim çıktı?

Benimle kim geldi?

Kafamın karıştığı kişi.

Tam önümde olduğunu fark ettiğim kişi.

"Xavier nerede?" Aramızdaki sessizliği bozarak soruyorum.

Asher'ın gelişini izleyeli bir hafta oldu. Onunla geldiğimden beri. Ve ondan kaçmak için harika bir iş çıkarıyorum. Ne zaman eve gelse kendimi sinema odasına kilitliyor ve rahat koltuklardan birinde uyuyakalıyorum. Ertesi sabah o işe gidene kadar yatak odasına dönmüyorum bile.

"Onu bir günlüğüne eve gönderdim."

Ona ihtiyatla bakıyorum. Xavier'i bugünlük eve gönderdiyse, gece vardiyası gelene kadar beni kendisi korumayı planlıyor demektir. Ya da belki ondan sonra bile.

"Benden kaçıyordun," diyor.

"Kaçıyordum."

Başını sallıyor, doğrularımı çok az tantanayla kabul ediyor. "Bu akşam benimle yemek ye."

"Çatı katından ayrılıyor muyuz?"

Bir süredir insan içine çıkmıyoruz. Belki de benim görünmem gereken bir etkinliği vardır?

"Hayır, senin için yemek yapacağım." "Benim için yemek mi yapacaksın?"

Asher'ın bir önlüğün altında çıplak olduğu görüntüsü aklımdan geçiyor, şüphesiz onu boşalırken görmüş olmanın bir yan etkisi. Kızarıyorum ve bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Bunu düşünemem.

"Evet, en sevdiğin yemeği yapacağım."

"Hangisi?"

Çok fazla favori yemeğim var. *Yemek* benim en sevdiğim *yemektir*. Ve tek bir öğeye indirgenemez.

"*Lomo saltado*."

Oh. O haklı. Bu benim favorim. "Bana *lomo saltado* yapacak mısın?"

Onun tüm sözlerini tekrarlarken düşündüğüm kadar aptal mı görünüyorum?

Yine de şüphelerime engel olamıyorum. Bir haftadır konuşmuyoruz ve benimle akşam yemeği yemek ve bana en sevdiğim yemeği yapmak mı istiyor? Ve bu *lomo saltado*. Patates kızartmasını bir sosun içinde soteleyerek çıtır çıtır yapmak bir sanat. Ben bile yapamıyorum ve oldukça yetenekliyim.

Özellikle de şimdi, VR konsolumdaki Lucy's Kitchen uygulamasında saatlerce pratik yaptıktan sonra.

"Evet. Şimdi, eğer benden sonra tekrarla oyununu bitirdiysen, giymeni istediğim bir elbisem var."

Şezlonglardan birinden bir giysi çantası çıkardı ve bana uzattı. Çanta siyah, sandalyeyle aynı renkte, bu yüzden orada olduğunu fark etmedim bile. Açmadım.

"Yani, bana yemek hazırlıyorsun ve evde yememize rağmen giymem için bir elbisen var... Asher, bu nedir?"

"Bu bir randevu." Bunu o kadar rahat, o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, ama yine de beni telaşlandırıyor.

Randevu mu?

"Seninle romantik olarak birlikte olamayacağımı söylemiştim."

"Sen de benim sikimi okşamamı izlerken parmaklarına dolanmış amınla boşaldın. Yüzünü, vücudunu düşündükçe sertleşen bir sik. Kendi amını parmakladığını görünce boşalan bir sik."

Küstah sözlerinin çağrıştırdığı anılarla ürperiyorum.

"Yani?" "Yani, bu bazı şeyleri değiştirir."

"Peki Rogue'un dışındaki ara sokakta bir araya gelseydik, bu da işleri değiştirir miydi? Ben de bir randevu alır mıydım?"

Yapmazdım. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama söylemesine ihtiyacım var. Hoşuma gitmeyecek bir şey söylemesine. Oyalanıyorum, çünkü benim için yemek yapmasına izin vermek, onunla bu randevuya çıkmak istiyorum. Ama bunu yaparsam benimle ilgili ne anlama geleceğinden korkuyorum.

O bir katil.

Bir sürü insan öldürdü.

Bunu unutma, Lucy.

"Bir hafta önce geldiğin kadar güzel gelseydin, evet, bu her şeyi değiştirirdi."

Gülümseme, ben onu bir hain gibi çiğneyemedim dudaklarımdan kayıp gidiyor. "Sen bir yalancısın."

"Sen de öylesin Lucy. Benimle romantik olarak birlikte olamayacağını söylerken yalan söyledin. Olabilirsin ama korkuyorsun."

"Beni suçluyor musun?"

"Neyden korktuğunuza bağlı."

"Sen söyle, madem tüm cevapları biliyorsun," diye mırıldanıyorum kollarımı acı acı kavuşturarak.

Bir adım daha yaklaşıyor ve havluyu göğsümde daha sıkı çekmeme neden oluyor. "Şöhretimden korkuyorsun. Mafya tarafımdan korkuyorsun, ama bununla ilgili bir şey yaptığımı görmedin. Asıl korkman gereken seni dünyadan saklayan avcı. Andretti ailesinin peşine düşen bu adam, ailesinin peşine tekrar düşmeden önce iki kez düşünmeleri için bir uyarıdır. Bu adam sevdiklerini korumak için her şeyi yapabilecek bir adam."

Geriyeye doğru sendeliyorum, yüzümde inançsızlık okunuyor. "Beni seviyor musun?" "Hayır," diyor ve bu düşünceyi çabucak bir kenara bırakıyor. "Ama *seveceğim*. İşte bu noktada bu gidiyor. Bunu görmüyor musun? Seni önemsiyorum, Lucy. Birbirimizi zaten çok *önemsiyoruz*. Öyle olmasaydı, senin için bir kurşunun önüne atlamazdım ve sen de polo maçında beni savunmazdın. Ama ben yaptım, sen de yaptın. Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun?"

Benim var.

Bu onun haklı olduğu anlamına geliyor. Ben onu önemsiyorum, o da beni önemsiyor. Bunu biliyorum.

Bunu bir süredir biliyordum... ama hala onun geçmişiyle savaşıyorum.

Ardında bıraktığı rahatsız edici ceset sayısıyla.

Bakışım üzerine sertçe, "O adamları Romano ailesi için öldürmedim, Lucy. O adamları *Vince* için öldürdüm. Çünkü o beni yanına aldı. Çünkü bana bir ev verdi. Çünkü o benim babam olabilir. Çünkü ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Bunu onun için yaptım ve senin için de yaparım. Pişman değilim. Bu asla kendini teslim ettiğin adam olamayacağım anlamına gelse bile, seni ve ailemi korumak için her zaman her şeyi yaparım."

Yüzündeki ciddi ifadeye bakıyorum, az önce ruhunu bana nasıl açtığını zihnime kazıyorum ve sözlerini asla unutmayacağımı umuyorum.

Bu asla kendini teslim ettiğin adam olamayacağım anlamına gelse bile, seni korumak için her şeyi yaparım...

Seni korumak için her şeyi yaparım.

Seni korumak için her şeyi yaparım.

Seni korumak için her şeyi yaparım.

Bu büyüklükte bir şey söylemek için çok erken ama aynı zamanda doğru da geliyor. Sanki sahip olduklarımız için "her zaman "dan başka bir şey söylenemezmiş gibi. Bu beni korkutuyor ama bu korkuyu yenmem gerekiyor çünkü ne olursa olsun Asher'dan kaçmayacağım.

Ama bu yavaşlatamayacağımız anlamına gelmiyor.

"Eğer bunu yapacaksak," diye başlıyorum, "yavaştan almalıyız."

Asher'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve ben bunun nedenini biliyorum. Tanıştıktan hemen sonra takıldık ve birbirimizi çok az tanıdıktan sonra birlikte yaşamaya başladık. Yakın zamanda da bir araya geldik.

Ağırdan alma zamanı çoktan geçti.

Ama fiziksel olarak
demiyorum. Bununla başa
çıkabilirim.

Yani duygusal olarak. Çünkü bu hızla ilerlemeye devam edersek, hoşlanmam aşka dönüşecek ve ben buna hazır olmayacağım. Ve bunun için hazır olmalıyım, onun için. Bu berbat edilemeyecek kadar gerçek ve özel bir his.

"Yavaş yapabiliriz," diye kabul ediyor Asher ve rahatlayarak sarkıyorum. Beni öpmek için eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmesine izin veriyorum. Onu daha yakına çekmeye çalıştığımda benden uzaklaşıyor ve sırtarak, "Senin için yeterince yavaş mı?" diyor.

"Senden nefret ediyorum."

Gülüyor ve kapıya yöneliyor. Arkasından sesleniyor, "Akşam yemeği. Bir saat sonra. Elbiseyi giy. Tommy'ye senin için kurşun geçirmez bir astar diktirdim."

O gittiğinde, benim için ne seçtiğini merak ederek giysi çantasını açıyorum.

Elbise *yüzünden*.

Küçük siyah elbisem.

Fas'tan aldığım. Rogue'da giydiğim. Tommy'nin bağışladığını düşündüğüm.

Asher benim için sakladı.

Yirmi Yedinci Bölüm

*Çaba ve cesaret
olmadan yeterli
değildir
amaç ve yön.*
John F. Kennedy

"Benden hoşlandığına **hâlâ** inanamıyorum," diyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez **irkiliyorum**.

Asher beni inceliyor, yüz hatlarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Yoksa neden sana nişanlım olmanı teklif ettim sanıyorsun?"

"Başka seçeneğin yoktu!"

"Her zaman bir seçeneğim vardır."

"Sen de Nicole'e sormayı *seçtin*." "O bana sordu."

"Oh."

"Oh," diye alay ediyor, ama şakacı.

Onu masanın altından tekmeliyorum, ama bacağımı kendi bacağının arasına sıkıştırıyor ve kucağına çekmek için aşağı uzanıyor. Halka açık bir restoranda değil de evde olduğumuza seviniyorum ama bunun Asher'in bana bu şekilde dokunmasını engelleyeceğini sanmıyorum.

"Dans et benimle," diyor Asher usulca, bacağımı bırakarak.

"Müzik yok."

"Müzik!" Asher odaya komut veriyor ve yumuşak bir melodi çalmaya başlıyor. Beni kollarına almasına izin veriyorum, yemek odasından birkaç metre uzağa,

az önce yemek yediğimiz yerde. Lezzetli ve mükemmel pişmiş *lomo saltado ile tika basa* doymuş olmama rağmen hâlâ rahatça hareket edebiliyorum. Kollarında birkaç dakika gevşekçe sallandıktan sonra Asher beni tehlikeli bir şekilde kendine çekiyor. Yüzüm köprücük kemiğine çarpmasın diye başımı yukarı eğiyorum.

Sessiz ama "Temizsin." dediğini duyuyorum.

Kafam karıştı. "Cinsel olarak mı?" Nezaketsizliğim yüzünden utanarak ağzımdan kaçırdım.

Gölüyor ve göğsünde titreştiğini hissediyorum. Ve ne göğüs ama. Kendimi ona yaklaşırken buluyorum, böylece karnında kaç tane karın kası olduğunu sayabiliyorum. Bunu daha önce de yapmıştım ama asla doyamayacağım.

"Geçmişin, Lucy. Geçmişin temiz. İlgimi çekti ve temiz bir geçmişin vardı, ben de seni seçtim. Yalan söyleyip o zamanlar seninle birlikte olmak istediğimi söylemeyeceğim ama gördüklerim hoşuma gitti."

"Oh." Keskin bir nefes veriyorum ve hafifçe geri çekiliyorum.

Belirsizliğin sınırında sallanıyorum, geçmişim hakkında suçlu hissedip hissetmemem gerektiğini bilmiyorum. Temiz bir geçmişim olduğunu düşünüyor ama Steve'i bilmiyor. Yanlış bir şey yapmış değilim ama çok fazla yüküm *var*. Bir kez bile bahsetmediğim bir yük.

Otelinin büyük açılışı için Los Angeles'a gitmemi isterse ve ben de hayır dersem ne olacak? Çünkü hiçbir şekilde Steve ile aynı eyalette olamam. Olmaz. Bu düşünce bacaklarımın titremesine neden oluyor ve Asher bunu fark ediyor.

"Şu anda kaçmayı mı düşünüyorsun? Çok mu hızlı gidiyorum?" diye soruyor. Onu kandırmanın yanlış olduğunu biliyorum ama yine de başımı sallıyorum. Ona söyleyemem
Şimdi Steve. Çok fazla zaman geçti ve kararım yüzünden kapana kısıldım.

Gözlerimin içine bakarak şöyle diyor: "Yavaşlayacağım. Ama ne zaman kaçmayı düşünsen, lütfen ben büyük kötü kurtken benden kaçmadığını hatırla. Düşündüğünden daha cesursun."

Yüzüm kızarıyor ve mırıldanıyorum, "Sen hâlâ büyük, kötü kurtsun."

"Oh, Lucy." İç geçiriyor. "Sana asla. Sana asla."

Sözüne sadık kalan Asher yavaşladı. Keşke çok mu hızlı gittiğini sorduğunda başımı sallamasaydım. Keşke onun yerine gerçeği söyleseydim. Ama söylemedim ve şimdi sonuçlarına katlanıyorum.

İki gün oldu ve ondan aldığım en büyük hareket dudaklarına kondurduğu birkaç kapalı öpücük oldu. Çıldırılmış gibiyim, her öpücüğü sekse dönüşmesini umduğum bir öpüşme seansına çevirmeye çalışıyorum. Ama benim irade eksikliğim onda fazlasıyla var. Ve şimdi, nasıl elde edersem edeyim, umutsuzca bir rahatlamaya ihtiyacım var.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve Asher'ın birazdan evde olacağını fark ediyorum. Bacaklarımın arasına uzanıyorum, yine de parmağımı yarığında gezdiriyorum. Umurumda değil. Neredeyse beni yakalayacağını umuyorum. Bir parmağımı içime daldırıp

Islaklığım tüm duvarlarıma yayılana kadar yavaşça. Nemli parmağımı geri çekiyorum ve kendime geri dalmadan önce klitorisimi onunla daire içine alıyorum.

Bu yeterli değil. Rastgele bir yastık alıp kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum ve kendimi ona bastırıyorum. Klitorisime karşı lezzetli sürtünmeyi hissedene kadar pelüş yastığa karşı sallanıyorum. Parmaklarımdan biri bir meme ucunu kısıtıyor ve diğer elim bir göğsüme masaj yapıyor. Islaklığımın içimden yastığa damladığını hissedebiliyorum ama umurumda değil.

Asher'ın dışarıda olduğunu duyduğumda nefes nefese, kendimden geçmeye çok yakındım. Gece bekçimi selamlıyor ve odaya girmesinin an meselesi olduğunu biliyorum. Hızla bacaklarımın arasındaki yastığı alıyorum ve yorganın altına girmeden önce yatağın üstüne atıyorum.

O odaya girdiğinde ben iPhone'umla domuzlara kuş atıyordum.

"Kapıyı çalmıyor musun?" Nefesimi sabit tutabildiğim için minnettar bir şekilde soruyorum.

"Burası benim odam."

"Ah. Doğru."

Bana göz kırpmıyor. "Kapıyı kim çalmalı biliyor musun?"

"Monica."

Duş almak için banyoya girerken gülüyor. Vücudumu rahatlatıyorum, soğukkanlı davrandığım için kendimi tebrik ediyorum. Ama duşunu bitirip yatağa girdiğinde, kafası sürtündüğüm yastığa, neredeyse boşaldığım yastığa değiyor ve derin bir nefes alıyor.

Gözleri benimkilerle birleşiyor, şehvet açıkça orada, ama sonra bir şey olmadan önce onları kapatıyor.

O bana dokunmadan önce.

Ve tek düşünebildiğim artık yavaş gitmek istemediğim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

*Sadece emek ve acı
dolu çabalarla,
acımasızca
enerji ve kararlı cesaretle
daha iyiye doğru
ilerliyoruz.
şeyler.*
Theodore Roosevelt

Ertesi sabah uyandığımda **Asher** yoktu ama yatağımın başucundaki masanın üzerinde bir notla birlikte tek bir siyah gül duruyordu. Parmaklarım siyah güle hafifçe dokunuyor, koyu abanoz rengine hayran kalıyorum. Daha önce hiç siyah bir gül görmemiştim ve çok güzeldi.

Siyah bir sıvıyla dolu şeffaf bir vazonun içinde duruyor, muhtemelen beyaz gülü siyaha çevirmek için siyah boyayla karıştırılmış su. Notu yırtmamaya dikkat ederek yavaşça vazonun altından çekip çıkarıyorum. Süslü siyah bir kart stoğuna yazılmış ve metin siyahın üzerinde göze çarpan güzel, kalın beyaz bir yazı tipinde.

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Parlak bir şekilde gülümsüyorum. Not imzasız ama Asher'dan geldiğini varsaymak yanlış olmaz. Birbirimizi her gece görüyoruz ama bu gece ikimiz de Black Enterprises'ın bir etkinliğinde şık giyinmiş olacağız. O beni görmek için sabırsızlanıyor olabilir ama ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum. Bu gece için hazırladığı smokine bir göz attım bile ve onu içinde düşününce ağzım sulanıyor.

Hazırlanmak için harekete geçmeden önce siyah gülü dikkatlice vazonun içine koyuyorum. Siyah sudan birkaç damla masaya damlıyor ve parmağımla silmeye çalıştığımda boya ellerime bulaşıyor. Avuçlarıma bakıyorum, mürekkep gibi siyahlığa bakıyorum.

Soluk tenime karşı uğursuz görünüyor.

Asher ayaklarımın balo salonunun zeminine endişeyle vurduğunu duyunca bana endişeli bir bakış gönderiyor.

Tap.

Tap.

Dok

un.

Tap. Tap. Dokun.

Durdurmak için çaresizim. Sinirler bedenimi istila etti ve artık hareketlerimi kontrol edemiyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor Asher usulca kulağıma. Başımı sallıyorum ve kendimi toparlıyorum, çünkü toparlamak zorundayım.

Asher ve ben New York'taki en yeni otellerinden biri olan Il Nero'dayız ve burada Black Enterprises çalışanlarına yönelik bir etkinlik düzenleniyor. Söylediğine göre, Black Enterprises her çeyreğin sonunu kutlamak için yılda dört kez bu partileri düzenliyormuş. Normalde sinirlenirdim tabii ama bu normal değil.

Midem F5 kasırgası çarpmış gibi çalkalanıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Bir yandan IllumaGen'in tüm yönetim kurulu ve CEO'su burada ve Asher beni onlarla tanıştırmak üzere. Diğer yandan, bugün iş döneminin son günü. Bu da demek oluyor ki Asher'in Black Enterprises yönetim kurulu önündeki oylaması bir hafta sonra yapılacak ve bu onları etkilememiz için son gün.

Ve onları son gördüğümde burnumu Owen ve Madeline'in işine o kadar soktum ki, kokusunu hala alabiliyorum. Umarım Madeline sözünü tutmuş ve Asher adına Owen'la konuşmuştur. Sanırım yakında öğreneceğim, çünkü ikisi de IllumaGen'den gelen adamlarla birlikte duruyorlar.

Bu da neyin nesi?

Neden tüm bu şirketler sadece erkekleri güçlü pozisyonlara getiriyor? Sikerim böyle işi.

Beni gördüğünde Madeline'in gözleri parlıyor ve ben de hemen rahatlıyorum. Stresimin bir kısmının kaçmasına izin veriyorum, en azından endişelerimden biri kısmen hafiflediği için mutluyum.

"Lucy!" Madeline topallayarak yanıma geliyor, ağır hamile karnı daha hızlı hareket etmesini engelliyor. "Burada olmana çok sevindim!"

Kollarım, içinde büyüyen şey göz önüne alındığında garip bir kucaklamayla beline sarılıyor. "Yani benden nefret etmiyor musun?"

Gözlerini deviriyor ve "Günde iki kez seks yaparken senden nasıl nefret edebilirim?!" diyor. Cidden. Ben sana teşekkür ederim. Owen sana teşekkür ediyor.

Vajinam sana teşekkür ediyor."

Gece elbisemin içinde dramatik bir şekilde reverans yapıyorum ve yüksek yırtmacın daha da fazla teni ortaya çıkarmasına neden oluyorum. Asher görünen ete bakarken Madeline alaycı bir onaylamazlıkla başını sallıyor ve kanımda yükselen bir şehvet sarsıntısı gönderiyor.

Asher'la akşam yemeği randevumun üzerinden sadece birkaç gün, Asher'ı duş alırken yakalamamın üzerinden de yaklaşık bir buçuk hafta geçti ama onun avuçlarının içinde ne kadar uzun ve kalın olduğunu, onun önünde çözülmenin ne kadar harika bir his olduğunu hâlâ hatırlayabiliyorum. İşleri ağırdan almak adına, olanları geçiştiriyoruz ve bunun için mutluyum... çünkü eğer bu konuyu açarsa, kendimi tutamayacağım.

"Siz ikiniz bir avuç azgın ergen gibisiniz." Madeline bize bakıp başını sallıyor ama dudakları gülümsemek için yukarı kalkmış.

Kalçasını kontrol ediyorum. "Bunu bana teşekkür eden vajinalı kadın söylüyor." Owen bize yaklaştığında gülüyoruz, yüzünde rahat bir gülümseme var.

Son karşılaşmamızdan çok daha arkadaş canlısı görünüyor, belki de bana gerçekten kızgın değildir. "Çok hoş görünüyorsun, Lucy." Yanağımdan öpüyor, sonra Asher'ın ellerini sıkıyor. "Asher."

Dördümüz IllumaGen yönetim kuruluna doğru yola çıktık ve burada şirketin üst düzey yetkilileri ve birkaç önemli hissedarla tanıştırıldım. Tanışma faslı bittikten sonra hemen konuşmalarına geri dönüyorlar. Sadece Owen ve Asher'ı tartışmaya dahil etmeye çalışıp Madeline ve beni sadece birer aksesuar olarak bıraktıklarında kaşlarımı çatıyorum.

"Tek kullanımlık elementler araştırma laboratuvarının kapatılmasını öneriyorum. Kaynaklarımızı tüketiyor ve çok az kazanç sağlıyor ya da hiç sağlamıyor" diyor CEO.

Yönetim kurulunun geri kalanı onu başarıyla selamlıyor. Asher bana döndü. "Ne düşünüyorsun, Lucy?"

Gözlerim açılıyor, üzerimdeki ani ilgiden telaşlanıyorum. Kendimi sınıfta dikkatini vermediği için azarlanan çocuk gibi hissediyorum. Ama Asher'a baktığımda, onun gerçekten meraklı olduğunu görüyorum. Bu konudaki fikrimi öğrenmek istiyor.

"Bence TE araştırmasını kesmek aptallık olur."

Sınırlı bir ticari bakış açısıyla, CEO'nun TE'leri gerçekten anlamadan bunu neden önerdiğini anlıyorum sanırım. TE araştırmaları hala ilkel, sadece 80'lerde keşfedildi. Ancak daha fazla keşif yapıldığında, olasılıklar sonsuz olacaktır.

Devam ediyorum: "Hemofili A ve B, kansere yatkınlık, ağır kombine

immün yetmezlik ve porfiri hastalıklardan sadece birkaçıdır.

TE'lerin neden olduğu bilinmektedir. TE'lerle ilgili araştırmalar bu hastalıkların iyileştirilmesinde hayati önem taşıyacaktır."

IllumaGen kuruluna baktığımda, onları ikna edemediğimi fark ediyorum. Geçici tedavilerden, tekrar tekrar kullanılması gereken ilaçlardan para kazanıyorlar. IllumaGen'in en büyük para kaynağı olan antibiyotiklerle konuşmalıyım.

Yüzümü buruşturarak şöyle diyorum: "Bakterilerdeki transpozonların genellikle antibiyotik direnci için bir gen taşıdığını zaten biliyoruz. Bu transpozonların transpoze olmasını engellemenin bir yolunu bulabildiğimizi hayal edin."

COO sözlerini şöyle tamamladı: "Antibiyotikler daha sık kullanılabilecek ve bu da bizim satışlarımızı artıracak."

Bu adamların çığır açan, potansiyel olarak hayat kurtaran araştırmaları kar elde etmek için bir yol olarak görmelerinden nefret ediyorum, ancak bu araştırmanın devam edeceği anlamına geliyorsa, şikayet edemem. Bilim hayat kurtarır ama para olmadan bilim olmaz. Sinir bozucu ama burs yazmanın bir iş olmasının bir nedeni var.

CEO bir an beni inceledi, yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sonra da "O halde başka yerlerde btce kesintileri yapmamız gerekecek" dedi.

"şart değil," diyorum ilgisini çekerek. "Duyduğuma göre, her bir araştırma alanını ayrı bir bölüm olarak ele alıyorsunuz, ancak onları disiplinler arası olarak ele alırsanız" -doğum kontrol araştırmasının arkasında meme kanseri ilacı Herceptin'i geliştiren Dr. Dennis Slamon'u düşünüyorum- "birçok yinelemeli işi ortadan kaldıracabilirsiniz. Daha az iş, daha az kimyasal ve daha az zaman eşittir-"

"Tasarruf edilen para," diye araya giriyor CFO. Başımı salladım.

"Aynen yle."

Konuşma devam ederken Madeline kulağıma eğilip "Bu harikaydı!" diye fısıldıyor. atık kaşlarıma bakarak açıklıyor: "Bu adamlar kadın düşmanı pislikler. Selam vermek dışında benimle bir kez bile konuşmadılar. Sanki benim fikirlerimin hiçbir önemi yokmuş gibi, benim Wharton'dan Summa Cum Laude derecesiyle mezun olmama rağmen onların CFO'sunun sadece Cum Laude derecesiyle mezun olmasına aldırıyorlar."

Elini sempatik bir şekilde sıkıp başımı sallıyorum ve Asher'ın yanına eğilme fırsatını değerlendiriyorum. İş dünyası ve STEM alanlarının her ikisi de erkek egemen alanlardır, ancak ikisini birleştirdiğinizde, bir kadının aklının değerli olup olmadığını düşünmek için bile durmayan bu gibi adamlara sahip olursunuz. Bunu daha önce de gördüm ve yine göreceğim.

Asher iş hayatı boyunca bu tür adamlarla çevrili olsa da bana karşı her zaman saygılı oldu. Fikrimi sordu ve söyleyeceklerime her zaman değer verdi.

Asher'ın ne kadar harika biri olduğunu yeni mi fark ediyorum? Yoksa inkar mı ediyordum?

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

*Cesaret ve azim, önünde
zorlukların kaybolduğu
ve engellerin ortadan
kalktığı sihirli bir tılsıma
sahiptir.*

havada kaybolur.

John Quincy Adams

Asher, Owen, Madeline ve ben baş masaya yaklaştığımızda **yemek** saati **yaklaşıyordu**. Sanki kraliyet ailesine aitmiş gibi diğerlerinden daha yüksekte duruyor. Ve sanırım bu şirkette yönetim kurulu ve CEO öyle.

Bize ayrılan yerlere oturduk ve yerleştığımızda René'nin yanındaki koltuğun boş olduğunu fark ettim. Viola'yı ortalıkta görmemiştim ama bir yerlere gittiğini, zavallı kızları görünüşlerine göre değerlendirdiğini düşündüm.

René'ye bir baktım ve midem düğümlendi. Yüzünde hevesli bir ifade var ki bu iyi bir şey olacağı anlamına gelmiyor. Gözlerimi hemen kaçırıyorum ama o konuşuyor.

"Lucy, seni burada görmek ne güzel bir sürpriz."

"Öyle mi?" Asher soruyor, sesinde bir uyarı var. "Bu bir şirket etkinliği ve etkinliklere her zaman eşlerimizi de getiririz. Lucy yakında benim karım olacak. Onun varlığı hiçbirimiz için sürpriz olmamalı." Gözlerini kısar. "Ama görüyorum ki karın burada değil. Evde sorun mu yaşıyorsun, René?"

"Hiç de değil." René'nin sırtışı daha da genişliyor, yüzü beklentinin tedirgin edici bir resmi. "Kendini iyi hissetmiyordu ama neyse ki başka bir arkadaşım şehirde. Ben de onun yerine onu davet etmeye karar verdim."

Asher'ın gözleri şüpheyle kısıldı. "Tanıdığımız biri mi?"

René'nin sırtışı şu anda o kadar geniş ki yüzünü acıtıyor olmalı. "İkinizin tanışma şerefine nail olduğunuzu sanmıyorum ama sevgili Lucy onu iyi tanıyor olmalı."

Donup kaldım.

Tanıdığım biri mi?

Gerçekten kimseyi tanımıyorum.

Aimee? Tommy mi? Eduardo? Minka? Onun uşakları?

Hepsi zaten "şehirde" yaşıyor ve geçmişimden hiç kimsenin New York'ta tatil yapacak parası yok. Peki, başka kim olabilir? Asher'ın eli masanın altında benimkini kavlıyor ama ona güven veremiyorum. Yoksa o mu bana güven veriyor? Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. René'nin kimi getirmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu saçma fikri reddetmeden önce aklımdan kısa bir süre Steve geçiyor. Kimse onu bilmiyor ve ben de adımlı değiştirdim. René'nin onu bulmasına imkan yok.

Ama ağzımı açıp gelişigüzel "Bu kişinin adı ne?" dediğimde bile içime bir kurt düşüyor.

"Bu sürprizi mahvederdi, değil mi?"

Ve sonraki on beş dakika boyunca, René'nin yüzünde o aptal bakış vardı. Minka için Nella neyse René için de o olan Martin bile tedirgin görünüyor.

"İşte buradasın!" René neşeli bir şekilde, tam ıstakoz çorbasını ağzıma atarken söylüyor.

Bunun onun gizli misafiri olması gerektiğini bildiğim için neredeyse boğuluyordum ama kendimi yutkunmaya zorluyorum. Kim olduğunu görmek için başımı kaldırdığımda, neredeyse yine boğuluyordum.

Çünkü o *Steve*.

René'nin onu diğer yöneticiler ve eşleriyle tanıştırdığını uzaktan duyuyorum ama dikkat etmiyorum. Asher başını bana doğru çeviriyor, endişesi açıkça belli oluyor ve ben ona ihtiyacı olan güvenceyi veremiyorum.

Belli ki bunun kim olduğunu bilmiyor.

Bunu daha iyi hale getirecek tek şey bir paket tereyağlı patlamış mısırmış gibi başını Steve'le benim aramda çeviren René dışında kimse bilmiyor.

İlk içgüdümlü kaçmaktı. Steve'le arama olabildiğince mesafe koymak.

Ama sonra Asher'ın sözlerini hatırladım.

Ne zaman kaçmayı düşünüsen, lütfen ben büyük kötü kurtken benden kaçmadığını hatırla. Düşündüğünden daha cesursun.

Haklı mı?

Cesur

muyum?

Burada otururken, titrerken ve tamamen sessizken, kesinlikle cesur hissetmiyorum.

Asher bana yaklaşıyor, nefesi kulağıma değıyor ve "Sorun ne?" diye soruyor.

Ona cevap veremiyorum. Yakınlığını bile takdir edemiyorum. Titriyorum. Steve'le olan geçmişimi kendi zihnimde küçümsüyor, Steve gibi aşağılık biri bir yana, herhangi birinin kurbanı olduğumu zihinsel olarak inkâr ediyordum.

Bana verdiği giysileri sadece benim tanıdığım bir hayatta kalma rozeti gibi takıyordum ama Steve'e bir kez baktığımda yanıldığını anladım. Ben hiçbir şeyden *sağ* çıkmadım. *Hâlâ hayatta kalmaya* çalışıyorum. Bu devam eden ve hızla sona yaklaşan bir süreç.

Kıyafetlerimi giyip iyiymişim gibi davranabilirim. Bir kabusu geçiştirebilir ve önemli bir şey olmadığını söyleyebilirim. Kendimi bunu atlattığıma, o gece ve diğer gecelerde başka bir şey olup olmadığını merak etmediğime ikna edebilirim. Bana daha önce dokunduyorsa.

Ama kendime yalan söylemiş olurum.

Bunların hepsi kafamda oluşturduğum yalanlar. İyileşmedim. Onun yerine kaçtım.

Öne doğru eğilmiş, dudaklarında çatık bir ifadeyle Asher'ı gördüğümde daha fazla kaçamayacağımı anlıyorum. Steve'in kim olduğunu bilmiyor ama korktuğumu biliyor ve bundan hoşlanmıyor. Black Enterprises'in yönetim kurulunun önünde olsa bile bu konuda bir şeyler yapmak üzere olduğunu görebiliyorum ve ona izin vermek istesem de Asher'ın şirketini benim için feda etmesine izin veremem.

Alternatif varken olmaz.

Onun inandığı kişi olabileceğim zaman değil.

Geçmişimle yüzleşme vakti geldi.

Elim otomatik olarak Asher'ın dizine uzanıyor ve o sakinleşene kadar sıkıyor.

Mümkün olduğunca çabuk yapmam gerektiğini bilerek durumun envanterini çıkarıyorum.

Steve'in gelmesinin üzerinden çok zaman geçti ve orada garip bir şekilde duruyor, fanatik gözleri üzerimde. Belli ki René'nin beklediğı tepki buydu, çünkü şu anda koltuğunda arkasına yaslanmış, durumun akışına bırakmış durumda.

Seçeneklerimi düşünürken, René'nin Steve'i neden buraya getirdiğini anladım. Steve'i biliyorsa, ne olduğunu da biliyordur. Kaçtığını biliyor. Tekrar kaçacağımı düşünüyor ve eğer kaçarsam Asher'ın istikrarı da gider.

Bu René açısından bir kumar ve o kadar emin görünüyor ki kumar oynadığının farkında olup olmadığından emin değilim.

Beni kaçacağımı bilecek kadar iyi tanımıyor. Geçmişte verdiğim kararlara bakarak bunu varsayıyor ama ben artık o kız değilim. Ayrılmayı reddettiğim bir geleceğim var. Aimee, Tommy, Xavier ve hatta Eduardo var.

Benim de Asher'im var.

Güç almak için Asher'ın elini tuttum ve René'ye "Bu da ne?" dedim.

Artık titremiyorum, Asher kendini düzeltiyor ve eli kalçama geliyor. Sıkıyor. Bu bir uyarı da olabilir, bir soru da. Her iki durumda da görmezden geliyorum. Bunu yapmam gerekiyor. René beni hazırlıksız yakalamak istedi ve işe yaradı. Ama kazanmasına izin vermeyeceğim.

Onu mahvetmek istiyorum.

Şeytanlarımın hayatıma geri dönmesine izin verdi ve bunu Asher'ı incitmek için yaptı. Bu onun yanına kalmasına izin vereceğim bir şey değil.

"Ne demek istiyorsun?" René şimdi kocaman sırıtıyor. "Bir sorun mu var? Babanı gördüğüne sevinirsin sanmıştım. Demek istediğim, sen bir yetimdin ve bu nazik adam seni yanına aldı. En azından biraz daha minnettar olabilirsin."

Yanında Steve heyecanla başını sallıyor ama onu görmeye dayanamadığım için hemen gözlerimi kaçırıyorum. Bu sadece René'nin daha da gülümsemesine neden oluyor. Kazandığını düşünüyor.

Gözlerimi kısıyorum ama sesimi aynı seviyede tutuyorum. Çok çaba sarf etmem gerekiyor ama başarıyorum. "Steve benim babam değil. Sosyal hizmet görevlisi beni evinden almadan önce iki yıl boyunca bana baktı. Hükümet adımı değiştirmeme bile izin verdi."

René'yi alaşağı etmenin gerçeklerden daha iyi bir yolu yok, karşılığında kalbimi, haysiyetimi ve gururumu feda etmem gerekse bile.

René solgunlaşmaya başladığında tatmin oldum. Zayıf olmamı, beni incitmesine izin verdiğim bir adamın karşısında sinmemi bekliyordu. Ama zayıf olmaktan bıktım. Yanımda tanıdığım en güçlü adamlardan biri oturuyor. Onu tanıdığım kısa süre içinde birçok kez karşısına dikildiğimi ve hatta bir keresinde onun *için* ayağa kalktığımı bilmek bana güç veriyor.

Ben de ısrar ettim. "Ama Steve'in izini bulabildiysen, ben henüz on yedi yaşındayken neler olduğunu da biliyorsun demektir."

İma ettiğim şeyi anlayanlardan masanın etrafında bazı soluklar geliyor ama onları duymazdan geliyorum. Asher'ın yanımda ne kadar gerginleştiğini bile görmezden geliyorum.

Öne eğildim ve öldürmek için içeri girdim. "Nasıl bir adam kurbanın evde olacağını bildiği halde bir pedofili ve olası bir tecavüzcüyü partiye getirir?"

katılım?"

Sonra az önce olanları kabullenmek için bir an duruyorum. Asher için sırlarımı, akıl sağlığımı ve saygınlığımı feda ettim. Bunun benim için olduğunu söylemek istiyorum ama öyle olmadığını biliyorum. Bunu yapmak zorunda değildim. Çok iyi olduğum gibi kaçabilirdim. Bunu özel olarak da yapabilirdim.

Ama onun yerine, René'nin kim olduğunu görmeleri için bunu burada, tahtasının önünde yaptım. Böylece gelecek hafta Asher'ın tarafını seçecekler. Kirli sırlarımı açıkladım ve kendimi savunmasız bıraktım. Asher için. Ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

Ardından gelen sessizliğin ortasında, René'yi yukarıdan aşağıya süzdüğümü, teatral bir vurgu için dikkatle incelediğimi gösteriyorum. "Sen ne tür bir adamsın René? Çünkü kesinlikle yönetim kurulunda oturmaya uygun birine benzemiyorsun." Masadaki adamlara dönüp "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

Onları zor durumda bırakıyorum. René'nin köşesindekilerin onun için bahaneler üretecek zamanları yok. Ve eğer şimdi aynı fikirde olmazlarsa, yönetim kurulu içinde daha güçlü bir çatlak oluşacak ve kaybeden tarafta olacaklar. Martin ve karısının yüzündeki yenilgiyi görüyorum ve bu Steve'in huzurunda oturmaya değiyor.

Onlar daha konuşmadan René, bembeyaz suratı ve ürkek gözleriyle iş arkadaşlarına dönerek "Yalan söylüyor" der.

Sözleri çaresizlik kokuyor. İddialarımın hiçbirini çürütemez. Gerçek benim tarafımda. Ama umurunda değil, çünkü şimdi bir şey söylemezse, işi bitecek. Black Enterprises'daki kariyeri çoktan bitti. Ama savaşımadan pes edecek biri değil.

Görünüşe göre ben de değilim.

Sosyal hizmet uzmanıma söylediğimden beri ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum, "Steve beni hedef aldı. O zamanlar reşit değildim. Bu yalan değil."

Madeline yanımdaki koltuktan soluk soluğa geliyor, eli onun yanında duran elime uzanıyor. Ona izin veriyorum ama bunu daha iyi hissetmesi için yapıyorum, onun rahatlığına ihtiyacım olduğu için değil. Asher varken buna ihtiyacım yok. Kendime sahipken.

René öne doğru sarsılır. Ağzı açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyor. Ne diyeceğini bilemiyor, o yüzden hâlâ telaşlı olduğunu biliyorum. Ama bu aynı zamanda hâlâ bir çıkış yolu bulmaya çalıştığı anlamına geliyor. Ve ben ona izin vermeyeceğim. Yönetim kuruluna doğruyu söylediğimi göstermenin tek yolu, diğer kaynaktan gelen başka bir teyit.

Sonunda gözleri hâlâ benim üzerimde olan Steve'e dönüyorum. "Seninle yaşadığım son gece... odama sadece o zaman mı gizlice girdin?"

Bu yüklü bir soru ve gerçekte ne sorduğumu sadece ikimiz biliyoruz - *sadece* kendine mi dokundun? Yoksa bana da mı dokundun?

Göz teması kurduğumuzdan emin oluyorum, çünkü doğruyu söyleyip söylemediğini görmem gerekiyor. Bunun için gözlerinin içine bakmalıyım.

Yanakları kıpkırmızı ve gözleri masanın etrafında benden başka herkese dikkatle bakıyor, ta ki sonunda bana dönene kadar. "O tek seferdi."

Oh, Tanrım.

Bir inilti duyuyorum ve benimki olduğunu düşünüyorum ama her şeyi özümsemekle o kadar meşgulüm ki umursamıyorum.

Hiç bilmediğim bir rahatlama içimden akıp gidiyor. Sandalyeme çöküyorum, bunu nasıl değerlendireceğimi, ona inanıp inanmamam gerektiğini düşünüyorum. Belki de hüsnükuruntu ama nedense inanıyorum.

Sonra bir hareket bulanıklığı görüyorum ve tüm şirketin, yönetim kurulunun ve IllumaGen yönetim kurulunun önünde Asher, Steve'in suratına bir yumruk atarak onu yere fırlatıyor.

Otuzuncu Bölüm

*Bilgelik, merhamet ve
cesaret tek yönlü olarak
kabul edilen üç ahlaki
değerdir*

erkeklerin nitelikleri.
Konfüçyüs

Tüm balo salonu ürkütücü bir sessizliğe büründü. Yere baktığımda Steve'i görüyorum, koyu renkli parkelerin üzerine yayılmış, gözlerini sımsıkı kapatmış.

Vay anasını.

Asher onu bayılttı.

Sonunda Asher'a bakmayı başardığımda titriyordu. Öfkeden mi bilmiyorum ama bu beni Steve'i tekrar görmekten daha çok etkiliyor.

Sessizliği bozan ilk ses bir sandalye gıcirtısı oldu ve herkes dönüp René'nin sandalyesinden kalkıp bana doğru gelmesini izlemeye başladı. Asher hemen harekete geçiyor ve bana ulaşmadan önünü kesiyor ama René yine de derin bir şekilde sağa doğru eğilip bana doğru bir parmak sallamayı başarıyor.

"Sen," diye feveran ediyor. "Her şeyi mahvettin."

Bana neden bu şekilde iltifat ettiğinden emin değilim, ancak davranışının son derece profesyonelce olmadığından ve tüm şirketinin görebileceği şekilde aleni olduğundan eminim.

Ama Asher'inki de öyleydi.

Oh, Tanrım.

Oylama.

René'nin bu geceden sonra hâlâ Black Enterprises'ta kalacağını sanmıyorum ama Asher'ın da kalacağını sanmıyorum. Şirketinin yönetim kurulunun, çalışanlarının ve IllumaGen yönetim kurulunun önünde bir adamı yumrukladı. Bu milyar dolarlık bir şirketi yönetmeye uygun bir CEO'nun yapacağı bir şey değil. Eğer olduysa

Başka türlü olsaydı, bu kesinlikle René'nin aradığı zafer olurdu - Asher, şiddet kullanarak mafya söylentilerini körüklüyordu.

Ama başka bir şekilde olmadı.

Benim için oldu.

Ve Asher bunun için acı çekebilir.

Bunun nasıl bir fedakârlık olduğunu anlıyorum. Asher için saygınlığımı bir kenara itmiş ve şeytanlarımla yüzleşmiş olabilirim ama geri kazanamayacağım hiçbir şey kaybetmedim. Öte yandan Asher, benim için şirketini riske attı. Tamamen yabancı birine evlenme teklif edecek kadar sevdiği bir şirketi. Bunu *benim* için tehlikeye attı.

Hoşlandığın bir kadın için bu kadar büyük bir şey yapmazsın. Bunu *sevdiğin* bir kadın için yaparsın.

Aman Tanrım.

Sanırım Asher beni seviyor.

Elim içgüdüsel olarak sırtına uzanıyor. Hâlâ önümde duruyor, beni René'den koruyor ama dokunduğumda arkasına yaslanıp elime doğru bastırıyor. Bu hareket o kadar doğal ki, sanki benim bir uzantımmış gibi içimde hissediyorum.

Elim hâlâ sırtındayken yanına yaklaşıyorum, böylece yan yana duruyoruz.

"Uzaklaştırma emri çıkartacağım" derken René'nin gözlerinin içine bakıyordum.

Hukuk hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden bunun için herhangi bir yasal dayanağım var mı bilmiyorum, ama söylenecek en doğru şey buymuş gibi hissettim. Herkesin önünde René'ye son bir yumruk gibi. Sonra Asher'ın elini tuttum ve masadaki diğer herkese veda edercesine başımı sallayarak oradan ayrıldım.

Odadan çıkana kadar binlerce gözün üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Koridora çıkar çıkmaz Xavier ve Dominic birdenbire ortaya çıkıyorlar. Bizi arabaya kadar götürüyorlar, Asher ve ben çatı katına dönene kadar sessizce oturuyoruz.

Odasında yalnız kalana kadar Asher nihayet konuşuyor.

"Neden hapiste değil?"

"Hiçbir zaman kesin bir kanıt yoktu. Onun sözüne karşı benim sözüm vardı. Sosyal hizmet uzmanımdan ayrılmama yardım etmesini istedim ve o da etti."

"Steve'le ben ilgilenirim."

"Tamam."

Artık gerçekten umurumda değil. Steve'in neden olduğu acı ve belirsizliğin üstesinden geldim ve nihayet iyileştiiğimi hissediyorum. Ama Steve'in icabına bakılacağını ve başka kimseye zarar veremeyeceğini bilmek güzel olacak.

"Yasal olarak" diye ekliyorum, her ihtimale karşı.

Asher küçük gülümsemesini alnıma kondurduğu bir öpücükle bastırıyor.

"Beni seviyorsun" demeden önce bir süre sessizlik içinde

kaynamamıza izin veriyorum. Gözleri açılıyor ama inkâr etmiyor.

Ben de "Neden?" diye sordum.

Yatağa oturup ona katılmamı işaret ettiğinde, katılıyorum. "Seni ilk kez eve bıraktığım zamanı hatırlıyor musun?" Başımı salladıktan sonra

"Benden çok korkuyordun ama bu anlaşmanın karşılığında bir şey talep etmeyi başardın. Buna inanamadım."

"O zaman beni seviyor muydun?" Şüpheli bir şekilde sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama gördüklerim hoşuma gitmedi dersem yalan söylemiş olurum.

Ondan sonra sana daha çok dikkat etmeye başladım, rastgele cesaret nöbetlerini fark ettim. Korkularına rağmen, ki onlardan çok var,"- diye homurdanıyorum

-"Her şeyin üstesinden gelebiliyorsun. Daha önce hiç böyle gerçek bir cesaret görmemiştim.

"Beni yanlış anlamayın. Romano askerlerinin ölü sayılacaklarını bile bile savaşı girdiklerini gördüm ama o adamlar korkmuyor. İşlerini yapmak için korkularının üstesinden gelmek zorunda değiller. Ama siz zorundasınız ve bu çok güzel.

"Ve beni savunduğunda, durup düşünmene bile gerek yoktu. Sadece harekete geçtin. Beni koruma içgüdünde o kadar saf bir şey vardı ki, o gün sana kalbimin bir parçasını vermekten kendimi alamadım. Ondan sonra, neredeyse gidiciydim. Senin şefkatine, cesaretine ve gücüne aşık oldum ve sen-"

Onu bir öpücükle kesiyorum, dudaklarımı şaşırtıcı bir acelecilikle onunkilere bastırıyorum. Geri çekilip "Artık yavaş gitmek istemiyorum" dediğimde, "Seni seviyorum" da diyebilirdim.

Çünkü ben biliyorum.

Tanrım, gerçekten istiyorum.

Asher benden her şeyi talep edecekmiş gibi bana bakıyor. Ve şu anda, beni yatağa itmesi ve dudaklarını dudaklarıma bastırması anlamına geliyorsa, benden istediği her şeyi yaparım. Suskunluğumu bozacak. Kendini bana açsın.

"Diz çök," diyor, talepkâr sesi meme uçlarımın gömleğimin altında büzülmesine neden oluyor.

"Tamam, Bay Grey," diyorum, onunla alay ederek, ama yine de öyle yapıyorum.

"Yapma. Ben aşk romanları okumam," diye cevap veriyor ve ben de sikilmek üzere olduğumu anlıyorum.

Kabaca. Tutkuyla. Acımasızca.

Uyarı yüksek ve net, ama ben daha iyi biliyorum. Asher aşk romanı "yapmıyor" olabilir ama o bir aşk romanı.

Ona göz kırpıyorum, gecenin stresini bir anlığına da olsa şakayla bir kenara itmekten memnunum. "Ama benim için yaparsın."

Bunu inkar etmiyor. "Hiç sormaman iyi bir şey. Benim için."

Sonra ayağa kalkıyor, yüzüm kalçalarıyla aynı hizaya geliyor ve etrafımda dolaşarak sırtıma bakıyor. Tek parmağını omzumdan boynuma ve omurgamdan aşağıya doğru gezdirirken ürperiyorum. Gece elbisemin fermuarına ulaştığında, fermuarı aşağı doğru çekiyor ve elbisemin askılarını omuzlarımdan kaydırıyor. Kumaş üzerimden kayıyor, dizlerimin etrafında kırmızı bir çember oluşturuyor ve beni tamamen ona gösteriyor.

Sütyen ya da külot giymediğimi görünce takdirle inliyor. Ses doğrudan klitorisime gidiyor ve öne doğru sarsılarak boş havayı umutsuzca kamburlaştırıyorum. Hevesime hafifçe kıkırdıyor ve ben ona bakana kadar etrafımda yürüyor.

Smokininin ceketini çıkarıp düğmelerini iliklemeye başlamasını dikkatle izliyorum; her iliklemede pürüzsüz, bronz teni ortaya çıkıyor. Gömleğini omuzlarından sıyrıp yere bıraktığında, göğsünün ve karnının sert düzlemlerine hayranlıkla bakıyor, kalça kemiklerinin V kısmını geçip pantolonunun içine doğru inen hafif kıllara göz atıyorum.

Kendimi durduramayıp pantolonunu çıkarmak için öne uzandım. Parmaklarım kemerini karıştırıyor, acelem yüzünden zar zor çıkarabiliyorum. Beklemek için çok hevesliyim, boxer külotunu ve pantolonunu aynı anda aşağı çekiyorum, ağzımı beklentiyle sulandıran kalın, uzun bir ereksiyon ortaya çıkarıyor.

Asher eli başımın arkasına dayanana kadar parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. "Aç."

Dudaklarım ayrılır ayrılmaz, sikini öne ve ağzımın içine doğru sarsıyor. Dudaklarım sikinin başıyla temas ettiği anda ikimiz de inliyoruz. Yüzümü sikerken kendimi sabitlemek için ellerimi kalçalarına koyuyorum, benden istediğini pişmanlık duymadan alıyor.

O istediğini alıyor, ama ben de onu kullanıyorum. O yüzümü sikerken, klitorisim bacağına sürünene kadar vücudumu ona yaklaştırıyorum. Kalçalarım yukarı ve aşağı kayıyor ve vücudum bacağından aşağı damlayana kadar sürünmeden zevk alıyor.

Asher aniden geri çekiliyor ve ben ayağa kalkana kadar kollarımdan tutuyor. Yatağa sürünüyorum ve dört ayak üzerinde kalıyorum. Arkamda, sert bir şaplak atmadan önce avuçlarını alaycı bir dokunuşla kıcımda gezdiriyor. Parmakları amıma doğru bir iz bırakıyor ve klitorisime masaj yapmak için durup yarığımı izlediğinde uzun bir inilti çıkarıyorum.

İki parmağını içime soktuktan sonra, "Güvenli bir kelime ister misin?" diye sordu.

Sert sesi şehvetini ele veriyor. Sözleri karşısında inliyorum, parmakları beni terk etmeden önce zar zor bir "hayır" sesi çıkarabiliyorum ve yerini hızla arkamdan içime derinlemesine batan sikine bırakıyor. Onun şiddetli hamlelerine kendi hamlelerimle karşılık veriyor, kıcımlı kabaca ona sürüyorum. Parmaklarım siyah çarşafları sıkıca kavırıyor, sikinin her sert pompası beni ileri doğru iterken vücudumu sabit tutmaya çalışıyorum.

Saçlarımı bir omzumun üzerinden geçiriyorum ve kalın bir tasma oluşturacak şekilde çözülmüş bir at kuyruğu haline getiriyorum. Ona verdiğimde homurdanıyor ve sırtım kavislenene ve acı çok iyi gelene kadar saçlarımı çekiyor. Saçlarımı geriye çekip başımı döndürmeye zorladıktan ve beni kabaca öpüp alt dudağımı ısırdıktan sonra, sert ve kontrolsüz bir şekilde boşalıyorum, çaresizce sikinin etrafında sarsılıyorum.

Kollarım sallanıyor, yoğun orgazm yüzünden güçsüz düşmüşüm. Onları arkama koyuyorum ve sanki görünmez kelepçelerle bağlanmışlar gibi birbirlerine bastırıyorum. Asher bu manzara karşısında inliyor. O beni arkadan becermeye devam ederken yüzüm şiltenin üzerinde duruyor, her itiş yüzümü çarşaflara daha çok bastırıyor. İkinci bir orgazmın yaklaştığını hissedebiliyorum, ama bana ulaşmadan önce, Asher çekiliyor ve beni ters çeviriyor, böylece sırtüstü yatıyorum.

Tekrar içime gömülüyor, gözleri şehvetten o kadar kararmış ki renklerini bile tanıyamıyorum. Yeni bir pozisyonda onu hissettiğimde gözlerimi kapatmaktan kendimi alamıyorum.

"Gözlerini aç," diyor. "Tekrar geldiğinde bana bak."

Gözlerimi açtığımda gözlerimiz kilitleniyor, aramızdaki bağ o kadar yoğun ve samimi ki, vücudunun benimkine acımasızca çarpmasıyla çelişiyor.

Dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir inilti dökülüyor ve "Çok yaklaştım" diye soluyorum.

Asher öne doğru eğiliyor, böylece tüm cephelerimiz birbirine bastırılıyor ve hızını artırarak orgazmımı meyveye dönüştürüyor. Duvarlarım onun sikinin etrafında sallanmaya başladığında, parmaklarının boğazımı sardığını hissediyorum, hükmedilmenin savunmasız hissi beni daha da sertleştirene kadar hafifçe sıkıyor.

Bir saniye geçmeden, boşalması içime dökülüyor ve yardım edemiyorum ama beni çıplak almasını diliyorum. Hiçbir engel olmadan tenini tenime değdirme düşüncesi duvarlarımın onun sikini daha sıkı kavramasına neden oluyor.

Asher bilerek kıkırdıyor ve "Önce seni doğum kontrolüne almalıyız" diyor.

"RİA'm var," diyorum içimden çıkarken. "Ve temizim."

Sırıttıyor. "Biliyorum. Ben de öyleyim."

Başımı salladım, ama bunu zaten biliyordum. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmayacak kadar temkinli. Asher vücuduna bir tapınak gibi davranıyor, sık sık egzersiz yapıyor ve iyi besleniyor. Onu sadece beni şımarttığı zamanlarda kötü beslenirken görüyorum ama o zaman bile asla abur cubur yemiyor.

Asher banyoya gidiyor ve elinde sıcak, ıslak bir el havlusuyla geri geliyor. O beni silerken ben yatağa uzanıyorum. Aniden durduğunda gözlerimi açıyorum ve yüzüne bakıyorum. Boynuma bakıyor, boynumda kırmızımsı bir çürük oluşmaya başlamış.

Konuştığında yumuşak bir sesle. "Özür dilerim."

Dudaklarımdan sinsi bir gülümseme geçiyor. "Ben değilim."

Sonra kollarından tutup kendime doğru çektim ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdim.

Bugün erken saatlerde, hoşlanmanın başlangıcında olduğumu düşünüyordum, ama fark ettim ki tam tersi bir sınırdayım - hoşlanma ve aşkın dudaklarının öpüştüğü ve çizgilerin bulanıklaştığı puslu bölge. Ve Asher o gece tekrar içime girip çıktığında, yavaşça içime girip çıktığında, ellerimiz birbirine kenetlendiğinde ve gözleri gözlerime kilitlendiğinde, aşka daha da yaklaşıyorum, sonsuzluğa düşmenin tehlikeli bir şekilde eşiğini geçiyorum.

Bölüm Otuz Bir

*Bir kadının sahip
olabileceği en iyi
koruma...
Cesaret.*

Elizabeth Cady Stanton

Bir ışık parlamasıyla uyandım. Gözlerimi açtığımda çok çabuk geçmişti ama beni uykumdan uyandıracak kadar parlaktı.

"Asher?" Sersemlemiş bir şekilde sordum. "O da neydi?"

"Panik alarmı," diye yanıtlıyor odanın diğer ucundan sakince. "Bir kez parlayan parlak bir ışık ve ardından bizi derin bir uykudan uyandıracak kadar yüksek bir frekansta hızlı ve art arda üç kez çalıyor."

Telaşla ayağa fırladım. Ona baktığımda çoktan giyinmiş ve anahtarlığa bağlı iki mıknaatısı kapının yanındaki boy aynasının rastgele yerlerine yerleştirmişti. Kapı açılıyor ve içinde duvara gömülü bir kasa var. Kasada bir saldırı tüfeğinden samuray kılıcına kadar çeşitli silahlar var.

"Üzerine bir şeyler giy. Mümkün olduğunca az ten gösteren bir şeyler" diyor. Sesi hâlâ rahat, sanki az önce bana panik alarminin çaldığını söylememiş ve şu anda vücudunu küçük bir orduyla savaşmaya yetecek kadar silahla doldurmuyormuş gibi.

Kendimi sakinleşmeye zorluyorum ve Asher'ın gösterdiği soğukkanlılığı göstermeye çalışıyorum. O endişelenmiyorsa, ben de endişelenmemeliyim. Siyah çorap, siyah tozluk ve siyah balıkçı yaka giydiğimde ellerim artık titremiyor. Asher'ın da benzer şekilde giyindiğini fark ediyorum ve Asher'ın komutunu takdir etmek için zaman ayırıyorum. Bu şekilde örtündüğümüzde ikimiz de kafalarımız hariç her yerimiz kurşunlardan korunmuş olacak.

Asher'ı cephaneliğe kadar takip ediyorum, ikimiz de parke zeminde sessizce ilerliyoruz. Koridorlar o kadar sessiz ki, neredeyse inandırıcı bir tehdit olduğuna inanmıyorum. Cephaneliğe vardığımızda, Asher biraz daha cephane dolduruyor ve göğsüne dolanan bir kayışa yerleştiriyor.

Bana döndü ve "15 dakika içinde dönmezsem polisi ara ve Dedektif Jameson'ı iste. Kendisi benimle birlikte."

Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben daha "Ne?" diyemeden çekip gidiyor.

O gittikten birkaç saniye sonra cephanelik kapıları kapanmaya başlıyor ve tavandan düz ekranlar iniyor. Asher'in panik odası protokolünü başlattığını fark ediyorum. Ekranlar tamamen indiğinde, Asher'in tehlikede olduğu düşüncesiyle içimde oluşan çukuru görmezden gelerek üzerlerindeki görüntüleri incelemeye odaklanıyorum.

Asher'in güvenlik ekibini hemen tanıyorum. Çatı katının kapısının dışında yaklaşık on üç kişi var. İki asansörlerin yanında, ikisi merdivenlerin önünde, geri kalanı da koridoru çatı katından ayıran kapıya iştirilmiş bir cihaza bakıyor. Cihazı yakınlaştırdığımda üzerinde bir sürü kablo olduğunu fark ediyorum ve donup kalıyorum.

Bu bir *bomba* mı?!

Bu fikir o kadar gülünç, o kadar saçma ki boğazımda çılgınca bir kahkaha fokurduyor. Ekrandan uzaklaşıyorum, çünkü çıldırmadan ona odaklanamıyorum. Oturma odası, yemek odası ve mutfağın büyük bir açık alanda birleştiği alt kattaki açık alan dışında tüm odalar boş.

Yere yayılmış birkaç adam var. Hiçbirini tanımıyorum, bu yüzden saldırganların onlar olduğunu biliyorum. Normalde güvenlik odasında kalan üç muhafıza Asher'in gece muhafızı ve benimki de katılıyor. Beşi hayatta olsa ve düşmanlardan birkaçı ölmüş olsa bile, muhafızlarımızın sayısı hâlâ üçe bir.

Asher'i hiçbir yerde görememek beni endişelendiriyor ama buna odaklanamam yoksa sakinliğimi kaybederim. Saate baktığımda Asher'in gidişinden bu yana bir dakikadan az zaman geçtiğini görüyorum ama sanki bir saat geçmiş gibi geliyor. Polisleri aramadan önce ona 15 dakika vereceğim ama bir saniye daha fazla değil.

Gece bekçim iki el ateş ederken panik odasının güvenliğinden izliyorum, silahının namlusuna takılı susturucu sayesinde ses çıkmıyor. Biri saldırganın boynuna, diğeri de sinir bozucu bir isabetle gözlerinin arasına isabet ediyor. İki gitti, on üçü kaldı. Muhafızlardan biri göğsünden kurşunla vurulduğunda kalbim duracak gibi oluyor. Yere düşüyor ve bir daha kalkamıyor. Sadece dört gardiyan kaldı ve polisleri aramadan önce hâlâ on üç dakika elli iki saniyem var.

Geri sayım on üç dakika on sekiz saniyeyi gösterdiğinde Asher'ın merdiven boşluğundan sürünerek indiğini görüyorum. Dokuz saldırgan kaldı ve Asher'ın korumalarından sadece biri ayakta. Diğerleri yere düşmüş, vücutları cansız bir şekilde hareketsiz. Kalbim bu adamların kaybı için yas tutuyor ama tehdit ortadan kalkana kadar kendimi bu duyguları bir kenara itmeye zorluyorum.

Asher son basamakta hareketsiz kalır, bedeni merdiven boşluğunun kıvrımının arkasına gizlenmiştir. O orada kalırken, son muhafız kalbinden vurulur.

Artık sadece Asher ve dokuz adam var.

Adamların üçerli üç gruba ayrılmasını izliyorum. Bir grup sol koridoru, diğeri de sağ koridoru temizliyor. Son grup sessizce Asher'ın saklandığı merdiven boşluğuna yaklaştığında elim hâlâ panik odasının uydu telefonunun üzerinde duruyor.

Ancak Asher kısa bir süre içinde ikisine bıçak fırlatır ve sonuncusunu da kafasından kilitler. Adam bayıldığında, Asher bileklerini fermuarlı bir bağla bağladı. Her şey o kadar hızlı, o kadar etkili bir şekilde yapılmıştı ki, çıkan tek ses bıçaklanmış bedenlerin yere çarparken çıkardığı yumuşak gümbürtülerdi.

Asher'ın soldaki koridora girişini izliyorum, üç kişilik gruptan biri hâlâ odaları kontrol ediyor. Bir tabancaya susturucu takıyor, sonra ofise giriyor ve saldırganlardan ikisini daha orada olduğunu fark etmeden kafalarının arkasından vuruyor.

Üçüncüsü az önce temizlediği tiyatro odasından koridora giriyor. Açık ofis kapısının önünden geçiyor ve donup kalıyor. Asher'la göz göze gelirler ve Asher hemen harekete geçerek adamın boynunu daha şok olmuş elindeki silahı kaldıramadan kırar.

Sadece üç saldırgan kaldı ve zamanlayıcımda yaklaşık on dakika var. Birkaç dakika önce bunun imkânsız bir görev olduğunu düşünürdüm ama şimdi daha iyi biliyorum. Asher bunun için doğmuş. Bunu şimdi hareket edişinde, sakinliğinde ve kendinden eminliğinde görebiliyorum. Attığı her adımın öyle bir amacı ve güzelliği var ki, bu ölümleri neredeyse çarpıcı kılıyor.

Bu düşünce beni o kadar rahatsız ediyor ki, Asher'ın diğer üçünü kolaylıkla öldürmesini izlemekte zorlanıyorum. Ekrandan uzaklaşmak için hamle yapıyorum ama Asher'ın dış koridora açılan kapıya yaklaştığını görünce hemen harekete geçip dahili telefona koşuyor ve bir düğmeye basıyorum.

"Yapma!" Bağırlıyorum.

Sesim hoparlörlerden yankılanırken Asher ekranda duraklıyor ve gözleri kameraya kilitlenip kaşları çatılırken onu izliyorum.

"Diğer tarafta bir cihaz var. Sanırım bir bomba," diyorum. "Xavier ve diğer bazı muhafızlar dışarıda bununla ilgileniyor."

Başını sallayıp odada kalmamı işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum. Evin geri kalanını tek başına temizlemesini izliyorum. O bunu yaparken sakınım, çünkü güvenlik kameralarından ondan başka kimsenin hayatta olmadığını görebiliyorum, ama yine de devam etmesine izin veriyorum. Üzülmektense güvende olmak daha iyi.

Çatı katını temizlemeyi bitirdiğinde panik odasına yaklaşıyor. Bir düğmeye basıyorum ve kapı açılıyor, ekranlar yerine kayıyor ve uydu telefonu duvara geri çekiliyor. Asher beni görür görmez kollarını açıyor ve ben de ona sarılmak için hamle yapıyorum.

Beni alt kata götürüyor ve "*The Walking Dead*" dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Odanın içinde gürleyen sesine mizah karışmış. Beş muhafızın ayağa kalktığını görünce korkuyla sıçıyorum. Hatta gece bekçim ellerini önüne doğru uzatıyor ve zombi yürüyüşünü taklit ediyor. Yakın zamanda Oscar kazanacak gibi görünmüyor.

Nefes veriyorum, sesim sadece bir fısıltı. "Ne oluyor lan?"

Asher'ın gece bekçisi beni duyuyor ve sırtıyor. "Kurşun geçirmez kıyafetler."

Hemen anladım. İşte bu yüzden kurşun geçirmez giysiler sadece bilinmesi gereken durumlarda ifşa ediliyor. Muhafızların sayıca az olduğu ve vurulabilecekleri bu gibi durumlar için. Onlar ölü taklidi yaparken Asher saklandı ve saldırmak için fırsat kolladı. Böyle bir önlem almak için gereken öngörü dahiyane ve kendimi Asher'ı daha da takdir ederken buluyorum.

Ama ona doğru attığım yumruğa engel olamıyorum. "*Yürüyen Ölüler* mi? Daha iyi bir şey bulamadın mı?"

Asher omuz silkiyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Komik olduğunu düşünmüştüm."

Yerden bir inilti geliyor. Fermuarlı saldırganın ayağa kalkmadan önce gözlerini birkaç kez kırptırmasını izliyorum. Beni, Asher'ı ve hayatta olan beş muhafızı görünce donup kalıyor. Sonra arkasını dönüp kapıya doğru koşuyor, elleri hâlâ arkadan bağlı.

Kapıdaki bombayı hatırlıyorum ve bacağımı uzatıp ona çelme takıyorum. Bu bir ilkokul hareketi ama işe yarıyor. Yüzüstü parkeye düşüyor ve gardiyanlardan biri sırtına basıp hareketini durdurmadan önce yerde biraz kayıyor.

"Güzel," diyor Asher, dudaklarında bir sırıtış.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum da çünkü bu çok tuhaf. Az önce bizi öldürmek için gönderilen bir adama çelme taktım.

Gardiyanlar adamın fermuarını çekip ellerini yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerindeki ayrı kollara kelepçeledikten sonra Asher ona "Sana bir dizi soru soracağım ve sen de cevaplayacaksın" diyor.

Adam temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Sen mafya değilsin," diyor, gerçi bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama haklı olduğuna inanıyorum. "Yani sadakatin yok. Yalan söylemek için bir nedenin yok. Bunu aklında tut."

Adam tekrar başını sallar ama sessiz kalır.

Asher elindeki kelebek bıçağı havaya savurup yakalıyor. "Seni kim tuttu?"

Adam hiç tereddüt etmeden, "İsim yok ama 1.80 boylarında, orta yaşlarda ve takım elbise giyiyordu. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve yuvarlak bir göbeği vardı. Kurumsal görünüyordu."

Asher telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor ve adama gösteriyor. "Bu o mu?"

Adam başını salladığında, resme bakmak için eğildim. René'nin şirket resmi.

Asher sorgulamasına devam ediyor, "Buraya nasıl girdin?"

"Bir bayan bize bir anahtar verdi ve biyometriden geçmemize yardımcı oldu. Müşteri ayrıca bize tüm güvenlik protokollerinizi içeren bir dosya verdi." Gardiyanların kıyafetlerine bakıyor. "Sanırım hepsi değil."

Asher başını sallıyor ve sonra benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir hareketle adamın boğazını kesiyor. Gece bekçisine dönüp, "Bunu sahneye koy ve bu geceki güvenlik görüntülerini sil. Onlar yapmış gibi görünsün."

Muhafızlar Asher'a başlarını sallıyorlar ve ben şok içinde adamın bağlarının çözülüp yere yığılmasını izliyorum, yani kavga sırasında öldürülmüş gibi görünüyor. Yerde hâlâ belli belirsiz yaşıyor ama çok fazla kan kaybediyor. Kıpırmızı bir hale halinde etrafında toplanıyor.

Manzara o kadar kanlı ki, eğilip yere kusuyorum. Yarısı ölü saldırganlardan birinin üzerine düşüyor ve tekrar kusmadan önce yüzümü buruşturuyorum. En yakın tuvalete koşuyorum ve neyse ki Asher beni takip etmiyor.

Otuz İkinci Bölüm

Kader korkusuzları sever.

James Russell Lowell

"Onu öldürmek **zorunda mıydım?**" Kollarımı kavuşturmuş ve gözlerimi kısmış bir halde Asher'a soruyorum.

Ofisteyiz, Asher'ın burada öldürdüğü üç cesede rahatsız edici derecede yakın duruyoruz.

"Evet." Benim tiksiniş bakışlarım karşısında, "Kurşun geçirmez kıyafetleri biliyordu. Gitmesi gerekiyordu. Ya biz ya da o-"

"O," diye bitiriyorum.

Asher haklı. Bu mantıkta hata yapamam. Kıyafetlerin ne kadar etkili olduğunu ve düşmanları kandırma potansiyelini ilk elden gördüm. Ama insanlar bunları öğrenirse, hazırlıklı olurlar. Kafadan vurmaya çalışırlar ve yere düşenlerin öldüğünden emin olurlar.

Ya biz ya onlar ve ben her zaman bizi seçeceğim. Bu dünya böyle işliyor.

"Yani René miydi?" Cevabını bildiğim halde soruyorum. Sadece bunu doğrulamasına, gerçeğe dönüştürmesine ihtiyacım var.

Asher başını sallıyor ve telefonunu çıkarıyor. Baktığımda Owen'dan gelen bir e-posta görüyorum.

Kime:

a.black@blackenterprises.com Fr:

o.carter@blackenterprises.com

Konu: Acil Kurul Toplantısı Sayın Bay

Black,

Bay Toussaint'in bu akşamki eylemlerine cevaben yönetim kurulunun acil bir toplantı düzenlediğini size bildirmek için yazıyorum. Yönetim kurulu oy birliğiyle Bay Toussaint'i görevden almaya karar vermiştir.

Toussaint, Black Enterprises'daki görevinden derhal alınacaktır.

Nişanlığınıza karşı yaptığı eylemler nedeniyle ne emeklilik ne de kıdem tazminatı alacaktır.

İkinci bir not olarak, Black Enterprises'daki CEO pozisyonunuzla ilgili yapılacak oylamayı da iptal etmeye karar verdik. Bay Toussaint'in ellerinde yeterince acı çektiğinizi düşünüyoruz ve yetkinliğinize karşı iddiaları, zaten yeterince uzun süredir kendini göstermesine izin verilen size karşı kişisel bir kan davasından biraz daha fazlasıdır.

Bay Toussaint'e de benzer bir e-posta gönderilmiş ve kendisini derhal işten çıkarma kararımız hakkında bilgilendirilmiştir. Kendisi aynı zamanda, iş sözleşmesinin iptalinden

de haberdar edilmiştir.

Black Enterprises'daki
pozisyonunuzla ilgili yaklaşan
oylama.

Bay Toussaint'in görevden alınmasını
hoş karşılamayacağından
şüpheleniyoruz ve durum daha da
geliştikçe sizi bilgilendireceğiz. O
zamana kadar güvenlik ekibinizi Bay
Toussaint hakkında bilgilendirmenizi
öneriyoruz, biz de aynı şeyi şirketin
güvenlik ekibiyle yapacağız.

Zaman ayırdığınız için teşekkür
ederim. Herhangi bir sorunuz veya
endişeniz varsa, istediğiniz zaman
bana e-posta göndermekten
çekinmeyin.

Çok iyi,

Owen Carter, COO

Okumayı bitirdiğimde, "İntikamdı." diyorum. Asher başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Peki ya Monica?" Adamın bir kadının saldırganları içeri almasıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak soruyorum. Bildiğim kadarıyla, çatı katına erişimi olan diğer tek kadın o.

"Onunla ilgilenilecek."

"Bu işe ne kadar dahil olduğunu düşünüyorsun?"

"Onları içeri aldı ve muhtemelen René'ye güvenlik detaylarına erişim izni verdi."

Asher'ı polo maçı konusunda geç saatte uyardığını hatırlıyorum. "Peki ya polo maçı?"

Asher yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen uçağımı Dubai'ye yönlendirmeyeceğimi düşündü."

"Ama sen yaptın ve o çok kızdı."

Başını sallıyor. "Yine de bunu neden yaptığından emin değilim. Benden hoşlandığı izlenimine kapılmıştım. Ölmemi istediğine dair hiçbir fikrim yoktu."

Yaltaklanıyorum. "Belki bu gecenin hedefi de sen değilsindir? Ne de olsa son iki silahlı saldırının hedefi bendim."

Ölü bedenlere suçlulukla bakıyorum. Bu işi seçmeleri onların suçu, ama ölmeleri de benim suçum. Tüm bu ölümler benim için. Hiç mantıklı değil.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor Asher, gözleri dikkatle yüzümde.

"Tabii ki biliyorsun."

"Bu senin hatan değil."

"Tam olarak değil. Aynı zamanda

René'nin de." "Ve benim."

Başımı sallıyorum çünkü haklı ama bu onu daha az sevmeme neden olmuyor. "Peki, bu konuda ne yapacağız?" Elimle tüm cesetlere doğru bir işaret yapıyorum.

Toplamda iki düzineden fazla var.

"Vince'i aradım, ve biz-" "Hayır."

"Affedersiniz?"

"Hayır, polisleri arayacaksınız."

"Yapamam. Eğer polisleri ararsam, bunu onların yöntemiyle yapmak zorunda kalırım." "Aynen öyle. Bunu kitabına göre yap. Elinizde yeterince kanıt var."

"Öyle mi?" René'nin adamlarına bakar. "Onlar ölü. René'ye karşı tanıklık edemezler."

Haklı ama eminim onları birbirine bağlayan bir şey vardır. "Eğer bu adam onunla şahsen tanıştıysa, o zaman onu ve diğerlerini René'ye bağlayacak bir şey olmalı. Buluşmanın görüntüleri? Banka havaleleri?"

"Bunun için her şeyi riske atmaya hazır mısınız?"

Asher'in şirkette kalması anlamına geliyorsa René'nin özgür kalması benim için sorun değil. Black Enterprises'ı ne kadar sevdiğini gördüm ve oradaki pozisyonunu tekrar riske atarken boş durmayı reddediyorum. Bu Steve'i tüm şirketin önünde yumruklamaya benzemez.

Asher'in yapabileceklerine bakılırsa, bu René'yi öldürmek demek. Bunu yaparsa geri dönüşü olmaz ve bunun olmasına izin veremem.

"Evet, öyleyim."

"Ben değilim."

"Bunu iyice düşün, Asher." Bir adım öne çıkıp kollarımı beline doluyorum ve başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Eğer bunu yaparsan, geri dönüşü olmaz. René yeraltı dünyasının bir parçası değil. O senin şirketinin yönetim kurulundaydı, daha yeni senin şirket için bir risk olup olmadığını oylamak için toplantılarını iptal eden bir şirketin. Bunu yaparsan Black Enterprises'da işin biter."

"Umurumda değil." Yüzünde inatçı bir ifade var. "Bunu yapmak zorundayım, Lucy."

"Neden?"

"Çünkü senin peşine düştüler."

Kalbim ısınıyor, bu adamın benim için ne kadar çok şeyi riske atmaya hazır olduğunu bir kez daha anlıyorum.

Ama ona izin veremem.

"Senin de peşine düştüler, bu yüzden benim de söz hakkım var. Ve onun ölmesini istemiyorum. Hapiste çürümesini istiyorum." Elini tutuyorum, yumruğunu açıyorum ve parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Lütfen, bunu benim için yap, Asher."

Başını sallamadan önce uzun bir sessizlik oluyor ve ben rahatlayarak sarkıyorum, bedenim onunkinin üzerinde sallanıyor.

Ağırlığımı yakalıyor ve sırtıyor. "Bu bizim ilk çift kavgamız mıydı?"

Gözlerimi devirerek geri çekiliyorum ve şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. Sonra Asher arkamdan gelirken mutfağa doğru yürüyorum. Mutfaka girdiğimde Asher'in güvenlik ekibinden daha fazlası mutfağın etrafını sarmıştı

Ada. Xavier bile burada duruyor, sanırım bu da bombanın etkisiz hale getirildiği anlamına geliyor.

Xavier, başını sallayan Asher'a, "Geri kalan muhafızlar bağlantıları arıyor ve binanın etrafında bir çember oluşturuyorlar," diyor.

Tezgâha baktım. Birkaç şişe tekila, en az bir düzine shot bardağıyla birlikte mermerin üzerine serpilmişti. Xavier bana bir shot doldurup uzattı.

Ben alırım. "Neye içiyoruz?" "Hâlâ içebildiğimiz gerçeğine."

Atışı yaptım.

Otuz Üçüncü Bölüm

*Toplumumuzda cesaretin
karşısı korkaklık değildir.
Bu uygunluktur.*
Rollo May

Her türlü yanlış, ama polisler geldiğinde ve bazılarının gözleri binanın etrafına saçılmış saçma sapan cesetler karşısında şiştiğinde kendimi nefesimin altında gülerken buluyorum.

Görünüşe göre, Asher'in çevre korumaları garajda on beş adamını öldürmüştü. Güvenlik kameralarında ölümünü izlediğim on dört kişi, ondan önce zaten ölmüş olan on üç kişi ve boğazı kesilen muhafızla birlikte ceset sayısı akıl almaz bir şekilde kırk üç oldu.

René sadece birkaç adam tutmadı. Küçük bir ordu kiraladı. Ve başarısız oldular.

Xavier ve onlarla birlikte koridorda bulunan diğer on iki adamın bize bu kadar çabuk ulaşabilmelerinin sebebinin bizim katımızın bir alt katında oturmaları olduğunu öğrendim ki bu da bilinmesi gereken bir başka güvenlik önlemi. Bunu polisler bile açıklamadılar.

Kurşun geçirmez kıyafetlerinden de bahsetmediler.

Bunun yerine, Asher ve tüm güvenlik ekibi polisler gelmeden önce gömleklerinin üzerine kurşun geçirmez yelekler giydiler ve ardından saldırganların nasıl sadece yeleklerini vurduklarını ikna edici bir şekilde açıkladılar. Hatta polis gelmeden önce kendilerine sıkılan tüm kurşunları bir Ziploc kanıt torbasına koymuşlardı.

Bir kadın dedektif Asher'a "Yani bu kameraların hiçbiri bir şey yakalayamadı mı?" diye sorar.

Tekrar.

İç çekiyor, belli ki sinirlenmiş. "Ben hepsini öldürmeden önce onları sildiler ve kapattılar."

"Tamam," diyor ama ona inanmadığı belli. "Peki ya tüm bu silahlar?"

"Yasal olarak sahibiyim. Eğer görmek isterseniz ruhsatlarım var."

"Kopyaları kartımda yazan e-posta adresine gönderebilirsiniz."

Asher başını sallıyor, kollarını kavuşturmuş. Şüphesiz bu görüşmeyi çoktan atlattı ve onu suçlayamam. Aynı düzeyde bir incelemeye maruz kalsaydım ben de öyle olurdum. Bunun yerine, geldiklerinde memurlar, Xavier'in kaba bir şekilde benim olduğunu belirttiği yerdeki kusmuğa bir göz attılar ve benden biraz daha uzaklaştılar.

Panik odası da bilinmesi gereken bir yer olduğu için onlara yatağın altına saklandığımı ve Asher olay bittiğinde beni çağırana kadar hiçbir şey görmediğimi söyledim. Kusmuğa tekrar baktıktan sonra hikayemi sorgulamadılar. Xavier bunun çok komik olduğunu düşündü tabii ki.

Polis sonunda Asher'ın gitmesi için başını sallıyor ve o da benim pek de çaktırmadan kulak misafiri olduğum kanepede bana katılıyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Seni Vince'e götürüyorum."

Hemen dik oturuyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Neden olmasın? O seni koruyabilir."

"Sen tam olarak ne yaparken?"

"Polisler René'yi sorgulamak için evine gittiler ama o gitmişti. Sadece Viola çocuklarıyla birlikte orada. Onu bulacağım."

"Peki onu yakaladığında?"

"Onu polise teslim edeceğim." Bunun bir açıklama olması gerekiyordu ama o bunu bir soru gibi söylüyor.

"Yapacak mısın?" Şüpheli bir şekilde sordum.

"Evet," diyor daha kesin bir ifadeyle. "Onu bulmak için gidiyorum. Bu tartışılmaz. O ölene ya da parmaklıklar ardına girene kadar güvende olmayacaksın." Gözleri ışığın altında tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Ölmesini tercih ederdim ama bunu istemediğini biliyorum. Bu konuda uzlaşacağım ama bu konuda uzlaşmayacağım. Onun peşinden gideceğim."

"Tamam. Ama Vince'e gitmeyeceğim."

"Neden olmasın? Şu anda senin için en güvenli yer onun evi. Burada kalamazsınız. Burası aktif bir suç mahalli. Xavier seninle gelecek."

"Romano ailesine gitmeyeceğim, Asher." "Vince sadece bir Romano değil. O benim de ailem."

"Bunu biliyorum ve ona karşı bir şeyim yok ama bu onun bir Romano olduğu gerçeğini değiştirmez. Ve böyle bir saldırıdan sonra bir Romano'ya dönmek yönetim kuruluna kötü görünecektir."

"Lanet kurulu siktir et, Lucy. Benim için önemli olan sensin." "Ama sen de şirketini önemsiyorsun."

"Seni sevdiğim kadar değil."

Bu üç kelimededen asla bıkaçağımı sanmıyorum.

Ben de aynı şekilde hissettiğim için onun şu anda ne hissettiğini fark ediyorum.

"Asher... Korkuyor musun?" Şaşırarak sordum. "Hayır, mantıklı bir şekilde endişeliyim."

İçimi çekiyorum, çünkü bu kabul etmeye en çok yaklaştığım şey. "Nereye gidersek gidelim Xavier ile güvende olacağım. Vince'in yeri olmak zorunda değil.

René kaçmakla o kadar meşgul ki bir daha peşimden gelemesin." "Bunu bilemezsin."

"O zaman sen onu bulana kadar saklanacağım ama bu Vince'in evinde olmayacak. Black Enterprises'daki geleceğin pahasına olmayacak."

"Başka nereye gidebilirsin ki?"

"Vaserley."

Alay ediyor. "Bu çok açık. Daha önce orada yaşadın."

"Sayenizde bu konuda hiçbir kayıt yok. Ve orada yaşadığımı bilen tek kişi benim salonumda yaşıyor. Gizlice gireceğim ve orada olduğumu bile bilmeyecekler."

"Ve René'nin geçmişte salon arkadaşlarınızla görüşmüş ve orada yaşadığınızı öğrenmiş olma ihtimaline rağmen yurttan kalacak mısınız?"

Bunu düşündüm. "Eğer etrafta dolaşıp beni sorsaydı, Aimee bana söylerdi. Salondaki kızların yarısı Aimee Takımı'nda. Her yerde muhbirleri var."

"Bu hâlâ bir risk."

"Bu benim almam gereken bir risk."

"Hayır, öyle değil. Seni sevdiğim zaman değil."

Sözleri karşısında mutlulukla iç geçirdim ama yine de söylenmesi gerekeni söylemeyi başardım, "İyi ama bu René'nin peşinden gitmenin senin alacağın bir risk olmadığı anlamına geliyor, çünkü," diye mırıldandım hızlıca, "Sen de öylesin."

"Ne?"

İnliyorum ve daha yüksek sesle "Seni seviyorum." diyorum.

Bu kelimeleri ilk kez söylediğimde böyle olacağını hayal etmemiştim ve Asher'in yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa o da böyle düşünmemişti.

"Beni seviyor musun?"

Başımı salladığımda aramızdaki boşluğu kapatıyor ve beni sertçe öpüyor. Geri çekiliyor ve "Tekrar söyle." diyor.

"Seni seviyorum." Sesim bu kez daha güçlü, kendimden emin.

Alnını benimkine dayadı, gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "İyi. Vaserley'de kalabilirsin ama yanında her zaman üç koruma olacak. Bir güvenlik ekibi Vince'in güvenlik görüntülerine erişecek ve her zaman altmış saniyeden daha kısa bir sürede bir ihlal ekibi ve bir kurtarma ekibi olacak. Üç korumanız Xavier, gece korumanız ve Bastian olacak."

"Bu-"

"Pazarlık edilemez. Ben uzlaştım, siz de uzlaşmak zorundasınız."

İçimi çekiyorum ama "Biliyor musun, benimle toplantı odasındaki sesinle konuştuğunda gerçekten çok seksi oluyorsun" diyorum.

Asher kaygısız bir kahkaha atarak başını geriye atıyor ve durumun ciddiyetine rağmen kalbim hızla çarpıyor ve ruhum ısınıyor.

Yaklaşık bir düzine araba alıyoruz ve arabaların her biri garajdan çıktığında farklı yönler dağılıyorlar. René bizi takip ediyorsa, nereye gittiğimizi tahmin etmesi gerekecek. Arabalardan biri Jersey'e, diğeri şehir dışına, geri kalanı da rastgele motellere ve Romano iş yerlerine gidiyor.

Arabamız kırmızı ışıktaki durduğunda ve Asher bana kapıyı açtığında sorgulayan bir kaş kaldırıyorum. Dışarı çıkmam için eliyle işaret ediyor ve etrafımızın dev kamyonlarla çevrili olduğunu fark ediyorum, yani kimse bizi göremiyor. Kamyonlardan biri aslında devasa bir nakliye kamyonu ve ben arkasına bindiriliyorum, Xavier, gece korumam ve Asher da beni yakından takip ediyor.

Kamyonun arkasında ışık yok ama birkaç kutunun dış hatlarını seçebiliyorum. Üstüne oturmadan önce sağlamlığını test etmek için bir tanesine dokunuyorum. Birisi ışığı yakıyor ve kamyonun arkası loş bir şekilde aydınlanıyor.

"İlk yeminde iyi iş çıkardın" dediğinde Asher'in yüzünde alaycı bir ifade beliriyor.

"İkincisi," diye düzeltiyorum. "Teknik olarak, Caroline ve Damien olayı da bir yem ve değiş tokuştu."

Asher başını sallıyor. "O zaman sen de iyi iş çıkardın."

Asher'ın birkaç ay önceki suçlamasını hatırlayarak sırtıyorum ve omuz silkiyorum. "Bana bir parça mafya casusu, bir parça da şirket casusu olduğum söylendi."

"Bal küpünü unuttun."

"Onu da."

"Ne kadar tatlısınız, değil mi?" diyor derin bir ses.

Gölgeli köşeden bir figür çıktığında neredeyse kutunun üzerindeki tüneğimden düşerek çığlık atıyorum.

Casus olmak buraya kadarmış.

Asher beni sabitlemek için uzanıyor, ben de ona izin veriyorum, bedenim gergin. Araba ileriye doğru yalpaladığında, ışık artık kırmızı değil, başka bir düşüşü önlemek için Asher'a yaslanabiliyorum. Vücudu aracın sarsıntılı hareketleriyle sallanmıyor bile.

"Merak etme," diye mırıldanıyor Asher. "O bizimle birlikte."

"Adım Niccolao, ama siz bana Nick diyebilirsiniz," diye kendini tanıtıyor adam.

Ona bakıyorum, bronz tenini, siyah saçlarını ve koyu kahverengi gözlerini inceliyorum. Tamamen siyah giyinmiş; siyah eşofmanlar, siyah ayakkabılar ve ince, kaslı vücudunu oldukça sıkı saran dar siyah bir gömlek. Onda tehlikeli, ölümcül görünen bir şey var. Asher'da da aynı şey var ama Nick'te olduğuna inanmıyorum.

Asher'a yaklaşıyorum ve "Ben Lucy," derken sesimin temkinliliğimi ele vermemesini umuyorum.

"Biliyorum. Lucy Ives," diyor, yüzünde kısa bir gülümseme beliriyor. Kaşlarım çatılıyor ve dudaklarım titriyor. "Yine de seni tanımıyorum."

Onun benim soyadımı bilmesi ve benim onunkini bilmemem beni rahatsız ediyor... soyadım ve tüm adım sahte olmasına rağmen. Bu arada, bir ara Asher'a gerçek adımlı söylemeliyim.

Asher bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendisine doğru açıkça sevgi dolu bir yan sarılmayla sıkıştırmadan önce bir kahkaha gümbürtüsü kopuyor. "Bu Niccolao Andretti."

Çenem düşüyor, neredeyse yuvasındaki normallikten kurtuluyor. "Andretti?"

"Evet. Amcasının canını aldığımda onun da canını bağışlamıştım," diyor Asher kayıtsızca ve sanırım öldürmek için Andretti bölgesine gittiği *kaptandan* bahsediyor. "Biz... arkadaşız."

Niccolao kaşlarını çatarak, "Sırlarımı tanıdığın herkese anlatmaya devam edersen birlikte olmaya devam edemeyiz."

Asher gözlerini devirir. "Dramatik olma Nick. Lucy herkes değil. O benimkilerden biri." Bana döndü. "Ben René'nin izini sürerken Nick benimle olacak."

Destek aldığını öğrenince hemen rahatladım. Nick'i ne tanıyor ne de ona güveniyor olsam da Asher güveniyor gibi görünüyor ve ben de Asher'a hayatım pahasına güveniyorum... ta ki araba gıcırdayarak durana ve Nick oturduğum kutuyu işaret ederek "Bin" diyene kadar.

Otuz Dördüncü Bölüm

*Doğru olanla karşı
karşıya kalındığında,
bunu yapmadan
bırakmak cesaret
eksikliğini gösterir.
Konfüçyüs*

"Pardon?" Kollarımı kavuşturmuş, Nick'e dik dik bakıyorum. "Kutuya girmemi mi istiyorsun?"

Beni görmezden geliyor, bir spor çantasının içine uzanıyor, birkaç kıyafet çıkarıyor ve Asher ile gardiyanlara veriyor. Üçü de soyunuyor ve ben Asher'ın üstsüz halinin tadını bile çıkaramıyorum çünkü az önce bir Andretti benden kendimi karton bir taşıma kutusuna tıktırmamı istedi.

Adamlar giyinmeyi bitirdiğinde kot pantolon, tişört, beyzbol şapkası ve ağır işçi botlarından oluşan bir tür iş üniforması giymiş oluyorlar. Kasketlerin üzerinde "Donato'nun Nakliye Şirketi" yazarken, tişörtlerin önünde şirketin logosu yer alıyor. Şapkalar o kadar aşağıya çekilmiş ki, başlarını aşağıda tutarlarsa Asher ve korumalar tanınmaz hale gelecekler. Neler olduğunu anlıyorum.

Nereye gidersek gidelim, onlar nakliyeciler kılıfına girecek ve ben de onların taşıyacağı bir kutunun içinde saklanacağım. Ne şanslıyım.

"Peki," diyorum ve kutunun üzerinden atlayıp kapağını kaldırıyorum.

Kutunun dışı kartondan yapılmış gibi görünebilir ama içi sağlam ve pelüş deriden yapılmış. Asher beni bir an için durduruyor ve bir düğmeye basarak tekerleklerin kutunun altından aşağı inmesini sağlıyor. Beni daha kolay taşımak için olduğunu tahmin ettiğim bir tutacak bile çıkıyor. Tüm bu düzenek çok süslü ve insanları bu şekilde ilk kez taşımadıkları sonucuna varıyorum.

Asher uzun, dikdörtgen kutuya girmeme yardım ediyor. Oturuyorum, rahat edene kadar yer değiştiriyorum. Asher beni öpmek için eğildiğinde ona ters ters bakıyorum ama yine de izin veriyorum. Kapağı üzerime kapattığında sırtıyor.

Bir kalastan aşağı yuvarlanırken kendimi sabitlemek için parmaklarım duvara yapışıyor. Kutunun kapağı açılmadan önce karanlıkta bir dakikadan

az zaman vardı.

açılıyor ve ben şık bir kahverengi binanın içinde duruyorum.

"Neredeyiz biz?" Asher ve korumalar, aslında sadece boş olan daha fazla taşıma kutusu getirmek için geri dönerken Nick'e soruyorum.

"Bilmek istemez miydin?"

Gözlerimi deviriyorum ama tekrar sormuyorum. Yol çok uzun sürmedi, yani New York trafiğine bakılırsa, muhtemelen Asher'ın evine hala oldukça yakınız. Buranın ne kadar lüks olduğunu düşünürsek, tahminimce Central Park'ın yanındaki o pahalı apartmanlardan birindeyiz.

Asher döndüğünde, hazırladığım çantayı bana uzattı. Telefon şarj aleti, tuvalet malzemeleri ve iki parça kıyafet gibi sadece temel ihtiyaçlarımı içeren hafif bir çanta hazırlamıştım. Asher ise çantasını inanılmaz miktarda silah, cephane ve tamamen siyah kıyafetlerle doldurmuştu. Onun da çantasında sadece iki kıyafet var, bu da bana bu işin çok uzun süreceğini düşünmediğine dair umut veriyor.

Bir sürü yüksek teknoloji ürünü bilgisayar ve ekranın bulunduğu bir odaya götürüldük ve hava kararana kadar Asher, Nick ve gardiyanların René'nin hayatını didik didik etmelerini, lise gazetesi için yazdığı yarı faşist makaleden birkaç yıl önce parasını ödediği hamile metresine kadar her şeyi ortaya çıkarmalarını izledim. Net servetinin büyük bir kısmını alıp gitmiş ve hâlâ yüklü bir aylık çek alıyor; bu da René'nin Black Enterprises'ı satın alma arzusunu açıklıyor olabilir. René'nin özel sunucusunda Wilton'daki network etkinliğine davet edilmemle ilgili silinmiş bir e-posta bile var.

Adamlar René'nin tüm sırlarını gözden geçirirken, René'nin de bir zamanlar bana aynısını yapmış olması gerektiğini fark ederek sertleşiyor ve dehşete kapılıyorum.

Asher bana Vaserley'e gitme zamanının geldiğini söylediğinde ay yine net bir şekilde görünüyordu. Yine nakliye kamyonu ile gitmek yerine, garajda duran bir şehir arabasını alıyoruz. Arkaya bindiğimizde Nick siyah renkli camların perdelerini çekince arabanın bizim için olduğunu anlıyorum.

Belki de sadece benim yüzümden nerede yaşadığını bilmek istemiyordur.

Her iki durumda da garajdan çıkıp caddeye doğru ilerlerken yolu göremiyorum. Bazı açılardan, yeniden kutunun içinde taşınmak gibi, ama bu kez yanımda Asher oturuyor. Vaserley'e yanaşana kadar yaklaşık yarım saat geçiyor, ki bu çok da mantıklı değil, çünkü Asher'ın evi Vaserley'e bir dakikadan az mesafede ve dün Nick'in evine gidişimiz en fazla on dakika sürmüştü.

Sürücünün uzun bir yol izlediğini ya da daireler çizdiğini varsayıyorum. Bunun beni mi yoksa bizi takip eden birini mi şaşırtmak için olduğundan emin değilim.

Ne olursa olsun, Nick'in gizlenme ve hançerleme rutinine karşı ekstra ihtiyatlıyım, ancak bir dereceye kadar bu hareketlerin Asher'ın uygulamaya koyduğu protokollere benzediğini kabul ediyorum.

Arabadan indiğimde, sadece Vaserley çalışanlarına özel otoparkta olduğumuzu fark ediyorum. Genellikle bu otoparka park eden arabalar çoğunlukla yemekhane personeline, temizlik görevlilerine, R.A.'lara, P.C.'lere ve yerleşik yaşam yöneticilerine ait. Dolayısıyla, hafta sonu olduğu ve Vaserley'de uyuyan tek personelin R.A. ve P.C. olduğu düşünüldüğünde, şu anda oldukça boş.

Koridorun personel bölümüne girmek için bir kapı var, ancak oldukça genç bir kampüs güvenlik görevlisi tarafından korunuyor. Yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünüyor. Asher adama yaklaştığında ve yumruklaştıklarında şaşıyorum.

"Ash, görüşmeyeli uzun zaman oldu!" adam rahat bir gülümsemeyle selamlıyor.

"Hey, Mark." Asher bana eliyle işaret etti. "Bu benim nişanlım, Lucy." Bana döndü. "Lucy, bu Mark. Eskiden mahallemdeki UFC salonunda birlikte antrenman yapardık."

Mark ekliyor: "Bu, Prenses Asher'ın Beyaz Atlı Prens tarafından kapılıp hazırlık okulları ve Ivy ligleriyle dolu bir hayata itilmesinden önceydi."

Asher gözlerini deviriyor. "Bana karşı hiç dövüş kazanamadığı için hâlâ acı çekiyor."

"Evet, evet." Mark ciddileşir, gözleri Asher'a dönmeden önce Nick ve muhafızlara kayar. "Bastian'ı birkaç dakika önce yukarı çıkardım. Her şey yolunda mı?"

"Evet, Lucy birkaç günlüğüne bu ikisiyle birlikte burada saklanıyor," diyerek muhafızları ve Bastian'ı işaret etti. Vaserley'i gözetim altında tutuyoruz ama sizin de gözünüz ve kulağınız olursa çok memnun olurum."

"Tabii ki. Aynı telefon numarası mı?"

Asher başıyla onaylıyor, sonra Mark kapıyı açıyor ve arka girişten içeri alınıyoruz. Eski salonuma doğru ilerlerken Vaserley hayalet bir kasabaya dönüşmüştü, ki saatin geç olduğunu düşünürsek bu mantıklı. Yine de kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek sessiz kalıyoruz.

Asher'ın muhafızlarından biri Aimee'ye kalacak başka bir yer bulması için önceden bir mesaj gönderdi, bu yüzden odaya girerek onu uyandırmayacağız. Eski anahtarımı kullanarak eski yurt odamın kapısını açıyorum ve

Işıkları aç. Aimee'nin dağınıklığının benim eski yatağıma da bulaştığını görünce gözlerimi deviriyorum. Tipik bir durum.

Asher'ın kaşları bile manzarayı görünce kalkıyor. "Yağmalanmış mı?"

Şaka yapıp yapmadığından emin değilim, o yüzden yine de cevap veriyorum, "Bu %100 Aimee."

"Huh."

Şaka yapmıyorum.

Ben cevap veremedim kapı çalındı. Asher kapıyı hafifçe açıyor, bir elinde silahı hazır, tetik parmağını gevşetip kapıyı sonuna kadar açmadan önce. Önce Bastian'ı görüyorum ve rahatlıyorum ama Minka görüş alanıma girdiğinde anında yeniden geriliyorum.

"Ne istiyorsun?" Açıkça soruyorum.

Bastian onun yerine, "Sana odasını vermeyi teklif ediyor. Kulağa yasal geliyor."

Minka benimkiindeki şüpheyi gözlerini deviriyor. "Beni çivili içkiden kurtardığın için sana borçluyum. Bundan sonra ödeştik."

"Elektronik geçmişini inceledim ve odasını baştan sona taradım. Her şey kontrol edildi," diye devam ediyor Bastian, bizi görmezden gelerek. "Lucy'nin eski odasından daha iyi bir seçenek."

Asher bana dönüyor ve soru soran bir kaş kaldırıyor. İç çekip başımı sallıyorum, çünkü Bastian haklı. Minka'nın odasında saklanmak, benim kaldığım bilinen bir odada saklanmaktan daha mantıklı.

"Alacağız," diyor Asher.

Minka kollarını kavuşturuyor ve ekliyor: "Açık olmak gerekirse, senden hâlâ hoşlanmıyorum ama benim için yaptıklarından dolayı sana saygı duyuyorum."

Cevap vermiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Tek istediğim bu işin bir an önce bitmesi ve Asher'ı sağ salim geri alabilmek.

Bölüm Otuz Beş

*Uyarıldı.
Kendisine bir açıklama
yapıldı. Yine de ısrar etti.*
Mitch McConnell
Elizabeth Warren
hakkında

Üç gün oldu. Asher gittiğinden beri bu kadar zaman geçti. Bu üç gün boyunca volta attım, döndüm, döndüm ve yine volta attım, neredeyse hiç uyumadım. Asher'dan haber alamadan bir gün daha geçerse Bastian'ın beni burada bırakacağından eminim.

Kaldığım bir saat içinde, yatakhanedeki odasını paylaştığı Nella'yla birlikte kalkıp uşaklarından birinin odasında uyumaya gittiklerinde Minka'nın son sinirine dokunmuştum. Gece muhafızım, Asher'in başka bir muhafızı onun yerini alana kadar peşinden gitti. Hiçbirimiz Minka ve Nella'nın çenelerini kapalı tutacaklarına güvenmiyoruz, bu yüzden gözetim altında tutulmaları gerekiyor.

Kapı çalındığında masa sandalyemden fırlayıp doğruca kapıya yöneliyorum. Sinirle Xavier önümü kesiyor ve Bastian benim yerime kapıyı açıyor. Asher'ın eşikten içeri girdiğini görmeden önce bir anlık gergin bir sessizlik oluyor. Alnında küçük bir kesik var ve dudağı patlamış, ama bunun dışında iyi görünüyor.

Kimin gördüğünü umursamadan ona doğru koşuyorum ve kollarına atlıyorum, bizi odaya geri taşıyana kadar kalabalık koridorda hafifçe tökezlemesine neden oluyorum. Yüzünü buruşturuyor ve hemen kendimi ondan kurtarıyorum ama o beni tekrar kollarına çekiyor. Parmaklarımı gömleğinin altına sokup karnına hafifçe bastırıyorum ve acı içinde tısladığında duraklıyorum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Muhtemelen kaburgam kırıldı." "Bir doktora görünmen gerek."

Bana beni sinirlendiren bir gülümseme atıyor. "Gerek yok. İyileşir."

Konuyu zorlamıyorum. Kazanamayacağım ve savaşlarımı seçmem gerekiyor. "Ne oldu?" Tekrar soruyorum ama bu sefer o yokken olanlardan bahsediyorum.

"Nick ve ben René'nin adamları tarafından pusuya düşürüldük." "Kaç kişi?"

"Jersey'de bir depoda on dokuz."

On dokuz. Çatı katındaki hesaplaşmadan sonra, Asher'ın Nick'in yardımını olsun ya da olmasın on dokuz adamla başa çıkabileceğinden şüphem yok. Belli ki Asher iyi. Ne de olsa burada.

Ben de "Nick?" diye sordum.

"O iyi. Ortalıkta görünmemek için şehir dışına çıktı."

Bunu sormuyorum, çünkü Nick iyi olduğu sürece neden ortalıkta görünmemesi gerektiği umurumda değil. "Ya René?"

"Onu depodan bir mil ötede bir motelde bulduk." "Ne yaptınız?"

Suçlayıcı ses tonum karşısında gözlerini kısıyor. "Onu biz öldürmedik, Lucy." "O zaman ne yaptınız?"

"Polisi aradık."

"Peki onu tutukladılar mı? Hangi kanıtlarla?"

Asher sırtıyor. "Yanında kanıt yoktu ama polisin odayı aradığında bulması için bir şeyler yerleştirmiş olabiliriz."

"Asher... bu yasadışı."

"Yani? Bu sadece polis öğrenirse yasadışı olur, ki öğrenmeyecekler."

Yasaları çiğnediği için endişelenmeliydim ama endişelenmiyorum. Sadece burada olduğu ve her şey bittiği için rahatladım. "Peki ya Monica?"

"Gizlilik anlaşmasını ihlal ettiği için açılan bir dava nedeniyle kovuldu. Ayrıca ceza davası için konuştuğumuz sırada ona karşı kanıt topluyoruz. Saldırıdan hemen önce binaya girdiğini gösteren güvenlik kayıtları elimizde. Onu polislerle teslim ettik. Hâlâ hapiste değilse bile yakında hapse girecektir."

"Ama henüz hapiste olup olmadığını bilmiyorsunuz." "Bu sadece bir zaman meselesi."

"Oh."

"Lucy?"

"Evet?"

Gözleri kararır. "Siyah gül..." diye başlıyor.

Aklım karışıyor. "Ne olmuş ona?"

"René size gönderdi. Satın alma işlemi takip edebildik."

Gözlerim büyüdü. "Onu bana verdiğini sanıyordum."

Asher parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakıyorum. "İlerisi için söylüyorum, eğer sana gül gönderirsem, bu lanet olası bir buket olacak."

Gülümsedim ve onu öpmek için öne doğru eğildim. Geri çekildiğimde, "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Sen nasıl istersen, Lucy."

Tüm bunlardan sonra Asher ile normal bir gün geçirmek istediğim ortaya çıktı ve buna bugünkü tek dersime gitmek de dahil. Bu dönem Dr. Rolland'dan fiziğin biyolojideki uygulamaları üzerine bir ders daha alıyorum. Hayatım tehdit altında olduğu için henüz fiziksel olarak gitmedim ama şimdi gideceğim için heyecanlıyım.

"Geç kalacağız." Kaşlarımı çattım.

Asher, "Ne olmuş yani?" der gibi kaşlarını kaldırdı. "Sıçrama bölgesi."

Adımlarını hızlandırdığında gülüyorum ama Monica'yı görünce gülmem hemen kesiliyor. Biz çıkarken o da Vaserley'nin girişinde geziniyor. Tasarımcı kıyafeti ve mükemmel saçlarıyla bana seyahatlerim sırasında yemeye alışkın olduğum üçüncü dünya mutfağını hatırlatıyor; altındaki çürümüş eti saklamak için ölümüne terbiye edilmiş.

Beni görünce hırladı. "Sen!"

Xavier ve gece muhafızım kollarından tutarken ona yaklaşıyorum. "Peki ya ben? Asher'ı öldürmeye çalışan sendin."

"Asher'a asla zarar vermezdim. Senin yapman gerekiyordu!"

Onun saflığına gülüyorum. "Seni böyle mi ikna etti? Rakiplerini öldürmeye mi söz verdi?" Xavier'in tutuşuna karşı mücadelesinde donup kaldığında haklı olduğumu anlıyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama bir önemi yok. Asher yanımdayken onun yanından geçip gidiyorum. Xavier geride kalıyor ve polislerin gelmesini bekliyor ama ben beklemiyorum.

İlerliyorum ve yoluma devam ediyorum.

Asher ve ben konferans salonuna girdiğimizde tek boş koltuğun sıçrama alanında olduğunu görüyoruz ama yine de oturuyoruz. Dr. Rolland'ın tükürüğünden bir zerre Asher'ın yanağına düştüğünde biraz kıkırdıyorum ve o da bana gözlerini deviriyor. Takım elbisesinin cebinden mendilini çıkarıp tükürüğü sildiğinde, ona hayranlıkla bakıyorum.

Asher bir katil. O bir dahi. Sadık. O benim türümde mükemmel. Bir kızın uğruna sıçrama alanında oturacağı türden bir adam. Ve en önemlisi, o benim.

